

Không buông tay em

Contents

Không buông tay em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 01 Phần 2	7
3. Chương 02	12
4. Chương 03	17
5. Chương 04	23
6. Chương 05	26
7. Chương 06	29
8. Chương 07	33
9. Chương 08	38
10. Chương 09	44
11. Chương 10	49
12. Chương 10 Phần 2	56
13. Chương 10 Phần 3	63
14. Chương 11	67
15. Chương 11 Phần 2	70
16. Chương 12: Ngoại Truyện	73

Không buông tay em

Giới thiệu

Một cô gái không tự tin về ngoại hình của bản thân thầm yêu chàng trai ở chung nhà với cô là Mr P

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-buong-tay-em>

1. Chương 01

(Trước đây mình có đăng truyện này trên một số trang mạng khác với tên Xin Lỗi, Người Em Yêu Không Phải Là Anh.

Bắt đầu từ ngày 15/08/2013, mình xin phép đổi tên truyện lại thành Không Buông Tay Em.)

1. Khi gặp nhau...

- Á, chúng mày dám ăn trong lúc không có mặt bà hả...? - Nó nhảy dựng lên khi vừa bước vào lớp thấy đám bạn đang ăn ngon lành chôm chôm.

- Thôi đi má, vào ăn lẹ, không thôi hết bây giờ. - Cường vừa bỏ chôm chôm vào mồm vừa nói.

Nó chu mỏ, chộp bịch chôm chôm rồi chạy ào ra hành lang, đám bạn nó chưa kịp la lên cũng lật đật rượt theo. Màn rượt đuổi tiến hành tại khu vực tầng năm của trường học.

Vừa chạy, nó vừa bóc chôm chôm bỏ vào miệng, không quên nói to:

- Tao phải ăn lại những gì đã mất, haha!

- Con khỉ, mày đứng lại! - Chi vội vàng rượt theo nó.

- Trả bịch chôm chôm đây! - Cường cũng lật đật chạy theo sau.

- Đứng lại, con kia! - Tuấn hét toáng lên, cũng bỏ cặp lại, chạy theo.

- Chạy gì mà nhanh dữ mày, ế quăng cho tao một trái. - Linh vừa chạy vừa la lớn.

Đám tụi nó chạy cứ vòng vòng quanh tầng năm, chen chúc nhau ở các cửa lớp, băng băng trước ánh nhìn ngạc nhiên của bao nhiêu người, và chỉ dừng lại khi bịch chôm chôm đã bị chúng nó chia nhau sạch sẽ.

Trở về lớp đứa nào đứa nấy mồ hôi nhễ nhại, nó cười vang.

Tiết kinh tế lượng lặng lẽ trôi đi trong sự cố gắng chống chọi với cơn buồn ngủ của thần dân phía cuối lớp. Nhỏ Ngân cầm cúi với cuốn truyện trên tay, nhỏ Linh thì vừa bấm tin nhắn vừa cười mím chi, nhỏ Chi đang đánh ca rô với thằng Cường, vợ chồng Kim - Duy thì chụm đầu bà tám, nó thì vội vàng che miệng... ngáp. Dãy bên kia đang chăm chú lắng nghe thầy với bộ mặt thẫn thẫn chưa từng thấy. Tụi quỷ thà chết chứ nhất quyết không đầu hàng số phận đã được tiên đoán trước khi bước vào môn này là dân du lịch mà đi học toán thì chỉ có ngủ, nó xấn tay áo lên (mém quên áo ngắn tay) nhìn qua thằng Tuấn đang gật gà gật gù... ngủ, ẩn mình bằng tuyệt chiêu cầm cuốn sách trước mặt, giơ chân đạp mạnh một phát

- Á, mẹ ơi cứu con... có... động đất! - Tuấn rớt từ trên ghế xuống đất một cái bịch, và volume to hết cỡ khiến cả lớp đang im lìm bật cười sảng sặc.

Đám quỷ cũng cười bò lăn bò càng. Tuấn vội vàng ngồi lại, cúi đầu xin lỗi thầy, rồi quay sang nhìn nó nheo nheo mắt:

- Giờ em muốn gì đây?

- Ai kêu mày ngủ? - Nó thách thức.

- Học chán bà cổ, không ngủ làm khỉ gì?!

- Ngủ thì úp mặt ngủ, làm bộ chăm chỉ. - Nó hăm he.

- Giờ chúng mày muốn gì? Để im cho tao đọc truyện. - Ngân quay xuống càu nhàu.

- Nếu như người thành tâm muốn biết. - Nó cao giọng.

- Thì bọn ta đây rất sẵn lòng. - Tuấn cười nham hiểm.

- Để ngăn chặn thế giới bị phá hoại. - Nó tiếp lời, đưa tay lên.

- Để bảo vệ nền hòa bình của thế giới. - Tuấn nhìn Ngân.

- Chúng ta đại diện cho những nhân vật phản diện. - Nó quay sang Tuấn nháy mắt.

- Đây khả ái và ngây ngất lòng người. - Hai đứa chúng nó dựa lưng vào nhau.
- Ta là Nguyễn Bảo Nguyên. - Nó hếch mặt.
- Ta là Ngô Quốc Tuấn!
- Chúng ta là đội hỏa tiễn bảo vệ ngân hà.
- Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng ta.
- Meo meo! - Dám con Linh, Chi, Ngân, Cường cũng họa theo nhí nhố.

Chúng kiến xong cảnh lên cơn của hai đứa nó, đám bạn bật cười.

Hết giờ học, nó cười con chiến mã martin @ về nhà, vừa đi nó vừa lẩm nhẩm hát:

“Ánh sáng chói lóa xóa hết bóng tối quanh đây

Bạn ơi cùng tôi hát lên nào, cháy lên nào

Bao nhiêu con tim tan theo tan theo tiếng ca

Đừng ngồi yên trong những góc tối

Và đừng ngại ngần hãy bước đến cùng tôi

Hãy đến vỗ tay theo nhịp trống vang

Nhảy múa lắc lư cho đời đắm say

Dáng ai lướt qua bao chàng ngất ngây

Và hôm nay ta sẽ cùng sáng như ngàn sao trên trời cao

Khát khao bao mơ ước

Nghìn đam mê hòa cùng tiếng hát”

Chạy xe đoạn đường chung cư chậm chậm, tiếng thắng kít của xe trước cửa siêu thị làm mọi người chú ý, nó dừng xe, chui ngay đến tủ kem, chọn ngay que merino đậu đỏ cho vào miệng, nó mỉm cười gật đầu chào bác chủ siêu thị.

- Học về đó hả Nguyên?
- Dạ.

Chọn nhanh cho buổi cơm chiều, rời siêu thị nó dắt xe vào bãi, rồi chui tọt vào thang máy, bấm nút và bắt đầu cúi xuống, nhắm mắt.

Ding - tiếng chuông báo hiệu cửa mở, nó ngẩng lên và bước ra khỏi thang máy, sau hai phút loay hoay với mớ đồ rồi cũng vào được nhà. Thả vội túi đồ, quăng balo lên sofa rồi vớ lấy remote bấm ngay Disney Channel, rồi lại chạy ra mở cửa ban công, gió thổi vào mát rượi, hít căng lồng ngực cái không khí trong lành ở tầng mười ba rồi quay vào với đồng thức ăn, nó nhún vai.

- Xem nào, bây giờ gọt bí nấu canh trước rồi chiên trứng và xào rau muống.

Nó ngó đồng hồ :

- Sáu giờ kém mười, chắc cũng gần về tối, phải nhanh tay mới được.

.....

- Anh về rồi!
- Ồi mẹ ơi! - tiếng Bin làm nó giật cả mình, đưa tay ôm tim.
- Ô cái con nhóc này, người đâu yếu bóng vía - Bin vừa nói, vừa quăng cặp táp lên sofa, vớ lấy remote chuyển sang Starsport .

- Anh lại chuyển kênh rồi, trả lại Disney cho em. - Nó cúi nhận xị lên, vừa nói vừa dọn mâm cơm.
- Suốt ngày Disney, lớn rồi. - Bin trừng mắt nhìn nó.
- Suốt ngày bóng đá, già rồi. - Nó không chịu thua, hất cằm nhìn Bin.
- Tin anh cóc đầu em không? - Bin chồm về phía nó, giơ tay hình quả đấm dí dí.
- Đừng tưởng anh à ngon nhé, tin em cho anh nhịn không? - Nó hơn thua.
- Á, nhóc này nay ngon ha, anh đi ăn ngoài. - Bin toan đứng dậy.
- Đi đâu thì đi, nhưng vẫn trả em tiền cơm nhá! - Nó cười đều.
- Vậy thôi, không đi. - Bin cười cầu hòa, đỡ chén cơm từ tay nó.
- Í ẹ, trứng mặn quá! - Bin vừa nhai vừa nhăn mặt.

Thấy vậy nó vội vàng gấp một miếng trứng ăn thử, nhai nhai, nuốt, neho mắt nhìn Bin:

- Có mặn đâu?
- Mặn chán!
- Không ăn thì nhịn. - Nó chu mỏ, nhú mày nhìn Bin.

Bin nhìn nó cười ranh mãnh.

Ngày nào hai người cũng chiến tranh nho nhỏ, mỗi lần như thế nó luôn tìm cách hơn thua với Bin và bao giờ nó cũng chiến thắng vì Bin luôn nhường nó.

Ăn cơm xong, nó đứng đỉnh ngồi xem thời sự trong khi Bin loay hoay rửa chén.

- Nấm, đi tắm đi, rồi anh còn tắm.
- Yes sir! - Nó phi vào phòng, lấy đồ rồi chạy như bay vào nhà tắm.
- Coi chừng trơn! - Bin nhắc nó.

Vừa tắm, nó vừa hát, nó thích cái cảm giác âm thanh vang vang trong nhà tắm, giống như là một ca sỹ, cảm nhận rõ nét tiếng hát của chính mình, vẽ ra khung cảnh nên thơ nào đó cho phù hợp với bài hát.

“Tình yêu như cơn gió mát yêu chi để rồi lệ rơi héo hắt,

Người tình ơi mắt nhau sao đành.

Mùa xuân đơm hoa kết trái đam mê miệt mài em đâu có thấy,

Tình rời xa, giữa lối trắng hoa.

Hỡi bao kỷ niệm ầu thơ gọi tình về trong thương nhớ

Ngân trên phím tơ những câu ca mộng mơ”

Bước ra khỏi phòng với mái tóc còn nhỏ nước, nhìn Bin nháy mắt ngu í tới lượt anh, rồi đi ra ban công, nó ít khi lau khô tóc, chỉ trừ khi tắm đêm hoặc phải đi đâu đó liền, thói quen của nó là tắm xong ra ban công ngắm phố xá và để gió làm khô tóc.

Phóng tầm mắt ra phía sông Sài Gòn, gió thổi mát rượi, phía bên kia đường, nhà hàng vi cá khách khứa tấp nập. Giờ này xe container đã được phép vào thành phố, những chiếc xe tải tranh nhau chạy cuốn theo bụi đường mù mịt. Phía dưới sân, ô tô đậu san sát nhau, lũ trẻ con chạy nhảy dưới sự quan sát của bố mẹ.

- Hù! - Bin bất ngờ chạm vai nó từ phía sau.

Giật mình, nó đưa tay ôm ngực không quên lườm Bin.

- Hôm nay sao nhiều ghê, đẹp thật! - Bin ngược lên trời, tránh ánh nhìn của nó.
- Nay tức cảnh tình si nữa hả? - Nó chặn họng.

Bin cóc đầu nó.

- Tính chơi anh hả?
- Không dám, chỉ móc anh thui. - Nó vừa xoa đầu vừa nói.
- Coi chừng đó! - Bin híp mắt.
- Xì, anh cứ ăn hiếp em đi, mai mốt rồi biết tay em! - Nó nhếch môi, liếc liếc Bin.
- Hehe, tính móc chị dâu hả? - Bin nháy mắt tinh nghịch.
- Không thèm, anh sắp ế tới nơi, bày đặt! - Nó chu mỏ, hất mặt về hướng khác.
- Anh đây đẹp trai lai láng, gái theo đêm không hết, sao mà ế được, chẳng qua anh chưa ngó cô nào thôi. - Bin đắc thắng.
- Nghe muốn ói quá, ọe ọe! - Vừa nói, nó vừa đưa tay ôm bụng, thè lưỡi ra, giả bộ buồn nôn.
- Chết, có thai rồi hả? Tối nào anh cũng ở phòng mình mà. - Bin cười vang.
- Anh đi chết đi! - Nó đánh Bin một cái rỗ đầu.
- Ái, đau anh, em đừng mạnh động, coi chừng đau con! - Bin vẫn không tha.
- Đi đập đầu vô gối chết đi, em đây hàng chưa bóc tem đầu nhá!
- Haha, tem Trung Quốc!
- Hàng Việt Nam chất lượng cao, anh đi chết đi!
- Anh mà chết có người khóc à!
- Ồ, ba má anh!
- Còn nữa....!
- Con kiki nhà anh. - Nó quay lưng đi vào phòng - Thôi không bà tám với anh nữa, đi học bài!
- Thua anh rồi, haha! - Bin đi sau lưng nó châm chọc.

Quay lại nhìn Bin, nó nhếch môi, Bin hơi lùi lại, nó dơ chân dẫm một phát vào chân Bin rồi chạy biến vào phòng khóa cửa.

- Ái, con nhóc này, tí nữa ra đây chết với anh.
- Còn lâu nhá! - Nó hét to, ngồi vào bàn học.

Nó, một con bé con ngang bướng, tính khí như con trai, xử lý mọi việc theo lý trí, học hành khá ổn. Từ bé đến lớn, lúc nhìn nó ra con gái nhất là khi học cấp ba, còn chút dịu dàng với tà áo dài. Nhưng bản tính năng động, phá phách, chạy nhảy, không ít lần nó cột tà áo dài đá cầu, trèo lên bàn và sẵn sàng thực hiện một pha rượt đuổi những thằng bạn chạy khắp hành lang khối.

Vốn là một đứa có chiều cao khiêm tốn 1m55, tròn người, luôn mặc quần túi hộp áo thun rộng, đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô trên vai, nó mà đứng giữa sân trường cấp ba thì nhìn như một cây nấm, chính vì thế biệt danh Nấm của nó ra đời.

Ngày khai giảng năm học lớp mười, trường vinh danh các anh chị thủ khoa khóa trên, nó nhìn nét mặt rạng ngời của họ, tự hứa với lòng trước trời xanh bao la rằng ta đây cũng phải là một sinh viên đại học. Vì thế suốt ba năm nó chăm chỉ, cần mẫn như một chú ong thợ vùi đầu vào bài vở. Tuy nhiên vẫn chưa có một cuộc chơi nào thiếu nó cả, từ đá banh tranh chức vô địch trường đến thi karaoke của khối, thậm chí cái bé tí tẹo là tranh nhau giải bài hóa với đám con trai.

Ngày có kết quả thi đại học, nó mừng vui vì mục đích phấn đấu của nó đã thành công viên mãn. Chưa hết hân hoan thì nghe mẹ báo hung tin rằng nó sẽ phải vào Sài Gòn sống cùng một ông anh con bạn của mẹ. Thế là bao dự định ập ủ sống thời sinh viên tự do cùng chúng bạn đã bị mẹ nó đập bẹp không thương tiếc.

Vẫn còn nhớ như in cái ngày nó chân ướt chân ráo vào thành phố, đụng phải Bin ta đây.

Hắn, một chàng cao 1m73, khuôn mặt luôn tạo ấn tượng khá tốt trong mắt người lớn tuổi, đeo kính, hay cười và nói năng lịch sự. Với kinh nghiệm dày mình bốn năm lăn lộn đất Sài Gòn và vừa bảo vệ thành công đồ án tốt nghiệp chuyên ngành công nghệ thông tin, hắn ta được sự tin tưởng tuyệt đối của hai bà mẹ là lo lắng, chăm sóc, bảo ban em nó học tập.

- Có Bin thì cô cũng đỡ lo rồi, có gì cháu cứ chỉ bảo cho em nó nhé! - Mẹ nó dặn dò.
- Dạ, cô yên tâm, cháu sẽ coi chừng em Nguyên. - Bin vừa nói vừa cất túi đồ vào ngăn tủ trên dãy ghế.
- Mẹ cứ làm như con còn nhỏ. - Nó xì mặt.
- Nghe lời anh Bin. Nó mà hư cháu cứ gọi cho cô. - Mẹ nó nghiêm nghị.

Vẫy tay chào tạm biệt mẹ cho tới khi xe rời khỏi bến, tự nhiên nước mắt nó muốn ứa ra, nhưng lý trí mách bảo nó không được yếu đuối, vì nó còn phải sống và học tập tới bốn năm nữa, nếu nó khóc nghĩa là nó tự đặt một dấu chấm cảm cho cuộc đời, tình cảm cũng tốt, nhưng phải can đảm với sự thật.

- Nấm, về thôi! - Bin gọi nó khi thấy nó cứ đứng nhìn mãi khi xe đã khuất dạng.
- Em tên Nguyên, Nguyễn Bảo Nguyên, ai cho anh kêu em là Nấm? - Nó lườm.
- Haha, anh cũng tên Nguyên, Nguyễn Đăng Nguyên, chả lẽ kêu Nguyên, hóa ra anh kêu anh à?!- Bin châm chọc.
- Anh được lắm, đồ Bin già. - Nó tức mình bỏ ra xe, để lại sau lưng nụ cười khoái chí của Bin.

Về đến nhà, nó chui ngay vào phòng. Vốn dĩ là cái phòng học của Bin nhưng giờ đây đã được chủ nhân nhượng lại, lấy giấy bút, suy nghĩ và viết. Mười phút sau nó mở cửa ra phòng khách, đặt tờ giấy lên bàn nhìn Bin với bộ mặt vô cùng nghiêm túc so với tính cách của nó. Thấy Bin vẫn không hề chú ý, nó hắng giọng nói:

- Anh Bin, anh đọc đi, đây là phân công việc nhà.

Bin lúc này mới nhìn sang nó, bỏ remote xuống và cầm tờ giấy, bắt đầu đọc to:

Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Bin: Rửa chén hằng ngày Lau nhà vào chủ nhật Đi siêu thị mua đồ vào cuối tuần

Bảo Nguyên: Nấu ăn hằng ngày Dọn nhà vệ sinh vào cuối tuần Tưới cây hằng ngày Quét nhà hằng ngày

Đọc xong tờ giấy, Bin ta cười như chưa bao giờ được cười. Nó ngạc nhiên trước thái độ của Bin.

- Anh bị gì vậy? Lên cơn hả?
- Ở cái con nhóc này, nhà anh hay nhà em hả, mà Nấm thì cứ để là Nấm. - Bin nhìn nó với ánh mắt tỉnh quái.
- Em là Bảo Nguyên. - Nó cự lại.
- Thế ai gọi anh là Bin, thì cũng phải là Nấm. - Bin đáp trả.
- Em chia thế còn muốn gì nữa, anh đi làm, em đi học về nấu cơm rồi thì anh phải rửa chén, còn nhà thì phải vệ sinh chứ gì, không lẽ anh để nhà dơ rồi bạn anh qua chơi xấu mặt anh chứ ai. - Nó cương lại, nhất quyết không thua.
- Rồi, cứ thỏa thuận vậy đi, nhưng phải sửa lại là Nấm.
- Anh! - Nó nhin trước cái vẻ mặt khoái chí của Bin, cũng chỉ vì nó muốn ổn thỏa.

Và cuộc sống cứ thế trôi đi trong hai năm qua, nó và Bin luôn thực hiện đúng với tờ cam kết.

2. Chương 01 Phần 2

Ngày chủ nhật tuần thứ hai của tháng mười một, trời Sài Gòn nóng như đổ lửa.

Nó theo chân Bin đi siêu thị.

Sống ở đất Sài Gòn, nơi mà cuộc sống được ví như một ngành công nghiệp, người ta công nghiệp từ công việc, đi lại, mua sắm, đến cả chuyện yêu đương cũng công nghiệp. Vì thế cuối tuần siêu thị có lẽ là nơi tập trung khá đông người.

Sau khi chậm chạp nhích từng chút vào bãi giữ xe, kiếm được một chỗ khá lý tưởng cho chiếc xe yêu quý rồi hai người đi vào siêu thị. Chỉ tay về hướng có xe đẩy, Bin lập tức đứng nghiêm nhe răng, đưa tay lên làm bộ “tuân lệnh sếp” rồi chạy qua kéo một xe khiến nó bật cười.

Dạo vòng vòng quanh khu bán dầu gội, nó cầm từng chai lên xem mặt trước rồi lại xem giá tiền.

- Em xài Omo được rồi, Rejoice chi mắc công. - Bin nháy mắt.
- Anh đánh răng bằng Axit đi rồi em lấy Omo gội đầu. - Nó cười nham hiểm.

Bin không nói gì, chỉ cười lớn. Tới hàng nước hoa, nó lấy một mẫu xịt vào cổ tay, đưa lên ngửi, rồi chìa sang cho Bin. Lắc đầu và trề môi, Bin kéo nó sang khu bán dầu ăn, hai anh em chọn một bình dầu nằm lít có tặng kèm một cái lọ thủy tinh. Đẩy xe tới hàng giấy, nó lấy một bịch giấy Sài Gòn lớn và mấy gói BVS khiến Bin đỏ cả mặt, còn nó thì mím môi nín cười. Sang hàng bánh kẹo, siêu thị ngày một đông người, nó len lỏi nhanh chóng để mặc Bin mắc kẹt giữa đám đông. Khi Bin lách qua được thì nó đã tống cho anh một cái bánh Marie vào miệng khiến Bin há hốc.

- Ăn thử! - Nó nhe răng - Em mua một bịch lớn rồi - Thả bịch bánh vào xe, nó lôi Bin sang hàng kem, nào là Merino chocola, kem Hàn Quốc.

Bin thì chạy sang hàng gà giảm giá, lấy một con gà quay, rồi quay sang khoe với nó vì đã hoàn thành nhiệm vụ bon chen với các chị, nó đưa ngón tay cái ra hiệu Bin No.1.

- Anh, em thích giống thằng nhóc kia! - Nó chỉ tay về hướng một thằng nhóc cỡ khoảng ba tuổi được mẹ cho vào xe đẩy ngồi, rồi để đồ lên trên.
- Eo ôi, anh không có tiền đền cái xe này đâu nhá. - Bin cười cười, nó lườm Bin.

Lượn vòng vòng tầng một đã xong, nó rủ Bin lên tầng hai ngắm quần áo.

Bin thì chọn mấy cái áo sơ mi trong khi nó đang xem nhưng chiếc quần kaki túi hộp.

- Con gái lớn rồi mà cứ y như con trai, không điệu đà xúu nào, mặc quần jean, giày cao gót một bữa anh xem nào. - Bin nói trong khi nó đang chỉ tay vào chiếc quần nó cho là ưng ý.
- Vì em chính là em, đừng bắt em làm người khác. - Nó nheo mắt, cười tinh quái - Nãy em thấy chỗ kia có underwear cho anh á! - Nó chọc.
- Xì, anh đủ rồi, à, cái áo này em mặc chắc dễ thương lắm. - Bin đưa tay lấy một chiếc áo ngủ màu hồng phấn ướm lên người nó.
- Hâm! - Nó cười rồi bỏ đi thử đồ - Em sẽ mặc nó cho đêm tân hôn. - Nó ngoái đầu nói với Bin.
- Ôi, như thế thì anh làm sao chịu nổi. - Bin phì cười, đi theo sau nó.
- Anh đi chết đi, đồ già dề. - Nó ngắt Bin khi đang chờ vào phòng thử.

Vậy là cũng hoàn thành việc đi siêu thị, hai người đẩy xe với một mớ đồ, Bin chạy vào lấy xe ra, rồi kệ nệ bê hai túi đồ để lên xe. Bấm khóa mũ bảo hiểm xong, nó ra hiệu cho Bin chạy.

Đường Sài Gòn chủ nhật khá đông người, ngang qua rạp chiếu phim, nó đọc thật nhanh quảng cáo. Nhìn thấy trong gương chiếu hậu, Bin hỏi nó:

- Chọn xong chưa nhóc?

- Gì anh?
 - Xem phim nào?
 - Ui, em không chui vào cái hộp đó đâu. - Nó chu mỏ.
 - Sao vậy?
 - Thứ nhất vào đó xem “phim Việt Nam” nhiều lắm, thứ hai em không thích không gian ngột ngạt. - Nó nhún vai.
 - Nhóc này khác người thật. - Bin cười rồi quẹo tay lái vào khu chung cư.
- Hai người kẻ nệ vác mấy bịch đồ vào thang máy. Về tới nhà nó mừng, cuối cùng cũng xong việc đi siêu thị. Nó thả người trên sofa mặc cho Bin đang hí húi xếp đồ.

.....

“Hôm nay có đám bạn anh qua chơi, Nấm nấu thêm cơm nhé” - Tin nhắn của Bin hiện lên trên màn hình điện thoại, nó nhanh chóng soạn tin trả lời “Ok”.

Tối đến.

- Chị Nhi với Nấm có cơm chưa? Bọn anh đói quá rồi. - Anh Phong vừa đi vào bếp vừa xoa bụng.
- Có rồi, anh bê chén đĩa hộ em đi. - Chị Nhi nhẹ nhàng.
- Thơm quá! - Anh Phong hít hà - Nấm, có người yêu chưa em, chuẩn bị ra trường rồi?
- Nó còn nhỏ, mà đừng có đầu độc nó. - Bin lên tiếng.
- Nó mà nhỏ, chắc tao thành cụ quá, em có chưa để anh còn giới thiệu thằng Hùng cho. - Phong lí lắc.
- Ế, sao có tao trong đó mà? - Hùng giật mình.
- Thoái khỏi phải xấu hổ, tao biết mà để ý Nấm từ ngày nó mới vào Sài Gòn à. - Phong trêu.
- Thằng kia, sao mày dám yêu trong im lặng hả, giấu anh em tội lớn. - Bin chọc thêm vào.

Hùng lúc này cười như mếu, thấy thế nó chen ngang:

- Anh Phong khỏi lo cho em, lo cho anh Bin kia, già rồi mà chưa có ai.
- Xời, thằng Bin anh bó tay với nó rồi, thằng này hình như nó không thích gái em à. - Phong lại tỉnh ranh.
- Ế thằng kia, mà đối xử với tao thế hả? - Bin cự lại.
- Chứ còn gì, không phải mà mỗi lần đi gặp gái là y như rằng trời mưa giữa sa mạc, đúng không Hùng?
- Ủ, tao đồng ý! - Hùng gật gù.
- Em cũng vậy. - Nhi phụ họa - Như hồi gặp nhỏ Lan bạn em, anh đi café với nó được ba mươi phút đã xin về với lý do buồn ngủ.
- Nhỏ Ngọc nữa, nó cũng la chán rồi biến. - Phong thêm vào.
- Thì tao chán thiệt mà! - Bin cười trù.
- Hay là mày bị gay? - Hùng châm chọc.
- Mày chỉ được cái nói xấu anh em. - Bin dè Hùng, đánh mấy cái.

.....

Nó rời khỏi thang máy, tới chỗ chiếc xe đạp yêu quý, dắt xe quay đầu thì thấy bánh xe xẹp lép.

- Óc, lủng rồi! - Nó méo mặt, lấy điện thoại ra bấm số Bin - Anh Bin, đi làm sớm cho ké em lên trường với, xe em xẹp rồi.

- Ồ, chờ anh xíu, anh xuống liền.

Mười phút sau, Bin chở nó đến trường, bước xuống xe, Bin dặn:

- Trưa về mấy giờ? Anh qua đón.

- Thôi, để em nhờ bạn chở về cũng được.

- Về mấy giờ?

- Mười một giờ mười lăm em ra.

- Mười một giờ rưỡi anh ra, chạy sang cũng mất mười lăm phút, chịu khó chờ anh nhé, anh đi đây.

- Bye anh!

Nó quay lưng bước vào cổng trường.

Sau năm tiết với môn pháp chế du lịch, đầu óc nó cứ xoay xoay, “Công ty trách nhiệm hữu hạn.... Công ty trách nhiệm một thành viên...”

Bước chân xuống tầng trệt thấy mưa lác rắc, đội mưa ra đứng ngoài cổng trường chờ Bin, nó vẫy tay chào hết mấy đứa bạn. Mưa càng lúc càng lớn, nấp dưới mái hiên của chỗ giữ xe trước trường nhưng vẫn bị ướt, đồng hồ hiện mười một giờ ba mươi phút, bụng đói cồn cào, nó ráng đợi.

- Nguyên, sao chưa về? Đứng đây ư ướt. - Nam, lớp quản trị chạy lại đứng cạnh nó - Nhà ở đâu, Nam chở về cho.

- Cảm ơn Nam ha, anh của Nguyên qua đón giờ á. - Nó cười nhẹ.

- Ủ, vậy Nam về nha.

- Bye!

- Bye!

11:50.

Nó vẫn đứng đó, người bị mưa tạt ướt sũng, như con mèo co ro vừa đói vừa lạnh, cứ nhìn mãi về hướng mà Bin sẽ tới. Mỗi lần thấy một dáng người mặc áo mưa màu xanh lá cây đi từ xa tới, nó là lại hy vọng rằng người đó là Bin. Để rồi thấy người ta chạy ngang qua, lòng nó lại chùng xuống.

12:10.

Vẫn chưa thấy Bin đâu, điện thoại lại hết pin trong hoàn cảnh này, chân tay nó tê cóng vì lạnh, môi thâm tím lại, người run cầm cập, mắt hoa lên với dòng xe cộ ngược xuôi. Cảm thấy không còn sức lực để đứng nữa, ngồi xuống, nó thì thầm:

“Bin ơi, em... lạnh... Bin...” cứ như thế không biết bao nhiêu lần.

Tại công ty.

- Nguyên làm chăm chỉ ghê, gần một giờ rồi, ngồi làm ráng vậy, thứ bảy về nghỉ sớm chiều còn đi chơi với người yêu chứ. - Anh trưởng phòng nhắc nhở - Thôi anh về đây!

- Gần một giờ rồi á, chết thật, em quên mất, em cũng về luôn. - Bin vội vàng tắt máy rời khỏi công ty.

13:10.

Bin chạy xe như bay đến ngay trường của nó, nhìn quanh quất không thấy Nấm đâu.

- Đứng đâu ta? Hay về rồi? À, điện thoại!

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

- Nấm, Nấm ơi! - Bin gọi vang, không thấy ai, quyết định gạt chân chống xe, đi tìm.

Chạy vào trường không thấy, Bin quay ra, đang ngó nghiêng thì thấy nó đang ngồi tựa hẳn vào tường, gục đầu trên ba lô, tiến lại gần, Bin lay:

- Nấm, về thôi em, anh xin lỗi, anh quên mất thời... Nấm, sao em nóng thế này, Nấm!

Bin vội vàng đỡ Nấm lên xe, phủ áo mưa cho cô bé, rồi một tay giữ Nấm, một tay chạy xe về nhà. Bế Nấm trên tay cho đến khi vào nhà, đặt Nấm nằm lên giường Bin vội vàng mở tủ lấy quần áo, định thay thì chợt khựng lại.

Bin lật đật chạy sang nhà hàng xóm gõ cửa:

- Chị Hà ơi, chị Hà!
- Ai đó?
- Em Nguyên nè chị, em nhờ chị một xíu được không?
- Ủ, em nói đi.
- Nấm nó ngấm nước mưa, ướt đồ, chị sang thay hộ em, em con trai. - Bin ngượng ngùng.
- Ủ, để chị. - Chị Hà vội quay lại khóa cửa, đi theo Bin sang nhà.

Sau khi chị Hà thay đồ cho Nấm, Bin lấy mền ra ủ ấm.

Sờ trán nóng ran, Bin vội vàng chạy đi lấy túi chườm trán và cặp nhiệt độ cho nó, rồi bắt bếp nấu cháo. Chốc chốc lại chạy vào xem nó thế nào, rồi lại chạy ra bếp.

Cháo chín Bin gọi nó dậy, mãi mà nó vẫn cứ mê man, đành dứt cháo cho nó, được nhiều hay bấy nhiêu, rồi lại lấy thuốc nghiền với nước bón cho nó uống. Mãi lo chăm Nấm, Bin quên mất mình cũng chưa có gì vào bụng từ trưa trong khi đồng hồ đã đổ chín tiếng. Mắt nó vẫn nhắm ghiền nhưng nhiệt độ đã hạ, Bin nhìn nó ngủ mà lòng cảm thấy có lỗi vô cùng, thấy gương mặt xanh xao lại càng lo, nắm bàn tay của nó rồi gục xuống ngủ lúc nào không hay.

Ánh nắng của một ngày mới chiếu rọi vào mặt nó.

Mở to mắt nhìn xung quanh, là phòng mình, nó ngạc nhiên không hiểu đang ở trường lại về nhà bằng cách nào, chỉ nhớ mơ hồ là nó đã rất mệt mà Bin thì chưa tới, rồi hình như có ai đó gọi nó. Nhìn sang bên, nó thấy Bin gục đầu ngủ ngon lành, tay vẫn nắm chặt tay nó, một thứ cảm giác gì đó khó nói cứ nhẹ nhàng xâm chiếm lấy nó. Vậy là Bin đã chăm sóc cho nó, nhìn mặt Bin ngủ nó cứ cảm thấy quen quen, thoáng như đã gặp đâu đó... Dòng suy nghĩ của nó bị cắt ngang khi thấy Bin cử động.

- Tỉnh rồi hả? Xem nào, uhm, hạ sốt rồi, đói rồi nhỉ, chờ anh xíu anh nấu cháo cho nhé.

Bin nhanh chóng rời khỏi phòng, để lại sau lưng ánh nhìn và nụ cười hiền của nó.

Cả ngày hôm đó, nó được Bin quan tâm rất kỹ, cái gì cũng nhường, hỏi han, cũng không giành remote như mọi khi, nó cảm thấy Bin y như một con người khác hoàn toàn. À không, phải nói là nó nhận ra một người có vẻ ngoài lạnh lùng và hay châm chọc nó, lại có lúc biết quan tâm, chăm sóc, lo lắng cho nó, khiến nó có chút gì đó cảm ơn, quý mến nhiều và lẩn lẩn trong lòng.

Và rồi mọi việc cũng sẽ không có gì thay đổi cho lắm nếu một ngày.

Đang loay hoay cất sách vào tủ, nó làm rớt cuốn lưu bút xuống đất. Mỉm cười, nó nhặt lên và ngồi đọc lại say sưa từng trang giấy.

“Chúc mày luôn thành công và may mắn, bạn của mày Duy Heo (Heo là do mày đặt đấy nhá)”

“Viết trộm trong giờ văn, mặc dù đang học văn nhưng tao chỉ có khả năng văng được bấy nhiêu chữ thôi mày ạ...”

“Mày thi tốt nhá, có người yêu nhớ báo tao biết. Chiến hữu đầu võ mồm của tao ơi, sắp xa Việt Nam rồi, hic hic. Ê, mà mày yêu thằng nào phải cỡ cái thằng hồi lớp mười vô tình mày với nó đụng nhau khi đang rượt tao đấy nhé...”

Độc tới đây, nó chợt khựng lại, những hình ảnh lần lượt chạy qua trong tâm trí nó.

Quay trở về năm năm trước, khi ấy nó là một cô bé học lớp mười. Tiếng nó hét lên làm giật mình cả lớp:

- Thăng kia!!! Mày đứng lại cho tao. - Nó phi thân qua bàn học, gỡ nhanh đôi giày cao gót quăng lại lớp, rượt theo Hải chạy dọc hành lang khối chỉ vì thằng bạn gọi nó là...

- Nắm lùn di động, ha ha. - Hai đứa nó cứ rượt nhau dọc hàng lang rồi lại chạy ào ra sân, tới cuối sân lại vòng sang dãy nhà thư viện, đoàn trường. Hải nhanh chóng chui lủi vào đám cán bộ đoàn vừa đi họp về, vừa chạy vừa la - Nước sôi, nước sôi.

Nó lúc này cũng đang cất lực phóng theo sau, nhưng hồi ôi, chưa kịp nắm lấy thằng bạn thì nó đã mất đà ngã chúi nhủi vào một người khi hắn từ phòng Đoàn chui ra.

Nó nằm gọn trong vòng tay của hắn, còn hắn thì đang nằm đè lên nó. Mắt mở to, nhìn chăm chăm vào hắn, chớp liên tục.

- Có sao không bé? - Hắn nở một nụ cười rồi đứng dậy kéo nó lên theo.

- À, ừ, em không sao. - Nó vội vàng đứng dậy, mặt còn chưa hoàn hồn thì vội vàng quay lưng chạy đi, vừa ngượng vừa tức. - Cái thằng chết bầm, chết với tao, mà ...công nhận đẹp trai thật.

Nghĩ lại nó chợt mỉm cười, đã lâu quá rồi, nếu không xem lại chắc nó cũng đã quên mất anh chàng ấy.

Chợt, nó mở to mắt, rùng người, véo mạnh vào má, mắt nó chớp liên tục, không phải vì đau mà là vì cái ý nghĩa vừa lóe lên trong đầu nó.

- H..á...n! - Nó lắp bắp - B..i..n... Không... Thế... Nào! - Nó hét lên.

- Gì vậy nắm?- Bin nói với sang phòng nó.

- Không thể nào, không thể như vậy được. - Nó lắc mạnh đầu, đập tay lên trán.

- Gì vậy? - Bin vội vàng chạy sang phòng nó.

Ngước mắt lên nhìn Bin, nó nuốt ực nước bọt, vội vàng đứng dậy, xua tay:

- Không có gì, anh ra ngoài ngay, phòng con gái. - Nó đẩy Bin ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi tựa hẳn vào cửa.

- Ô cái con nhóc này. - Bin bật cười trước vẻ bối rối của nó, hét to lên - Thấy hết rồi còn bày đặt ngượng.

- Cái gì? - Nó mở ngay cửa, trợn mắt, bặm môi nhìn Bin vẻ ngạc nhiên hết sức - Anh nói cái gì mà thấy hết?

- Ờ thì ... không có gì. - Bin cười nhếch môi, đút tay vào túi quần.

- Khai mau, anh thấy cái gì? - Nó hỏi dồn, mặt dữ tợn.

- Thì hôm em bệnh, anh thấy hết rồi. - Bin gật gù, cười cười nhìn nó.

- Là sao?! - Nó trợn tròn mắt.

- Thì anh thay đồ cho em. - Bin nhún vai, cười.

- CÁI GÌ- Nó mở hết volume - ANH... !!!

- Haha, mới hù có một xiu mà sợ xanh mặt, nhóc nhất quá, Nắm nhất cây, haha.

3. Chương 02

2. Tình yêu hé nở nụ cười

Từ cái ngày phát hiện ra Bin chính là anh chàng năm nào nó ngã nhào vào, thì mọi thứ với nó có sự đổi khác.

Nó bắt đầu quan sát Bin kĩ hơn.

Gương mặt Bin đã đổi khác rất nhiều từ khi nó gặp năm lớp mười hay do thời gian lâu quá nó không nhớ rõ. Nó nhận ra Bin có một nụ cười rất đều, chỉ nhếch mép lên khi đầu khẩu với nó, nhưng khi cười sáng khoái nhìn trông... dễ thương cực.

Hắn ta cao hơn nó cả một cái đầu mà nhiều khi tức khí muốn túm tóc hắn thì nó phải dùng hết sức lực nhảy lên vai rồi vò vò tóc hắn trong tay, cái cảm giác những ngọn tóc dính chăm chăm vào tay rất tuyệt.

Hắn là một kẻ sạch sẽ tinh tươm khi ra đường nhưng cực kì bẽ bộn trong phòng.

Hắn là một người sành ăn, giỏi nấu nướng nhưng mắc tội hay tỉ tê chê bai khi nó đổi món mới cho bữa cơm.

Hắn hay nhìn nó từ đầu đến chân, tay sờ cằm rồi gật đầu khen hôm nay trông... khác người hơn hôm qua, cũng chỉ vì nó búi tóc cao, hay đeo lên tay những phụ kiện do nó sáng tạo.

- Tối nay có mưa sao băng đó, mai nhóc có đi học không? Mai anh được nghỉ, anh em mình thức đêm xem đi. - Bin nhìn nó trong khi nó đang mãi chú ý phim hoạt hình Tom & Jerry.

- Mai à... để em nhớ xem... ca ba quản trị tiền sảnh... thức cũng được.

23:45.

Nó kệ nệ kéo hai cái ghế ra ban công, rồi thả lỏng người ngửa mặt nhìn sao đêm. Trời trong không một chút mây, mắt hướng về phía ngôi sao đang lấp lánh mà theo nó là đẹp nhất, mỉm cười.

- Cửa em nè. - Bin chìa ly yaourt cafe đá về phía nó.

- Thanks! Anh lại cafe đen đấy à, uống rồi khỏi ngủ nhé. - Nó nhún vai.

- Cafe đen cho nam tính, với lại thức thì mới xem được sao băng chứ. - Bin cười cười.

- Ờo, em mà có cafe đắng hay trà đặc thì cũng ngủ tuốt, hờ hờ!

- Ngủ như heo ấy !

- Xì, uống cafe nhiều nổi mụn, mặt em dạo này toàn đèn đây.

- Thế anh mới làm yaourt cho em, nhưng mà biết cái mặt mốc em thế nào cũng chĩa cafe của anh nên cho cafe lên trên, khỏi ồn ào đòi uống cafe với anh nhá. - Bin nhìn nó.

- Hờ hờ, Bin hiểu em nhất, số một. - Nó đưa ngón tay cái lên.

- Sao băng kia!

Nó vội vàng nhìn theo tay Bin.

- Woa! Đẹp ghê! - Nó reo lên thích thú.

- Ước chưa?

- Ước chi? - Nó ngạc nhiên.

- Con gái bọn em đứa nào chả ước khi thấy sao băng. - Bin ra vẻ hiểu biết.

- Hờ hờ, nhằm hàng, em đây không thèm.

- Nhóc này đúng là khác người thật. - Bin lại cười đều.

Nó không nói gì, chỉ cười cười, thật ra nó không cần ước gì cả, chỉ mong là khoảng thời gian vui vẻ cứ như vô tận.

Hôm nay trong lòng nó không thấy thoải mái cho lắm, tất cả cũng chỉ vì trưa nay, sau khi vất vả len qua dòng xe cộ, chen vào được bãi giữ xe trường, đang chờ lấy vé xe thì nhỏ Vân gọi bảo nó lên làm kiểm tra, bực mình nó hét lên:

- Xe tao vất đâu, bà đó lên cơn à, trường không còn chỗ giữ xe nè, kiểm tra cái gì!

Hối hả dựng chân chống rồi chạy như bay vào trường, nhìn hai thang máy đều đông người, nó quyết định leo thang bộ. Lên tới lầu năm, hết hơi nhưng nó vẫn cố chạy tới phòng học, vừa nói nó vừa nhìn cô giáo như năn nỉ:

- Cô... cho em xin vào làm kiểm tra.

- Quá giờ rồi, em về đi. - Mặt cô giáo không biểu hiện gì.

Nó quay lưng đi ra, lòng buồn không tả nổi, chỉ vì không có chỗ để xe mà đi học đúng giờ cũng thành trễ.

Cả buổi chiều nằm nhà, nó càng nghĩ càng tức, chẳng buồn nấu cơm tối.

Cạch - Tiếng mở cửa cắt ngang dòng suy nghĩ, lộ đầu khỏi phòng, nó nhìn ra hướng cửa.

- Anh về rồi à!

- Em ở nhà á, thế mà anh tưởng đi đâu, vào nhà thấy im re.

- Hôm nay ăn tiệm anh nhá, em không có hứng nấu cơm.

- Sao vậy?

- Chán, chẳng buồn kể.

- Thôi, thay đồ anh chở đi ăn bún bò, hehe.

- Hehe, năm phút.

Tô bún nghi thơm phứt phảng phát khói được bê ra, Bin lau muống dưa trong khi nó vắt chanh bỏ xa tế cho cả hai tô.

Ăn xong nó kệ nệ vác cái bụng đứng dậy, mặt tươi tỉnh có chút sức sống. Bin chạy xe lòng vòng rồi ghé vào công viên Tao Đàn.

Bước xuống xe, nó đã chạy ngay tới hàng bán thú bông sắm soi những con vật ngộ nghĩnh, cuối cùng cũng chọn được một con chó đội mũ lưỡi trai màu đỏ, đeo cặp chéo và một con ếch xanh to.

- Cho anh nè, - Nó chìa con ếch ra- phải móc vào đây nhá.

- Trời, con trai ai móc khóa thú bông. - Bin xua tay.

- Không móc em giận á. - Nó xị mặt.

- Cười đi. - Bin vừa nói vừa chọc vào hông, khiến nó giật bắn lên, cười nắc nẻ - Nhìn mặt cũng giống em ghê, nhất là lúc xị mặt. - Bin lắc lắc chùm chìa khóa có con ếch.

- Xì, em... dễ thương hơn nó. - Rồi cười vang, cảm thấy quên hết những bực tức ban chiều, nó thấy lòng nhẹ hẫ.

Chọn một ghé đá, nó và Bin ngồi ngắm dòng xe qua lại. Bất chợt, mưa!

Bin kéo nó đứng lên, nắm tay chạy nhanh ra xe. Khoảnh khắc lúc đó nó ước gì đừng trôi qua, tay trong tay hai đứa chạy dưới mưa, nó mỉm cười, không phải là cái nắm tay đầu tiên của Bin và nó, nhưng là cái nắm tay đầu tiên dưới cơn mưa rào của Sài Gòn, chạy trong công viên phủ ánh đèn vàng, mặt đất là những chiếc lá đã rụng từ khi nào.

Và nhận ra rằng, nó đã thích Bin mất rồi.

.....

Sinh nhật nó.

Sáng sớm, mở mắt chào ngày mới, nó với tay tìm điện thoại.

- Ấc ặc, mười lăm tin nhắn mới, cũng may tối qua để chế độ im lặng, không thôi khỏi ngủ. - Nó mỉm cười ngồi đọc thật kỹ từng tin nhắn chúc mừng rồi cẩn thận gửi trả lời.

Quay người kéo mạnh màn cửa, ánh nắng của một ngày mới chiếu rọi khắp phòng, chói cả mắt, nó vui vẻ gấp chăn màn và hát:

“Khi tôi hai mươi ngỡ ngỡ bạn bè quanh tôi

Đôi khi vu vơ lại thấy cô đơn mình thôi

Có những ước muốn khát khao trong tim thể nào

Rồi chợt thấy nụ cười vào trong ánh mắt

Và rực sáng trong tim niềm tin ước mơ

Mặc quần áo thật đẹp nào ta xuống phố

Để chào đón những gì tuyệt vời nhất

Hello! Chào một ngày mới với bao điều ước mơ

Hello! Chào một tương lai mang bao khát khao..”

Vừa hát vừa nhảy chân sáo ra khỏi phòng, chui ngay vào wc rửa hết sức, niềm vui ngập tràn trong nó.

Bước ra và mở tủ lạnh, lục tìm một hồi vừa đóng cửa tủ lại gặp ngay bộ mặt mới ngủ dậy với mái tóc rối tứ tung ngói của Bin, nó giật bắn người.

- Em làm gì mà mới sáng sớm hét ầm trời vậy? - Bin dựa hắn vào tường, nhắm một con mắt.

- Đi đánh răng đi, nhìn gớm quá, mắt hết đẹp trai. - Nó đẩy Bin vào wc.

Đến trường với tâm trạng hân hoan, nó xuất hiện trước cửa lớp với nụ cười khoe hết cả... răng lợi

- Hé lu! - Nó vẫy tay chào đám bạn.

Không ai đáp lại khiến nó hơi què què, chui vào bàn ngồi, mặt nó nai chưa từng thấy, nhìn khắp đám bạn. Nhỏ Linh đang chăm chăm gặm bánh mì, thằng Cường gục đầu xuống bàn tiếp tục “mơ về nơi xa lắm”, nhỏ Chi thì cắm mặt với hộp xôi, nhỏ Vân và Ngân thì lảng xăng giành ăn với thằng Tuấn, chẳng ai để ý đến ngày trọng đại của nó, ỉu xiu, nó ngồi im suốt cả buổi.

Trưa về nhà, nó bê tô mì ra ban công, cái nóng của đường xá phai bớt phần nào trên tầng cao thứ mười ba của tòa nhà.

Nó ăn chán chê lại lôi điện thoại ra nhìn, không có tin nhắn.

“Lại quên mất sinh nhật mình rồi” nó nhủ thầm, mắt hướng ra phía xa, tiếng nhạc du dương từ nơi nào đó nhẹ nhàng trong gió.

“Tìm một cọng rơm khô

Hạnh phúc đôi khi bất ngờ

Tìm người bạn thân quen

Buổi sớm tươi vui ko ngờ.

Những khi ta buồn

lại đến bên em ta ngồi

Khép mi mơ màng

hạnh phúc trôi qua êm ái...”

Lời bài hát có phần nào giống với tâm trạng của nó, những khi ta buồn, ta thường ngồi lặng ngắm nơi xa xôi, để gió khẽ lùa qua tóc, để thấy ta cần thêm yêu đời.

14:00.

Nó đang chăm chút ấy chậu hoa đá và xương rồng thì điện thoại reo inh ỏi.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước...

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....” - Vân is calling.

- Gì đó mà? - Nó áp điện thoại vào tai, tay vẫn chăm chăm xới đất.

- Con khỉ, còn ngủ hử, dậy mau, năm phút, tao dưới nhà, cúp đây. - Vân nói thật nhanh trong điện thoại.

- Lại sinh viên nghèo có tiền gọi cho “giai” không có tiền gọi cho bạn. - Nó mỉm cười.

Diện quần jean xanh đậm, áo thun màu đen in hình bộ xương, giày converse đen trắng, kính trắng, mũ bảo hiểm đen, cột tóc màu trắng, nó đứng héch mặt lên trời trước sự ngạc nhiên của nhỏ bạn.

- Mà làm bò sữa hồi nào vậy? - Nhỏ Vân nheo mắt.

- Con khỉ, tin tao đập mà không. - Nó bặm môi.

- Từ đầu tới chân toàn đen trắng, không phải bò sữa là gì. - Nhỏ Vân cười nắc nẻ.

- Mà dám shock tao, được lắm.

- Thôi lên đi chị hai, đứng đó mà ưỡn ẹo.

Xe nổ máy, hai đứa bon chen qua dòng người giờ tan tầm vào quận một, ghé vào cửa hiệu bên đường Đinh Tiên Hoàng, Vân kéo tay nó vào trong. Dừng ngay trước dãy váy đầm, nhỏ bạn bốc ngay hai bộ đầm, gửi vào tay nó, nói như ra lệnh:

- Thử đi. - Rồi đẩy nó vào phòng thử không cho nó kịp phản ứng gì.

Sau ba phút đánh vật với cái đầm, cuối cùng nó cũng ló mặt ra khỏi phòng thử với cái dáng vẻ ngại ngùng.

Nhỏ Vân gật gù, mỉm cười búng tay cái soạch.

- Khỏi phải thử cái kia nữa. - Rồi quay sang chị nhân viên - Em lấy cái này. Chị lấy cho em đôi giày số ba mươi bảy nửa nhá.

- Ê, mà mua cho ai mà bắt tao thử hử? - Nó lúc này mới thắc mắc.

Nhỏ Vân vẫn im lặng, tính tiền xong vào lấy quần áo của nó cho vào cái túi, kéo tay nó đi khỏi tiệm.

Sang cửa hiệu làm tóc bên cạnh, ấn nó vào ghế, Vân quay sang chị nhân viên:

- Chị làm cho nó trông thật xinh vào nhé. - Rồi thả đôi giày xuống chân nó ra lệnh - Mang vào, kể từ giây phút này trở đi, mà chỉ được phép im lặng, nói một tiếng nào là tao “mắn thật” mà ấ.

Ba mươi phút sau, nó được một chiếc taxi hộ tống đến nơi khác, mắt nó lúc này bị bịt kín. Xe dừng hẳn, nhỏ Vân dặt tay nó.

Nó đang tập trung nghe và ngửi để đoán cái nơi mình đang có mặt, tiếng nhạc nhẹ nhàng, tiếng nước chảy, mùi hương hoa thơm dịu dịu, vài giọt nước li ti chạm vào mặt. Vân dặt nó lên từng bậc thang, bước đi chậm chậm như dò dẫm trong đêm tối, tuyệt nhiên không có tiếng người cười nói, nó muốn hỏi Vân lắm nhưng chợt nhớ lời nhỏ bạn nên vẫn im re.

“Đêm ngập tràn niềm vui

Mình nắm tay quên đi buồn phiền
Và cùng ngồi bên ánh trăng đêm tuyết vời
Đường đời mình chung bước đi
Dù gian khó ta vẫn luôn cười
Hát lên khúc ca tình yêu rộn ràng
Từng ngọn nến vẫn mãi chiếu sáng suốt đêm dài
Cùng mơ ước sẽ cố giữ hết suốt cuộc đời
Đừng vội buồn em ơi hãy cố quên
Và luôn giữ cho bao niềm vui
Hãy hát vang bài ca yêu dấu
Mình luôn giữ nhé tình bạn hôm nay
Từng ngọn nến vẫn mãi thấp sáng trong đêm thâu
Sinh nhật trong vòng tay ấm áp
Giữ cho yêu thương đừng quên nhau nhé
Hãy giữ trong tim ngày hôm nay
Happy birthday!"

Bài hát vang lên cũng là lúc miếng vải che mắt được tháo ra. Mọi người đều có mặt, đám bạn mà sáng giờ làm nó ỉu rủ tưởng rằng đã quên mất sinh nhật nó đang nháy mắt nhau cười vang, nó cảm động rưng rưng muốn khóc.

- Nè, cầm mề nheo, thổi nến đi cô nương. - Duy bê chiếc bánh kem lên trước mặt nó.

Hít hơi thổi phù một lượt tắt hết hai mươi ngọn nến trong tiếng vỗ tay chúc mừng của đám bạn, sinh nhật hai mươi tuổi thật ấn tượng với nó.

Khác hẳn vẻ nghịch ngợm hàng ngày, chiếc đầm vàng ngắn xòe trên gối cùng những họa tiết vector làm nó hiền hơn bao giờ hết. Mái tóc vốn đen dài thẳng mượt luôn được cột gọn gàng nay được uốn xoắn nhẹ, thả bồng bênh. Khuôn mặt nó trở nên xinh xinh với hai má hồng và đôi môi mỏng chúm chím dưới làn son cam nhạt. Đôi chân trắng của nó được tô điểm bởi đôi cao gót màu vàng nhạt "ton sur ton" trông càng dịu dàng và nữ tính.

Đám bạn nhìn nó, gật gù nể phục con mắt thẩm mỹ của nhỏ Vân, mấy đứa con gái cứ xoay xoay nó, khiến nó càng đỏ mặt.

- Chúc mừng sinh nhật Năm!

- Anh Bin! - Nó cười đỡ món quà - Sao anh biết mà tới? - Nó ngạc nhiên.

- Ngày quan trọng thế này mà thiếu anh trai sao được. - Vân cười ma mãnh - Hôm bữa tao mượn máy xem thấy số anh Bin nên lưu lại thôi.

Tiệt tào.

Vẫy tay chào đám bạn, nó cười tít mắt.

- Thôi anh Bin đưa nó về cẩn thận nhá, em cũng đi đây. - Vân vẫy tay chào nó.

- Lên xe thôi! - Bin chìa mũ bảo hiểm.

23:00.

Ngồi sau xe Bin, nó không tự nhiên như mọi hôm vì đang mặc váy, tay nắm chặt càng xe. Nó bặm môi, gió thổi tóc cứ bay vào mặt. Mỗi khi ai đi ngang qua nhìn là nó lại ngại. Chưa bao giờ nó tự tin về vóc dáng của mình, vì thế chưa bao giờ nó dám mặc váy. Ngày hôm nay, cái ngày mà nó vui nhất thì cũng là ngày nó ngại nhất vì lần đầu tiên nó diện đầm trước bao nhiêu người.

- Em làm gì mà cứ cúi đầu miết vậy?
- Em... đang ngại!
- Ngại?
- Tự nhiên nhỏ Vân bắt mặc váy, làm giờ em thấy ai cũng nhìn, kì kì. - Mặt nó méo xẹo.
- Này nhóc, em làm gì mà mất tự tin thế, anh nhớ em rất bản lĩnh đấu khẩu với anh mà.
-
- Hôm nay em xinh lắm!
- Hả? Anh nói gì? Xe chạy ồn quá em không nghe.
- Không có gì, ôm anh chặt vào anh chạy nhanh về không bãi giữ xe đóng cửa. - Bin kéo tay nó ôm ngang eo mình.

Ngạc nhiên, lần đầu tiên nó ôm Bin, bao nhiêu lần anh chở nó là bấy nhiêu lần nó luôn nắm càng xe. Tim nó đập nhanh, mặt bắt đầu ửng đỏ, hơi ấm từ tấm lưng to của Bin truyền sang người làm nó quên mất cảm giác lạnh của sương đêm, người cũng bắt đầu nóng ran khi ôm eo Bin, gần thật gần nó ngửi được cả mùi cơ thể Bin.

Về tới chung cư, bước xuống xe, lóng ngóng với chiếc đầm và đôi giày cao gót khiến nó chông chênh, bước chậm vào bãi giữ xe, nó cứ ngại trước ánh mắt của mọi người.

Thấy vậy Bin kéo tay nó vào thang máy, do không để ý nó vấp phải rãnh của cửa thang máy ngã nhào, Bin vội vàng ôm chầm lấy nó lần thứ hai.

Tim nó đập thình thịch, hai mắt nhắm nghiền, môi cắn chặt. Cứ thế, Bin ôm nó vào lòng cho tới khi thang máy dừng ở tầng mười ba.

- Đi thang máy hoài mà vẫn sợ à? - Bin chọc nó.
- Anh biết là em sợ không gian ngột ngạt mà. - Nó cười méo xẹo.
- Em còn sợ con thằn lằn, yếu bóng vía nên cũng sợ ma, hehe. - Bin đẩy cửa chìa tay xin mời.
- Hôm nay tha cho anh vì em đang vui.

Tối đó nó đi vào giấc mộng với nụ cười trên môi.

Phòng bên, Bin đang chông đèn làm việc trên máy tính, liếc nhìn đồng hồ trên màn hình, đã một giờ sáng.

Chắc nhóc Năm đã ngủ khì, hôm nay trông nhóc xinh thật! Lần đầu tiên thấy nhóc với chiếc đầm vàng, mắt long lanh, má ửng hồng, khác hẳn dáng vẻ lóc cóc, nghịch ngợm thường ngày. Cả mùi nước hoa nhẹ nhàng làm mình cũng cảm thấy có chút gì đó hồi hộp. Ngay lúc nhóc ngã chúi trong thang máy, thật buồn cười, vẻ mặt ngại ngùng trông đáng yêu ra phết. Hóa ra cô nhóc đó cũng ra dáng con gái đấy chứ.

4. Chương 03

3. Mộng mơ

Mùa hè của năm thứ ba đại học kết thúc với nhiều kỉ niệm.

Nó đã có một công việc làm thêm ưng ý tại quán Pizza trên đường Hùng Vương ở quê, tích lũy được khá khá kinh nghiệm.

Hai tháng hè trôi đi là khoảng thời gian nó vui đầu với công việc ban ngày, vui chơi với đám bạn phổ thông ban đêm và hạnh phúc với những tin nhắn phá Bin lúc về khuya.

Cái cảm giác nhớ nhung luôn kề bên nó, muốn thấy Bin mỗi sáng với mái đầu rối tung, muốn nghe giọng Bin chộc nó khi đi làm về, muốn thấy Bin cười khi ra ban công hóng gió, muốn giành remote với Bin vào ngày chủ nhật, muốn nghe Bin tỉ tê chê bai các món nó nấu, mặc dù môn Chế Biến Thực Phẩm nó đạt chín chấm và muốn được ngồi sau yên xe của Bin để cảm nhận được mùi, hơi ấm từ cơ thể Bin.

Quay trở lại Sài Gòn, nó đã là cô sinh viên năm cuối với nhiều thứ cần phải lo toan, những mục tiêu cần hoàn thành trước khi ra trường.

Tháng mười một trôi qua chậm với khoảng thời gian yên bình.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước...

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....” - Bin is calling.

- Tối nay anh trực đêm nên về trễ, buồn ngủ thì cứ ngủ trước đi, nhớ đóng cửa cẩn thận.
- Em biết rồi, vậy mấy giờ anh về? - Nó nhìn đồng hồ.
- Mười một giờ anh giao ca. À nếu em sợ thì gọi bạn sang ngủ chung, không thì sang nhà chị Hà chơi đi.
- Em biết rồi, bye anh.
- Bye!

20:00.

Chương trình thời sự đã hết, nó ngược nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn khắp phòng.

Ngày bé, cứ mỗi lần mẹ đi chợ, bố đi làm, chị đi học, mình nó ở nhà, dù ban ngày nhưng vẫn sợ. Mỗi lần mẹ khóa cửa đi chợ, một mình bên trong, nó đi khắp nhà kiểm tra xem tất cả cửa đóng chưa, rồi trèo lên giường, ngồi dựa sát tường, mắt hướng về phía cửa sổ mở ra đường trông cho tới khi mẹ về. Hễ có tiếng động gì lạ, mắt nó lại nhìn quanh, khuôn mặt hiện lên nỗi sợ sệt, lại càng ngồi sát vào góc tường, có tiếng xe chạy qua nó lại ngồi bật dậy hi vọng đó là mẹ. Mỗi lần thất vọng là nỗi sợ của nó lại dâng lên một bậc.

Bây giờ khi đã lớn, nó vẫn sợ cái cảm giác cô đơn khi ở một mình vào ban đêm. Tiến lại gần dàn đĩa, chọn cái đĩa có bài hát ưng ý nhất, nó mở máy, vặn âm thanh thật lớn rồi vác ghế ra ban công, nhìn phố xá xe cộ qua lại nó cảm thấy đỡ sợ.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước...

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời.....” - Vân is calling.

- Tao nghe nè!
- Hùi!
- Con khỉ, còn chọc tao hả?
- Xì, biết mày đang sợ ma nên tao gọi hời thăm mày chết nhất chưa thôi, hehe.

- Ôi trời ơi, mưa to, nay mày đại gia gọi cho tao, sao không để tiền gọi cho trai nhĩ. - Giọng nó bắt đầu lên cao đầy vẻ châm chọc.
- Hờ hờ, có đại gia lo tiền card rồi.
- Hả?! Lại anh nào nữa? - Nó hí hửng- Có KFC ăn không mày?
- Để tao xem, chắc cũng sắp có.
- Đẹp trai không? - Nó tò mò.
- Đẹp!
- Chà chà, ghê vậy ta, bữa nào dắt ra cho tao chiêm ngưỡng dung nhan cái nhá.
- Yên tâm, ngày ấy không xa, mà mày gặp rồi chắc thấy cũng bình thường.
- Là sao mày?
- Hehe, bí mật!
- Hehe, mà sao biết tao ở nhà một mình? - Nó thắc mắc.
- Tao cài điệp viên trong nhà mày rồi, hehe!

Cuộc điện thoại kéo dài hai mươi phút với Vân làm nó quên đi nỗi sợ.

Ngồi suy nghĩ miên man, nó nhớ lại hôm sinh nhật, nó đã rất hồi hộp khi Bin kéo tay nó ôm eo và cả lúc Bin ôm nó vào lòng trong thang máy, giờ nghĩ lại, tim nó vẫn còn đập nhanh.

Chiếc đầm được nó treo cẩn thận trong tủ, thỉnh thoảng nó cũng mang ra ngắm nghía rồi lại cất vào.

“Khi gặp nhau, tình yêu hé nở nụ cười

Nắng mai làm hồng đôi tim ấm nồng

Bao mộng mơ, ước muốn luôn luôn làm anh vui

Lòng thầm mang ơn trời đã cho anh gần em

Để em được sống mãi với tiếng yêu đầu chất ngát khi ta gặp nhau

Để em được thấy mãi những khi anh cười

Thấy mãi anh trong niềm vui

Và sẽ mãi luôn được gần bên anh”

.....

“Ăn bún bò không?” - Bin gửi tin nhắn đến khi nó đang nằm ngửa chơi game trên điện thoại.

“Ăn” - Nó bấm trả lời ngay lập tức.

Đạo này Bin hay đi làm về trễ, mỗi lần về là mua đồ ăn khuya vì biết thế nào nó cũng thức chờ cho tới khi thấy mặt Bin.

Nó cũng trở nên chăm chỉ với môn anh văn chuyên ngành kể từ khi phải liên tục chờ cửa.

- Đạo này bận lắm hả anh? - Nó hỏi thăm Bin trong khi đang nhắm món bún yêu thích.
- À, ờ, cũng... hơi hơi. - Bin ngập ngừng.
- Hay về trễ nên mua đồ ăn cho em hòng bịt miệng chứ gì. - Nó trề môi.
- Trời, ai làm thế, anh ...chỉ muốn vỗ béo heo con chờ ngày xuất chuồng thôi. - Bin nhếch môi, nở nụ cười đều không chịu được.
- Anh được lắm, đi đập đầu vào gối đi. - Nó ném cái gối trên sofa vào Bin.

.....

- Tối nay đi cafe nhá? - Duy đề nghị.

Đứa nào cũng gật đầu, riêng nhỏ Vân lắc đầu xua tay:

- Thôi, cho tao cancel chiều này đi, có hẹn rồi.

Nó nheo mắt nhìn Vân với nụ cười ma mãnh, nhỏ bạn thì cứ tủm tỉm cười trong ánh mắt nghi ngờ của cả đám.

Cafe Nhật Ký Tình Yêu- Love Diary coffee, from the diary where the love began...

Vẫn chỗ ngồi quen thuộc, nó cùng đám bạn yên vị ngắm khung cảnh khá thơ mộng.

Chỗ ngồi yêu thích của tụi nó là tầng hai, sát ban công, phóng tầm mắt bao quát toàn cảnh của quán, nhìn những đôi tình nhân ngồi xung quanh hồ nước, hay những con người chăm chú bên máy laptop trong khu wifi.

Nó thích góc sát tường nơi có dây kim đồng hồ, dạ yến thảo phủ lò xo, với tay một chút là chạm vào những hạt nước bắn ra từ phía bức tường đá khá đẹp dưới nền đèn chiếu màu trắng và máy quạt siêu tốc, hương hoa trà thoang thoảng dịu nhẹ, trên bức tường bao bọc quán là dây leo thằn lằn được uốn thành hình hai đứa trẻ một trai một gái đang mi nhau, phải khéo lắm mới nhìn thấy được hình ảnh ngộ nghĩnh ấy.

Và từ góc nhìn này nó có thể ngắm từng chuyến tàu qua lại trước quán một cách khá rõ ràng không bị tán cây che khuất.

Nó thích tiếng còi tàu lửa hú vang khi chạy ngang qua, thích cái không gian rất thơ mộng với hoa cỏ và nước chảy róc rách và thích ngồi đọc những dòng hỉ ngộ ái ố của nhân gian qua những trang nhật ký của quán.

Nhận quyển nhật ký từ tay anh Hòa phục vụ, nó mỉm cười mở ra và đặt bút viết.

“Ngày mười hai tháng mười hai, hôm nay G8 lại tụ tập nhưng thiếu mất nhỏ Vân, vẫn chỗ ngồi quen thuộc, không gian quen thuộc, nhưng trong lòng lại mang một tâm trạng khác. Tình yêu làm con người ta thay đổi, cười nhiều hơn, vui nhiều hơn và hạnh phúc hơn...”

Xong xuôi, nó cùng mấy đứa con gái lại chụm đầu đọc mấy trang giấy trước.

Quyển nhật ký được làm từ lúc quán mới mở, tính ra đến bây giờ đã có rất nhiều quyển giấy A4 được đóng tập. Mỗi bàn, khách sẽ được phát một tờ giấy A4 và viết đó những gì mình thích, vì thế khi lật từng trang giấy sẽ thấy nào là thơ, truyện tình yêu, lời bài hát và cả những bức họa khung cảnh nên thơ của quán.

.....

Tối nay Bin lại về muộn, nó nằm trong phòng đọc cuốn Oxford yêu thương của Dương Thụy, mắt khá mỏi và muốn nhắm lại nhưng lý trí thì chưa cho phép đi ngủ vì Bin vẫn chưa về, nhìn đồng hồ 22:15, nó thở dài rồi nhắm mắt lại. Tần suất đi đêm của Bin tăng lên đáng kể, dạo này lại hay tủm tỉm cười khi đọc tin nhắn khiến nó nhiều lần ngạc nhiên trước bộ dạng như thế của Bin.

- Tạm biệt anh nhé, về xem Nguyên thế nào. - Vân vẫy tay chào Bin.

- Ủ, anh về đây, chào em, chúc em ngủ ngon. - Bin đề máy xe.

- Ngủ ngon!

Trên đường về nhà, Bin cố gắng chạy thật nhanh, anh đang bận khoản không biết Năm đang làm gì. Cả buổi ngồi xem phim 500 ngày yêu với Vân mà anh cứ ngáp hoài, không hiểu vì bộ phim chán hay vì anh cũng lấy bệnh của Năm là không thích chui vào rạp xem phim.

Từ dạo sinh nhật Năm tới nay, Bin đã bắt đầu hẹn hò với Vân, thật sự anh cũng không thể ngờ Vân lại là người gọi điện thoại lờ anh khỏi đám máy móc để tới dự sinh nhật Năm, nếu không chắc anh cũng quên mất. Và càng ngạc nhiên hơn khi sau hôm đó Vân lại chủ động nhắn tin hỏi thăm đã ăn chưa, rồi ngủ ngon không, thẳng thắn mà nói có lẽ Vân là người cầm cưa, còn anh là kẻ bị động chịu để Vân cưa.

Ban đầu anh cũng chỉ nghĩ anh em nhần tin vui qua lại, đến khi Vân nói để ý mình anh hơi ngỡ ngàng, nhưng chính Năm lại bảo anh ể khiến anh suy nghĩ và quyết định quen với Vân để xem có thật sự mình không thể rung động trước phụ nữ không.

Từ ngày chính thức yêu nhau, tối nào đi chơi về anh cũng thấy hơi áy náy vì để Năm ở nhà một mình trong khi biết rõ Năm là đứa nhát gan, sợ bóng tối, nên luôn mua đồ ăn về cho Năm.

Đứng trước cửa nhà, Bin hít một hơi thật sâu, mỉm cười thật tươi rồi đẩy cửa bước vào nhà.

Phòng Năm vẫn sáng đèn, cởi giày nhẹ nhàng, Bin nhón chân vào phòng của Năm, thấy cô bé đã ngủ say từ lúc nào trên tay vẫn cầm cuốn truyện. Nhẹ nhàng rút cuốn truyện đặt lên bàn rồi kéo chăn đắp cho Năm, nhìn gương mặt khi ngủ của Năm thật dễ ghét, cái mặt héch lên cao, hai tay nắm hờ. Bin vuốt những sợi tóc vương trên môi hồng đang khẽ mỉm cười của Năm, chắc cô bé đang mơ một giấc mơ đẹp.

Sáng hôm sau.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước...

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, đừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời....” - Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi khiến nó thức giấc, mò mẫn tìm điện thoại, nó bắt lên nghe với giọng ngái ngủ.

- Alo.

- Dậy đi chị hai, lên lớp, giữa tiết hai kiểm tra giữa kì. - Tiếng Chi chậm rãi khiến nó giật mình ngồi bật dậy nhìn đồng hồ, miệng nó há hốc, tắt máy và phóng như bay vào wc.

Tối qua nằm chờ Bin nó ngủ quên lúc nào không hay, hậu quả là không cài báo thức nên giờ phải ba chân bốn cẳng chạy lên trường.

Sáng nay khi anh ra khỏi nhà Năm vẫn còn ngủ, chắc sáng nay nhóc không có tiết. Vừa ra khỏi nhà, anh đã nhận được tin nhắn chúc ngày mới tốt lành của Vân, anh cũng nhanh chóng gửi trả lời với một lời chúc tương tự.

Tan giờ làm, Bin chạy sang nhà trọ của Vân đón cô đi dạo phố. Vân xinh xắn trong chiếc áo thun màu hồng nhạt khoác ngoài chiếc áo lửng hồng phấn và quần jean trắng, đôi môi cắn mọng với son bóng màu hồng, ánh mắt hấp háy niềm vui sau cặp kính hai diop.

Vân sở hữu đôi mắt đen tròn, sống mũi cao, môi khẽ cắn cũng chế, nói chuyện rất duyên với giọng nhẹ nhàng và nụ cười rạng rỡ. Nhiều lần đi chung Bin bắt gặp những ánh mắt lạc lối của các cậu con trai khi nhìn thấy Vân, anh cũng thấy vui khi có được người yêu xinh xắn.

Ghé vào quán bún bò quen thuộc, cô chủ quán tươi cười chào:

- Nay không dắt em gái theo à?

- Dạ không, em cháu mắc đi học anh văn. - Bin vừa nói vừa kéo ghế cho Vân.

- Anh với Nguyên hay đi quán này lắm à? - Vân hỏi.

- Ừ, quán ruột. - Bin cười và lau đĩa, múng.

Hai tô bún thơm phức được mang ra, Bin đưa cho Vân múng đĩa. Như thói quen khi đi với Năm, anh gấp rau vào tô và hơi ngặc khi Vân trề môi:

- Anh không gallant gì hết, chả chịu nêm cho em.

- À... ừ để anh nêm. - Bin chợt nhớ lại khi đi với Năm, hai anh em luôn chia nhau nhiệm vụ riết thành quen- Xin lỗi em nhé, tại anh quen khi đi với Năm, nhóc nêm cho hai tô còn anh lau đĩa múng. - Bin cười cười.

- Anh đang đi với em. - Giọng Vân hờn dỗi.

- Thôi mà, cho anh xin lỗi, anh sẽ rút kinh nghiệm. - Bin đá lông nheo với Vân, nở một nụ cười cầu hòa khiến cô cũng siêu lòng.

Dạo một vòng hồ con rùa, Bin chợt nhớ đến câu nói đùa cùng Nấm khi anh chở đi dạo vòng quanh hồ, khẽ cười.

“Tại sao gọi là hồ con rùa hả anh?”

“Chắc tại có rùa trong đó”

“Xi, nước cạn thì mờ, làm gì có con rùa nào, anh làm như hồ Gươm ấy”

“Sao không, chẳng phải hôm trước anh vớt cho em con rùa xanh cốm làm móc chìa khóa cũng từ hồ con rùa này đấy, hehe”

“Ồ quỳ”

- Em có lạnh không? - Bin hỏi khi thấy vòng tay của Vân ôm anh chặt hơn.

- Có chút chút. - Vân tựa cằm vào vai anh nói khẽ.

- Cũng chịu lạnh kém nhỉ, nhóc Nấm đi đâu cũng áo khoác.

.....

- Cái cravat màu xanh sọc trắng này hợp với anh Bin nè. - Nó reo lên sung sướng khi nhìn thấy chiếc cravat ưng ý với sở thích của Bin.

- Mà làm gì la to dữ vậy, cả siêu thị ai cũng nghe giọng mày hết á. - Linh nhắc nhở.

- Hi, em biết lỗi rồi. - Nó cười.

- Tao nghĩ cái này hợp với anh hơn đó. - Vân đưa lên chiếc cravat caro đỏ trắng - Cái này hợp với màu áo đồng phục của công ty anh.

- Ủ, nhưng mà tao vẫn thích cái này hơn. - Nó gật đầu đồng ý, rồi quay sang lấy cravat bỏ vào xe đẩy của bọn nó, còn Vân cũng bỏ chiếc kia vào.

Rời khỏi hàng đồ nam, đám con gái chúng nó kéo nhau sang gian hàng khuyến mãi. Lựa được mấy cái áo ưng ý, nhờ Linh và Chi chui tọt vào thử đồ giao nhiệm vụ trông coi xe đẩy và điện thoại cho nó.

- Mày thấy cái này thế nào? - Vân đưa chiếc đầm caro đỏ đen có đính kim tuyến dưới gấu váy lên hỏi ý nó.

- Cũng đẹp, đi thử đi. - Nó gật đầu.

- Cầm đùm tao điện thoại. - Vân đưa cho nó rồi đi vào phòng thử.

Nhỏ Linh í ới gọi nó:

- Ê mày, nhìn được không?

- Cũng được.

Đang nói chuyện với Linh thì điện thoại Vân reo vang, nó nhìn vào màn hình.

“Honey is calling - 09059218XX”, sững sờ, nó không tin vào mắt mình, nhìn lại một lần nữa, là số của Bin, nó cố gắng bình tĩnh bước lại phòng thử đồ gõ cửa:

- Vân ơi, có điện thoại.

- Ai vậy mày? - Vân nói vọng ra.

- Là...số lạ. - Nó ngập ngừng, không hiểu sao nó muốn nghe cuộc điện thoại này đến thế, không thể nào nói là Bin gọi được. - Tao nghe hộ mày nhé!

- Ừ.

Tay nó lạnh cóng, nhắm mắt lấy bình tĩnh, nó bấm nút nghe và hạ giọng:

- Alo.

- Vân ơi, tối nay anh bận đột xuất không đi chơi với em được, anh xin lỗi, anh... - Giọng Bin vang lên trong điện thoại.

Tai ù đi, không tin vào những gì nó vừa nghe thấy, Bin và Vân đang cặp kè ư, cảm thấy khó chịu, giọng lạc đi:

- Anh... Vân đang bận... không nghe điện thoại được... anh gọi lại sau nhé. - Nói rồi nó tắt máy khi vừa nghe Bin gọi tên mình.

- Nắm!

Tiếng títt títt khô khốc vang lên khiến Bin lặng người, cảm giác tội lỗi bủa vây lấy anh. Bấy lâu nay anh vẫn không muốn Nắm buồn khi biết anh đang quen với Vân. Anh luôn tìm cách giấu giếm nhưng khi nghe tiếng Nắm dứt quãng trong điện thoại, anh hiểu rằng hành động của mình đã phạm phải một sai lầm to lớn. Cả buổi làm việc anh cứ ngóng đến lúc ra về.

Đầu óc nó trở lên trống rỗng sau cuộc điện thoại đó, nó đã hiểu ra mọi việc. Bấy lâu nay nhờ bạn thân không cùng nó dạo phố ban đêm là do đi chơi với Bin. Còn Bin, lấy cớ làm thêm về muộn đi chơi với Vân. Nó khó chịu thấy rằng mình bị lừa dối, cổ họng nghẹn lại vì tức.

5. Chương 04

4. Chợt nhận ra

Từ lúc biết Bin và Vân yêu nhau, nó như trở thành một con người khác hoàn toàn. Nó ít cười, ít nói, trầm tư hơn.

Bin dường như cũng cảm nhận được nỗi buồn nơi nó, không khí trong nhà cũng chùng xuống hẳn.

Nó cứ im lặng, chỉ nói những khi cần thiết và luôn trốn trong phòng.

Bin ghét sự im lặng của nó, anh thích nghe nó nói, thích thấy nó cười, nhưng giờ đây với anh điều đó như là thứ xa xỉ. Lòng anh cũng nặng trĩu, những buổi đi chơi với Vân cũng không thấy thoải mái.

Một ngày đẹp trời giữa tháng hai. Không khí lạnh bất chợt tràn vào miền Nam xoa dịu đi cái oi ả của thời tiết. Nó nằm dài trên giường, ngày đẹp trời lại trùng vào thứ sáu nên nó được nghỉ, cố gắng chui tọt trong chăn vừa tránh lạnh vừa tránh gặp mặt Bin.

Tiếng cạch báo hiệu Bin đã rời khỏi nhà để đi làm, nó lặng lẽ bước xuống giường, chậm chạp xếp chăn rồi kéo rèm. Cái lạnh tràn khắp phòng khi mở tung cửa sổ, rùng mình nó khoanh tay co ro, nhìn ánh nắng của một ngày mới một cách vô cảm, nó không biết mình có khả năng chịu đựng những ngày tháng tiếp theo bao lâu nữa. Nó muốn nói chuyện với Bin về tất cả những gì đang nghĩ trong lòng, nhưng khi thấy Bin lại nhớ đến việc mình đã bị lừa dối như thế nào càng làm nó khó chịu, lại tiếp tục im lặng. Bản tính nó khi giận sẽ luôn im lặng và chịu đựng, nó chưa hề giận ai lâu như thế.

Bin rời khỏi nhà. Đóng cửa lại và bước đi, nhưng bước chân của anh dường như nặng nề hơn thì phải. Nắm luôn rời khỏi nhà trước anh, như cố tình tránh gặp mặt, bữa cơm không còn vui vẻ, ngay cả khi anh chọn kênh thể thao cô nhóc cũng không ý kiến gì. Khi này trước khi ra khỏi nhà, nhìn thấy đôi giày của Nắm anh đã vui mừng, chạy ngay đến bên cửa phòng toan gõ cửa, nhưng chợt nhận ra rằng Nắm cố tình tránh mình nên anh lại quay đi.

Bước chân ra ngoài, cái lạnh khiến nó xuyết xoa. Dắt chiếc xe đạp yêu quý ra khỏi bãi, nó hít hơi và đạp hết sức mình để cơ thể ấm lên.

Cả ngày dạo chơi khắp các cửa hiệu, đôi chân nó mỏi rã rời. Chui tọt vào café sách, nó cầm cuốn

Nước Chảy Hoa Trôi của Khánh Vân lên đọc, cuốn sách quá cuốn hút khiến nó quên đi cả thời gian, ly café hết từ lâu nhưng nó chẳng buồn đứng lên để ra về, vẫn chăm chú với cuốn sách. Lúc gấp cuốn sách lại, mắt nó hoa lên, nhắm mắt lại và mỉm cười vì nó đã đọc được một cuốn sách thật hay. Bụng sôi ồng ọc, liếc nhìn đồng hồ, đã 19:00, thế là nó đã rời khỏi nhà được mười tiếng và vẫn chưa có gì vào bụng từ sáng ngoài ly café sữa. Đứng dậy cất cuốn sách, trả tiền và rời khỏi hiệu sách, nó nhìn dòng xe cộ qua lại, một cơn gió thoảng qua khiến nó rung mình.

- H...h...ất xì. - Nó hắt hơi và nhảy mũi, hậu quả của một ngày đi rong ngoài đường nắng chang chang rồi lại chui vào ngòi máy lạnh ở hiệu sách.

Về tới nhà, nó lục tìm chìa khóa, tìm hết ba lô cũng không thấy, nó sờ khắp các túi quần vẫn không có. Ngán ngẫm nhìn cái ổ khóa, nó tức khí cầm bằng hai tay giật mạnh.

Đứng ngoài hai giờ đồng hồ cho tới khi Bin về, người nó lạnh toát, chui ngay vào chăn nằm ngủ, mắt nó nhắm ghiền.

Sáng ra tiếng chuông báo thức reo vang inh ỏi khiến Bin thức giấc, với tay nhìn điện thoại 6:00, là chuông báo thức của Năm, sao nhóc chưa tắt đi nhỉ, chắc lại ngủ quên rồi. Bin chui ra khỏi chăn, bước sang phòng Năm.

- Cộc cộc. - Bin chờ đợi- Cộc cộc cộc- Vẫn không thấy Năm mở cửa, chuông báo vẫn kêu vang. Bin cảm thấy lo lắng, anh gọi lớn - Năm, mở cửa cho anh, Năm! - Vẫn im lặng, Bin vội vàng chạy đi tìm chiếc chìa khóa dự phòng.

Khi mở được cửa phòng, Bin tắt chuông báo thức, quay sang giường, mặt Năm đang lấm tấm mồ hôi, sờ tay lên trán Năm nóng ran, vội vàng chạy đi tìm nhiệt kế và khăn chườm mát cho Năm.

Ba mươi tám độ, Bin nhìn Năm, lòng anh còn cào lo lắng, vội vàng chạy ra khỏi nhà mua thuốc hạ sốt.

Cả buổi sáng Năm cứ mê man. Bin xin nghỉ làm chăm cho Năm, anh thấy hối hận vô cùng vì thời gian qua đã không quan tâm nhiều đến Năm. Cảm giác tội lỗi, lo lắng làm anh cứ thấp thỏm.

“Em, em biết không trên bầu trời cao, nhìn ánh sao anh luôn nguyện ước...

tình đôi ta mãi mãi không phai....

Em! anh ước khi tìm em bật khóc, anh sẽ lau khô giọt tình buồn, để đôi ta mãi mãi bên nhau....

Mong đêm nay thời gian, dừng trôi nữa để ta không chia lìa, bao yêu thương từ lâu giờ anh nói ra để trao em, đã muốn nói với em, tất cả trong tâm hồn, mà tình yêu đâu chỉ nói bằng lời....” - Vân is calling.

- Alo, Vân à, anh Nguyên đây. - Bin nghe điện thoại của Năm trong khi đang chuẩn bị nấu cháo.

- Sao anh lại nghe điện thoại? - Vân ngạc nhiên.

- Năm bệnh rồi, sốt ba mươi tám độ. - Bin vừa nói vừa bật bếp.

- Anh đang ở nhà à, em qua liền. - Nói rồi Vân tắt máy.

Cháo chín, Vân bê tô cháo vào phòng cho Năm. Đón tô cháo hành từ tay nhỏ bạn, Năm cười cảm ơn.

- Ăn đi cho xuất mồ hôi, công sức anh Nguyên nấu ày. - Vân đưa tay sờ trán nó - Bớt sốt rồi.

Nó im lặng, nuốt từng muỗng cháo. Cổ họng đắng ngắt, ăn đến muỗng thứ ba, nó không muốn ăn tiếp nhưng thoáng thấy ánh mắt lo lắng của Bin, nó lại cố gắng nuốt.

Nhìn hai người chăm sóc cho nó, cảm giác buồn bã và tức giận vơi đi phần nào, nó nằm suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ do tác dụng của thuốc.

Tháng tư.

Những ngày chờ đợi kết quả thi cuối kì là thời gian khó khăn đối với nó, nằm nhà cả ngày, không gian im lặng khiến nó cảm thấy ngột ngạt.

Vốn dĩ với Bin, nó chỉ như một người ở trọ nhờ, hoặc may ra như một cô em gái, vì thế nó tự biết rằng mình chẳng có quyền gì can hệ đến chuyện tình cảm của Bin. Xét cho cùng tình địch của nó là ai kia chứ? Chính là Vân, nhỏ bạn chơi trong nhóm. Nó có gì hơn Vân? Câu hỏi ấy cứ hiện trong đầu nó. Bản thân nó tự nhận xét là không xinh, không mi nhọn, không cao, không nói năng thùy mị, không dịu dàng, tất cả những thứ mà phái nam thích ở phụ nữ đều không tìm thấy ở nó, trong khi những thứ ấy lại hội tụ đầy đủ ở Vân. Nó đã chọn cách lờ đi mọi chuyện, bản thân cũng tự hiểu rằng đây là quyết định quá khó khăn, khi mà Bin như là một phần của thói quen, của cuộc sống, của sự thân thuộc quá đỗi.

Hôm nay nó tham dự cuộc thi thường niên do khoa tổ chức “Pha chế cocktail và showmanship”.

Nó muốn làm một cái gì đó để quên đi mọi thứ, giành những ngày nghỉ cho việc tập luyện các động tác showmanship, một mồi, bầm tím tay chân, đau khắp cả người nhưng dễ dàng hơn so với việc nó chạm mắt Bin mỗi ngày và phải ngăn không ỉnh có chút biểu hiện tình cảm với anh. Nó tự thấy mình như là chú nhím xù lông lên để tự vệ.

Tên nó được gọi lên, đi ra phía giữa sân khấu, nó cười cúi đầu chào khán giả và giám khảo.

Tiếng nhạc sôi động vang lên, nó bắt đầu phần thi của mình.

Hít hơi thật sâu lấy bình tĩnh nó mỉm cười và thực hiện những động tác được tập luyện nhuần nhuyễn, một chai một sacker, hai chai một sacker, hai chai hai sacker, các động tác được nó thực hiện khá đẹp mắt trong tiếng vỗ tay cổ vũ của khán giả và những người bạn.

Khi nó dừng lại để thay dụng cụ, bất chợt gặp ánh mắt nhìn đầy niềm tin của Bin, anh đang đứng cạnh Vân, khẽ lắc đầu xua tan những ý nghĩ thoáng qua, nó quay lại bài thi của mình. Nhưng sự xuất hiện của Bin đã khiến nó mất tập trung, làm rớt sacker hai lần trong động tác tung hứng khiến tay nó bị rách một đường, mím môi chịu đau để kết thúc bài thi vì nó biết thầy Khanh trông đợi vào nó rất nhiều vì là học trò cưng của thầy ở bộ môn này.

Tiếng vỗ tay vang lên, nó cúi đầu chào mọi người, đưa mắt về phía thầy Khanh, thầy ra hiệu No.1 khiến nó thở phào, gật đầu chào thầy nó đi về phía đám bạn. Cố gắng tránh ánh nhìn của Bin, nó cười nói với nhỏ Linh, Chi, Ngân. Cường thì đưa khăn giấy cho nó lau mồ hôi, Duy đưa nó chai nước, Tuấn quạt mát cho nó.

- Tuy là làm bị rớt, nhưng nhìn chung vẫn tuyệt. - Tuấn gật gù.
- Nãy mấy đứa khóa sau khen mày quá trời. - Linh hí hửng.

Nó cười không nói gì, chợt Vân nắm lấy tay nó:

- Đã nha, mấy thầy khen quá trời.
- Hi, cũng bình thường thôi. - Nó cười, gỡ tay mình ra, máu rướm đỏ trên tay Vân.
- Chết rồi, mày bị chảy máu kia. - Vân hoảng hốt.
- Mình có băng keo cá nhân nè, Nguyên băng vào cho khỏi bị đụng trúng vết thương. - Cậu con trai lạ hoắc chìa cái băng dính trước mặt nó, mỉm cười.
- Cảm ơn nhé! - Nó hơi bất ngờ.
- Mình tên Hiếu, lớp KS3, biết Nguyên lâu rồi nhưng hôm nay mới dám nói chuyện. - Hiếu cười ngại ngùng.
- Trời, làm như Nguyên là cạp vậy. - Nó vừa dán miếng băng vừa nói.

Bin lúc này chỉ biết im lặng, anh đã nhìn thấy vẻ chịu đựng đau của Năm khi đang thi. Khi nghe Vân la lên tay Năm chảy máu, anh muốn nắm lấy bàn tay đang rướm máu ấy, muốn làm cho Năm khỏi đau, nhưng cánh tay chìa ra của anh quá thừa thãi khi Năm đã có một cậu bạn khá điển trai quan tâm. Lòng anh thấy hụt hẫng, chỉ biết lặng nhìn Năm vui cười cùng mọi người.

Kết thúc cuộc thi nó được giải nhất, để ăn mừng cho sự kiện này nó cùng lũ bạn kéo nhau đi liên hoan, nó cũng không quên mời Hiếu, người bạn mới quen đi cùng. Lúc ăn nó cố gắng bình thường, cười nói vui vẻ với mọi người, tránh ánh nhìn như xoáy vào tim nó của Bin.

Anh nhìn nó, anh buồn là tại sao nó lại im lặng với anh mấy tháng qua, còn giờ đây lại cười nói rất vui với cậu bạn mới. Anh không hiểu tại sao nó có thể cư xử lạnh lùng với anh nhưng lại nồng nhiệt với mọi người, chẳng lẽ anh đáng ghét đến thế.

Thấy ánh nhìn đăm đăm của Nguyên hướng về Năm, Vân thấy khó chịu, cô không biết anh là người yêu của cô hay của Năm, đã nhiều lần cô cảm thấy ghen tức khi Đăng Nguyên nhắc đến Năm trong lúc đang đi chơi với mình. Và bằng cảm nhận của phụ nữ, cô hiểu rằng người Đăng Nguyên quan tâm nhất chính là Năm, quyết định thật nhanh để kiểm chứng cảm nhận của mình, Vân khoác tay Cường nói:

- Anh yêu, tăng hai karaoke không? - Nháy mắt thật tình tứ với Cường nhưng mắt Vân vẫn hướng về phía Bin.

- Ôi em yêu, phải hỏi ý chủ xị thế nào chứ? - Cường đáp lại với cái nháy mắt tình tứ không kém.

Nó thoáng khó chịu khi nhìn thấy Vân nháy mắt với Cường, dù biết rằng bọn nó vẫn hay đùa nhau như thế, nhưng khi có mặt Đăng Nguyên ở đây không hiểu sao nó lại cảm thấy khó chịu khi Vân làm như thế.

Sau cái nháy mắt của Cường, Vân nhìn Nguyên chờ đợi trong hy vọng. Ánh mắt anh vẫn không rời khỏi Năm, nở một nụ cười buồn, cô đã xác nhận được người Đăng Nguyên yêu là ai.

Trên đường đưa Vân về nhà, không khí giữa hai người ngọt ngào, Bin im lặng lái xe, Vân miên man với những suy nghĩ của mình.

Đến nhà, Vân bước xuống xe, ngập ngừng nói:

- Anh! Em nghĩ là... chúng ta... nên chia tay đi.

Quá bất ngờ trước thái độ của Vân, Bin im lặng.

- Em nghĩ... đến hôm nay em đã biết anh yêu ai rồi. Em sẽ không kéo anh về phía mình nữa. Anh hãy đến với Bảo Nguyên đi, đừng đi bên em mà lòng lại hướng về nơi khác anh nhé. Chào anh, em vào nhà đây.
- Nói rồi Vân quay bước đi.

Bin chỉ biết im lặng, anh nổ máy cho xe chạy, miên man với những lời Vân vừa nói.

Quả thật khi đi bên Vân anh thấy lòng mình yên ắng quá, nhẹ nhàng quá, mọi thứ với Vân quá êm đềm. Và có những lúc, đi bên Vân anh chợt nhớ đến Năm, vậy tình cảm của anh đối với hai người con gái ấy như thế nào?

Đó là câu hỏi mà Bin cũng muốn biết đáp án.

Mãi suy nghĩ, Bin lái xe về tới chung cư hồi nào không hay, chỉ chợt nhận ra khi anh bị bác bảo vệ gọi ngược lại vì chạy quá bất cẩn.

6. Chương 05

5. Anh à! Em buông tay anh ra nhé...

Khi nghe tin Bin và Vân đã chia tay từ Ngân, Năm bất ngờ, nó không hiểu ai là người đã nói lời tạm biệt. Vội vã chạy đi tìm Vân, nó đau lòng khi nhận được câu trả lời:

- Nếu tao nói chính mày là nguyên nhân tao chia tay anh Nguyên, mày có tin không? - Vân nhìn thẳng vào mắt nó.

- Sao lại do tao? - Nó bối rối, cố gắng bình tĩnh để tiếp tục câu chuyện.

- Vì tao cảm thấy bức khi anh Nguyên luôn nhắc đến mày trong lúc đang đi chơi với tao. Xin lỗi vì tao đã nói thẳng, nếu mày giận tao cũng chịu. - Vân quay đi để lại nó đứng một mình như kẻ mất hồn.

Nó ư, chính là vì nó ư?! Nó là kẻ đã chen ngang giữa tình cảm của hai người sao? Họ chia tay nhau, nó phải mừng chứ, đây chẳng phải là điều nó mong muốn bấy lâu nay sao?! Nhưng sao tim nó đau thế này, nước mắt nó bắt đầu lăn dài trên má, tại sao nó lại thấy đau đớn khi biết sự thật. Nó vốn rất ghét kẻ thứ ba, nhưng giờ đây chính nó lại là kẻ thứ ba giữa hai người, nó phải làm sao?

....

- Mai em xuống Phú Quốc thực tập. - Giọng nó vô cảm.

Bin bất ngờ khi nghe câu nói của nó, anh không biết sao nó lại chọn một nơi xa để thực tập.

Có phải Năm ghét anh đến độ muốn rời khỏi, tìm anh nhói đau.

Nó đã quyết định theo chân thầy Khanh xuống Phú quốc, một phần vì muốn khám phá vùng đất cực nam của tổ quốc vốn nổi tiếng với nước mắm và những chú chó tài giỏi, và phần quan trọng nó muốn trốn chạy, trốn chạy khỏi Bin, khỏi Vân, nó muốn đi xa cho lòng thanh thản. Nó nghĩ rằng khi rời xa Bin, thì sẽ không thành vật cản, sẽ không thành kẻ thứ ba giữa hai người. Bin sẽ không phải lo lắng vì không còn phải thấy nó hiện hữu trong ngôi nhà và họ sẽ tự nhiên hơn.

Sau hơn mười giờ đồng hồ ngắm đường xá qua khung cửa kính ô tô, đoàn của nó đã đặt chân tới khách sạn White Sand, nơi nó sẽ thực tập.

Trước mặt nó là một khách sạn mười tầng với lối kiến trúc lâu đài cổ (countryside hotel), dạng khách sạn dành cho những người thích sự trầm lặng, yên tĩnh.

Với tông sơn màu xám buồn, cửa gỗ trang trí cầu kì, những hoa văn trên trần và sàn nhà tinh tế là những họa tiết đơn giản với gam màu lạnh.

Những chiếc bàn gỗ được phủ khăn trắng, bình hoa đại cắm đơn giản trên bàn, được kê khéo léo bên những ô cửa sổ kính càng làm không gian trong khách sạn thêm yên bình.

Sau khi làm thủ tục nhận chỗ ở, thầy trò nó kéo nhau đi tham quan quanh khách sạn và ăn nhẹ.

- Ra biển chơi đi. - Hiếu đề nghị với mọi người.

- Đi, đi. - Đám con gái đồng thanh.

Ánh nắng chiều trải dài khắp biển. Gió thổi mát rượi cả người. Nó cùng đám con gái chạy nhảy trên bãi cát, nhặt vỏ sò. Đám con trai thì ngồi trên cát ngắm... người đẹp.

Ngồi xuống mép nước, nơi mà những con sóng thi nhau vỗ bờ rồi lại từ từ trở về với biển xanh sâu thẳm, nhìn mặt trời đỏ rực, tròn to ơi là to như muốn nuốt cả mọi thứ, ánh sáng chói cả mắt đang từ từ lặn xuống biển, lòng nó chợt dâng lên nỗi buồn khó tả.

- Làm gì mà ngồi trầm ngâm vậy? - Hiếu ngồi xuống cạnh nó.

- Có gì đâu, chỉ là ngắm hoàng hôn trên biển xem có khác ở quê không đấy mà. - Nó cười buồn.

- Hiếu không biết là Nguyên đang nghĩ gì, nhưng nhìn nét mặt của Nguyên, Hiếu nghĩ là nên thả nỗi buồn ấy trôi cùng với những con sóng đi, cho nhẹ bớt lòng Nguyên à. - Hiếu nhìn thẳng vào mắt nó.

Nó không nói gì, miên man với suy nghĩ.

Buổi tối cuối cùng tại Phú Quốc.

Quần lửng ngang gối, áo thun rộng chui đầu, nó một mình bước chân trần trên cát, nước biển thỉnh thoảng lại chạm vào mát lạnh. Nó thích cái cảm giác cát đang trôi khỏi lòng bàn chân, lạnh lạnh và dịu nhẹ. Gió thổi từng hạt nước biển chạm vào người, nó nhắm mắt.

Khoảng không gian bao la vô tận, hun hút ấy càng khiến cho sự lẻ loi, cô đơn dâng lên một cách đáng sợ trong nó. Mỗi bước chân nó lại nhìn thật kỹ về phía trước, bóng tối và nỗi sợ hãi luôn bao trùm lấy nó. Nó

ghét phải một mình, yên lặng, chỉ có tiếng sóng vỗ bờ và tiếng gió vụt qua tai. Cái cảm giác như có ai theo sau khiến nó rùng mình.

Khẽ cho tay vào túi quần, rút người lại vì lạnh, nó giẫm chân mạnh xuống nước bắn tung tóe. Tâm trí nó là một mớ hỗn độn, nó yêu anh nhiều nhưng có lẽ tình yêu của nó là rào cản cho tình yêu của anh và Vân. Vậy thì ra đi là giải pháp tốt nhất cho tình thế của nó, kẻ xen ngang thì luôn phải chịu đau đớn và ra đi trong im lặng. Nhưng nếu như tình yêu của anh và Vân mãnh liệt thì sao họ lại chia tay. Nó có phải là kẻ cản trở giữa hai người. Nếu như tình cảm giữa họ không đủ mãnh liệt, liệu nó có nên chen ngang để kéo anh về phía mình.

Chợt rùng người vì những ý nghĩ xấu xa của mình, nó lắc đầu, bước chân ngày càng sâu xuống nước, nó muốn hòa mình vào làn nước lạnh ngắt kia, để không phải ưu tư, suy nghĩ. Ý nghĩ ấy thôi thúc nó bước càng xa hơn nữa. Nước đã tới ngực, nó vẫn bước tiếp như một kẻ vô hồn. Cái không gian đen tối của màn đêm, cái lạnh của dòng nước, cái rét của gió, nó cảm thấy như thế mới là hình phạt thích đáng ình, nước dâng lên tới vai, giờ nó không còn thấy lạnh nữa, cơ thể nó đang ấm dần lên, nó nhắm mắt.

- Nguyên làm cái gì vậy? - Hiếu nắm lấy vai nó, ôm chặt nó vào lòng - Đi lên bờ với Hiếu ngay - Rồi kéo nó thật nhanh lên bờ.

- Hiếu bỏ Nguyên ra. - Nó giằng mạnh tay, nhưng mệt mỏi vì lạnh và là sức con gái nên nó không thể nào thắng được bàn tay của Hiếu.

Vừa lên tới bờ, nó ngồi bệt xuống khóc nức nở. Nó cứ khóc, cứ đánh tới tấp vào Hiếu mặc cho cậu bạn ngồi im nhìn nó.

Tại sao người kéo nó lại không phải là anh, tại sao bàn tay kéo nó về với thực tại lại là Hiếu, tại sao nó không được buông xuôi mọi thứ, tại sao, tại sao??? Nó hét thật to.

- Tại sao chứ? - Sức lực nó đã hết, nấc lên từng tiếng rồi lả đi vì mệt. Hiếu bế nó lên bãi cát, ôm nó vào lòng.

- Nguyên đừng tự hành hạ mình nữa, cái gì đáng quên thì quên đi Nguyên à. - Hiếu vỗ về nó.

Thức thít như đứa trẻ, mệt mỏi nhắm mắt, gió thổi khiến nó lạnh run, nép mình vào Hiếu, nó chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Bảo Nguyên co người vào vì lạnh, Hiếu xót xa, không biết ai là người đã khiến một cô gái năng động, nhí nhảnh, ngang tàng trở nên ít nói, ánh mắt luôn nhìn xa xăm thoáng u buồn, suy tư.

Đôi mắt nhắm chặt, cái trán nhăn nhăn của Nguyên khiến Hiếu nhói lòng, khẽ thơm vào má, Hiếu thì thầm bên tai:

“Đừng buồn nữa nhé, Hiếu sẽ luôn bên cạnh Nguyên, tựa vào Hiếu nhé...”

Thiếp đi một lúc, nó mở mắt ra, Hiếu vẫn ngồi im cho nó mượn bờ vai. Thầm cảm ơn, nếu như Hiếu không kéo nó lại, có lẽ nó đã đi về nơi xa lắm....

- Hiếu đi theo Nguyên hả? - Nó hỏi Hiếu nhưng mắt vẫn nhắm.

- Không đâu, Hiếu đi dạo thôi, thấy bóng người đi xuống nước, Hiếu tưởng ai, lại gần thấy Nguyên, hết hồn. - Hiếu xoa đầu nó.

- Cảm ơn nhé!

- Vì cái gì?

- Vì... đã giữ Nguyên lại.

Vòng tay của Hiếu siết chặt nó hơn. Tựa đầu vào vai Hiếu, nó thôi không suy nghĩ miên man.

Nó ngồi bệt xuống bãi cát gần đám rau muống biển. Mặt trời dần nhô lên đem theo những tia nắng đỏ rực, xé toạc mảng trời xanh nhạt.

Nhìn đám bạn làm dáng bên hoa rau muống biển tím tím, nó cũng lấy máy ra chụp một tấm làm kỷ niệm.

- Nguyên chụp chung với Hiếu một tấm nha? - Hiếu đề nghị.
- Ủ. - Nó mỉm cười.

Hai đứa đứng cạnh nhau dưới gốc cây dừa, bên cạnh là hoa rau muống biển nở rực tím.

- Nhìn giống hình cười ghê ha. - Hiếu chìa máy ảnh ra cho nó xem lại hình.
- Cô dâu xinh ghê luôn. - Nó lí lắc gật đầu nhận xét.
- Nhờ đứng cạnh chú rể đẹp trai á. - Hiếu nhìn nó đầy ẩn ý.

Khẽ cười trước câu nói hóm hỉnh của Hiếu, nó tung tăng chạy, rồi nó đột ngột quay lại, hắt tung nước vào người Hiếu.

- Á! - Hiếu vội quay người.
- Sợ chưa? - Nó tiếp tục .
- Xem ai hơn ai. - Hiếu cũng đáp trả nó.

Tạm biệt Phú Quốc thơ mộng, tạm biệt cả tình yêu đầu, tạm biệt anh...Và chỉ còn mình ta với nông nân!

7. Chương 06

6. Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh!

Về lại Sài Gòn sau kì thực tập, nó tập trung vào viết báo cáo thực tập và thi tốt nghiệp. Nó cũng ít khi về nhà vì Bin được cử đi học ở Singapore.

Tháng tám.

Mùa thu ở Sài Gòn là những ngày nắng đẹp, gió nhẹ, không như mùa thu của Hà Nội nên chưa khi nào Sài Gòn vào thu. Nó cùng đám bạn chạy xe lòng vòng quận một ngắm đường phố, chụp những tấm hình làm kỉ niệm vì tụi nó sắp xa nhau, mỗi đứa một phương đi tìm sự nghiệp cho riêng mình.

Chạy xe chậm chậm dọc con đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, nhìn hàng cây xà cừ cao to tỏa bóng rợp đường, lòng nó rộn ràng.

Chỉ cách đây bốn năm, một nhóc sinh viên năm đầu chân ướt chân ráo vào Sài Gòn, nó đã mê tít cảnh đi giữa lòng thành phố, dưới hai hàng cây to xanh ngắt, gió thổi tung chiếc lá vàng rơi, đẹp và lãng mạn vô cùng. Thấm thoát bốn năm trôi qua, nó quên mất niềm vui nhỏ bé ngắm phố xá, con đường và hàng cây.

Tháng mười.

Không khí lạnh bất chợt tràn vào Nam, sáng sớm nó khoác vội chiếc áo ấm rồi chạy xe đến khách sạn. Không khí còn hơi sương lúc ba giờ rưỡi sáng khiến nó sực sật, đường xá vắng teo, nó chạy xe chậm chậm vì sợ lạnh.

Ba tháng rồi, nó đã không gặp anh.

- 1509 một set bò, một Red. - Nó đưa order cho bếp.

Đi làm cũng gần hai tháng trời, mọi thứ nó đã quen dần, tuy không được ngoại hình nhưng nhờ khả năng nói tiếng anh khá tốt và hoạt bát nên nó được nhận vào làm tại khách sạn Romance Sài Gòn ngay khi vừa có điểm tốt nghiệp.

Nó muốn quay về Nha Trang, nơi nó sinh ra và lớn lên để làm việc, nhưng một ý nghĩ giữ nó ở lại là sẽ chờ cho đến khi Bin đi học về, để nhìn thấy anh rồi chào tạm biệt.

Đám bạn nó đã có việc làm, thỉnh thoảng cũng gặp nhau cafe hoặc điện thoại hỏi thăm nhau.

Vân và nó vẫn vui vẻ, cô nàng khoe vừa lên chức supervisor của một resort ở Phan Thiết, nó cũng mừng cho Vân.

Tháng mười hai.

- Xin chúc mừng tân Cử nhân Nguyễn Bảo Nguyên. - Tên của nó được đọc to vang khắp hội trường, nó nở một nụ cười thật tươi đón tấm bằng tốt nghiệp từ tay thầy trưởng khoa. Xoay người chụp chung với thầy một tấm hình, sau đó nó đưa tấm bằng thật cao, vẫy chào đám bạn phía dưới.

- Ê mày, ra kia chụp hình cả đám đi. - Linh kéo tay nó đi về phía đám bạn đang tíu tít rộn cả góc hành lang.

- Một hai ba, tung lên! - Chi hô to, đám tụi nó đồng loạt ném chiếc mũ tốt nghiệp lên cao và cười thật tươi.

- Điện thoại nè mày. - Tuấn chìa điện thoại cho nó.

- Cảm ơn! - Nó nhận điện thoại từ tay thằng bạn.

- Alo, con nghe nè mẹ. - Nó hí hửng bắt máy.

- Chúc mừng con gái tốt nghiệp nha. - Mẹ nó nói vui trong điện thoại.

- Dạ, hehe!

- Khi nào về ba mẹ có quà cho con.

- Dạ, để con sắp xếp, nhớ nhà quá, hehe!

- Ờ, về nhanh nhanh con nhé!

- Dạ, thôi lát nữa con gọi lại cho, giờ con đi chụp hình với tụi bạn, bye mẹ ha.

- Rồi, chào con!

Gập điện thoại, nó chạy lại chỗ tụi bạn, tiếp tục làm dáng chụp hình.

Hiếu mặc bộ đồ tốt nghiệp lò dò đi lại chỗ nó, chìa bó hoa hồng với ba bông trên tay tặng nó. Gật đầu cười đón bó hoa từ tay cậu bạn, nó mím môi nhìn ba bông hoa.

- Loại khá luôn nha. - Hiếu gãi đầu.

- Hiếu cũng khá chứ bộ. - Nó ngại ngùng trước những cái nháy mắt đầy ẩn ý của tụi bạn.

- Chúc mừng Nguyên nha!

Nó cười rồi mở lời.

- Mà sao lại có ba bông thế này, xem ra là có ẩn ý? - Nó lại giả thối bắt nạt ra, mắt nheo nheo nhìn Hiếu, không quên nở một nụ cười đểu không tả nổi học hỏi được từ Bin.

- Ờ ... thì... - Hiếu lúng túng thấy rõ - Ba bông tượng trưng cho ba từ mà ...Hiếu muốn nói lâu rồi... nhưng mà sợ người ta còn chưa thông nên...

- Cảm ơn tình cảm đẹp của Hiếu, nhưng mà... hiện tại Nguyên chưa thể... mình cứ làm bạn đã nhé? - Nó xoe bàn tay ra.

Hiếu cười buồn bắt tay nó.

“Em là bạn thân bên anh,

Nhưng mà người em luôn yêu,

Chắc chắn không phải là anh đây

Em chọn người yêu cho em,

Cũng là bạn thân với anh,

Tiếng nói yêu làm sao nên lời...”

Đang say sưa bà tám cùng đám bạn thì có một bàn tay chạm vào vai nó, vội vàng xoay người lại. Nó ngạc nhiên rồi cười thật tươi đón bó hoa hồng đỏ thắm từ tay Bin.

- Chúc mừng em! - Bin cười rạng rỡ.
- Em cảm ơn, anh về hồi nào?
- Anh mới xuống máy bay là qua đây luôn.
- Tội nghiệp hen!
- Không sao, phải dự lễ tốt nghiệp của em chứ.

Gặp lại Bin sau mấy tháng, nó vui mừng không tả nổi, cứ nghĩ rằng nó sẽ đóng mặt lạnh với anh, nhưng không hiểu sao khi thấy anh, mọi thứ lại không thể diễn ra như nó đã dự định.

Lòng ngập tràn niềm vui, nó nhảy chân sáo vào thang máy, bấm nút số mười ba, nó khẽ hát:

“Tôi gửi bông hoa này cho ấy luôn nhớ.

Mãi luôn có tôi trong lòng, There are today.

Tôi gửi một thiên thần che chở cho ấy.

Để ấy thấy được một điều, There are today.

Tình yêu trong như nắng vàng,

Nắng lên sưởi ấm bao lạnh giá trong tâm hồn.

Và tôi luôn mong ấy cười.

Hạnh phúc âm thầm quá.

Tôi chỉ muốn ấy hiểu rằng.

Tôi gửi bao ân tình thương lắm cho ấy.

Để ấy biết được một điều.

There are today i love you.”

Quyết định sẽ nói với Bin hết tấm lòng của nó và để mọi việc cho anh quyết định, nó khẽ mỉm cười.

Nghĩ rằng có thể quên được anh, làm lại từ đầu, nhưng khi gặp lại anh, nó đã hiểu trái tim nó chỉ luôn có hình ảnh của anh mà thôi.

Khi nghe Vân nói với nó rằng Bin cũng yêu nó, lòng nó vui phơi phới, nhờ bạn còn động viên nó nói ra tình cảm của mình với Bin.

Thầm cảm ơn nhỏ bạn, nó vội vàng rời buổi tiệc liên hoan của cả lớp ra về sớm.

Tưởng tượng ra cảnh Bin tay trong tay với nó đi dạo trên con đường biển ở quê, nước trong xanh, hàng cây rợp bóng dưới màu nắng vàng dịu nhẹ.

Bin kéo tay nó vào quán kem giữa lòng thành phố, hai con người ngồi sát nhau, nhắm nháp từng thìa kem lạnh khi ngoài trời đang mưa to.

Nó khẽ nép mình vào Bin, hai người ngồi trước mặt biển yên ả buổi sớm ngắm mặt trời lên.

Bin nấu cho nó những món ăn thật ngon, nhìn dáng Bin đắm đuối, nó thấy yêu không thể nào tả nổi.

“Ding” - Cánh cửa thang máy mở ra, nó bước nhanh về nhà. Cửa khóa, nó lắc đầu rồi mở cửa vào nhà. Hành lý của Bin để gọn gàng trong phòng khách.

“Anh đi liên hoan với công ty” - Mẫu giấy anh để vội trên bàn. Nó lúi đống hành lý về phòng anh. Ngồi chờ Bin tới mười một giờ rưỡi tối, nó ngủ gật trên sofa.

Bin mở cửa, khẽ đóng cửa đi vào nhà. Năm đã ngủ từ lúc nào, nhìn thấy cô bé, lòng anh vui không tả nổi. Bước đến gần sofa, ngồi xuống và vuốt tóc Năm, xa nhóc bảy tháng, anh thấy lòng rất khó chịu, cảm giác thiếu vắng tiếng cười, bóng dáng bé nhỏ ấy càng giúp anh nhận ra rõ tình cảm của mình.

Không hiểu từ lúc nào anh đã không thể thiếu tiếng cười, cái chun mũi, không thiếu cái nhảy cẫng lên vui sướng rồi vò tóc anh, không thể thiếu những bản nhạc xưa của nhóc khi uống café, không thể tập trung nếu chợt nghe giọng nói đầu đó giống tiếng nhóc....

Nhìn nhóc ngủ, anh thấy đáng yêu vô cùng, mặt luôn ngược cao, tay luôn nắm hờ.

Khẽ hôn vào đôi môi, anh cười, Năm mà thức thể nào cũng la toán lên “anh cướp nư hôn đầu của em”.

Mở mắt ra thấy mình nằm yên vị trong phòng, nó cười thầm vì biết người lười nó từ sofa vào giường chẳng ai khác là Bin. Tìm điện thoại, 09:05, nó lật đật chui khỏi giường vươn vai lấy khí thế ột ngày mới ngập tràn niềm vui.

16:00.

Nó nhận ca, sau khi cài xong bảng tên, nó hùng hực khí thế cho ca làm việc.

- Nguyên, sắp gọi em lên phòng kia. - Chị nhân viên bên bộ phận tổng đài ló đầu qua cửa phòng nghỉ dành cho nhân viên nói với nó.

- Dạ, em cảm ơn anh nhé. - Nó vui vẻ gật đầu rồi đi lên phòng giám đốc.

Nó không tin vào những gì mình vừa được nghe, vừa mừng lại vừa lo. Giám đốc muốn nó ra Hà Nội làm việc với chức vụ cao hơn, vậy là nó sắp được thăng chức, sắp được lên lương. Nhưng nỗi lo của nó là nếu nó đi thì Bin và nó sẽ như thế nào?

Mang theo tâm tư về nhà, nó đẩy cửa bước vào.

- Anh B... - Nó không tin vào mắt mình, Bin và một người phụ nữ xa lạ đang ôm lấy nhau.

Nó bặm môi và quay đầu chạy thật nhanh khỏi nhà, nó cứ chạy chạy miết, chạy miết.

- Năm! - Bin vội vàng đẩy Loan, cô đồng nghiệp đòi theo về nhà cho biết, rồi bỗng chốc ôm chầm lấy anh, đúng lúc đó thì Năm lại vào nhà và giờ đây em đang hiểu lầm tất cả - Năm ơi, đứng lại...

Nó vào thang máy, Bin vội vàng chạy theo cầu thang bộ. Tình yêu của anh và Năm vốn dĩ đã rất khó khăn, thế mà giờ đây lại thêm tình cảnh này.

Anh đã chọn một đĩa nhạc lãng mạn, một bó hoa hồng đỏ thắm, một bữa ăn thịnh soạn tại nhà hàng chỉ để nói với Năm ba từ thiêng liêng mà anh chưa một lần nói với bất kỳ cô gái nào, nhưng giờ đây mọi thứ đã sụp đổ. Mắt bóng Năm khi ra khỏi chung cư, Bin cứ chạy, vừa chạy vừa gọi to tên Năm, anh bắt lực nhìn dòng xe cộ qua lại mà không hề thấy hình ảnh của Năm đâu cả. Lục túi tìm điện thoại, bấm vào số một dành cho Năm.

“Thuê bao quý khách vừa...”

Bin đứng nhìn trân trân vào khoảng không như người mất hồn.

Anh biết mình mất đi người yêu quý nhất chính từ giây phút này.

- Anh Nguyên, ba mươi phút nữa máy bay cất cánh, Bảo Nguyên ra Hà Nội làm việc, anh mau giữ nó lại đi, hai người làm gì mà như con nít vậy? - Giọng Vân đầy lo lắng trong điện thoại.

Bin như người mất hồn, anh vội vàng rời khỏi công ty, chạy xe như kẻ điên trên đường.

Sân bay Tân Sơn Nhất lúc nào cũng đông người.

Nó nhìn mọi thứ lần cuối, ôm chào tạm biệt nhỏ Linh, Ngân và thằng Cường.

- Tao đi nha, tụi mày ở lại vui vẻ, nhớ giữ liên lạc.

- Ra đó phải tự chăm sóc, không được để cảm lạnh, mày là hay dị ứng thời tiết. - Linh nắm tay quyến luyến.

Nó vẫy tay chào, ánh mắt muốn tìm thấy một ai đó trước khi ra đi. Lòng tự dối lòng rằng anh sẽ tới, mặc dù thâm tâm nó biết rằng mình ra đi trong im lặng.

Mắt nó nhoe đi, quay người bước vào cổng.

- Năm! - Tiếng Bin vang lên khiến nó dừng bước, nó trấn an mình rằng đang tưởng tượng, làm sao anh biết được nó đi chứ.

- Anh yêu em! - Bin hét thật to với hi vọng Năm sẽ nghe thấy lời tỏ tình của mình.

Giờ đây thì nó đã biết mình không mơ, nước mắt nó lăn dài, hít thật sâu, nó không quay đầu lại, nói lớn:

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh.

Bước đi mà lòng nặng trĩu, đó chẳng phải là lời yêu thương của anh đấy sao. Đáng lẽ nó phải cười chứ, sao nước mắt lại rơi thế này, miệng cười nhưng mắt đã ngấn lệ. Có lẽ tình yêu của nó chưa đủ lớn, có lẽ nó không yêu anh nhiều như nó đã nghĩ, có lẽ... Cũng chỉ là có lẽ nó quá nhút nhát. Nó không dám đối mặt với anh, không dám nghe anh giải bày, vì nó sợ, sợ sẽ nghe anh nói anh không yêu em, và tất cả chỉ là do nó ngộ nhận.

Em đi rồi, vậy là em đã quyết định rời xa tôi thật rồi. Không quay đầu lại nhìn tôi một lần, em đang thiêu đốt trái tim tôi đấy, Năm ạ! Em chỉ là cô nhóc ngang ngạnh, cứng đầu, luôn tự làm mọi thứ nhưng sao lại khiến tôi thành kẻ mất hồn thế này. Em đi mang theo cả tâm hồn, tình yêu, nỗi nhớ...

8. Chương 07

7. 1730km là khoảng cách địa lý hay khoảng cách tâm hồn

Hà nội, một ngày trời vào đông.

Bước chân rời khỏi khách sạn sau ca làm việc, đồng hồ đã chỉ 21:30, bụng đói cồn cào, nó cho xe chạy chậm chậm.

Tấp vào quán nem trong Ngõ Tạm Thương, nó xoa dịu cái đói với món yêu thích, nhưng nói đi nói lại nó vẫn thích nem Ninh Hòa ở quê hơn, nem chua chua, chấm với nước tương vừa miệng, thêm một chút rau là tuyệt vời.

Chạy một vòng quanh hồ Gươm, nhìn những cặp trai gái bên nhau, nó lại nhớ Bin. Cái cảm giác đau đớn cứ vây quanh suốt hai năm trôi qua khiến nó không thể mở lòng với ai được nữa. Nhớ lại ngày sinh nhật, vòng tay ôm eo Bin khiến nó nóng bừng cả người. Nhớ cả gương mặt xấu trai của anh mỗi khi thức giấc. Nhớ cả cái dáng anh ngồi xem ti vi. Nhớ cái giọng điệu đắc thắng đầy tự tin của anh khi đấu khẩu với nó. Nhớ cái cóc đầu của anh rồi gọi nó là nhóc con. Nó chỉ biết là nó nhớ anh rất nhiều, nhiều nhưng chưa đủ lớn để nó có thể quay trở về. Có lẽ nó cần có một động lực thúc đẩy.

Không biết giờ này Bin thế nào? Hai năm qua, nó không dám liên lạc với anh, ngày nghe tin mẹ báo rằng gia đình anh sang Mỹ định cư, nó đã muốn gọi cho anh, nhưng lý trí lại làm chủ con tim nó như bao lần. Bấm gọi rồi lại hủy, rồi lại gọi, nó như kẻ mất hồn đứng lạc lõng giữa dòng người qua lại.

Dừng xe trước khu nhà ở nhân viên, nó chậm chạp dắt xe vào bãi.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai của tòa nhà. Nó đã chọn một phòng ở tầng trên cùng, để lấy lại cảm giác như ở tầng mười ba, để lại thấy mình vẫn còn có hình bóng anh bên cạnh.

Đứng cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống con đường vắng bóng người qua lại, chỉ còn hàng cây hoa sữa với ánh đèn vàng, nó lại nghĩ về anh.

Anh bây giờ chắc tròn ra vì ăn fastfood, đã có người yêu và quên đi cô nhóc lóc chóc như nó rồi. Lời yêu anh nói vẫn còn vang vọng bên tai, khẽ nhắm mắt rồi mở ra, nó lại dần lòng rằng phải quên anh thôi.

Tít tít, tít tít. - Với tay tắt điện thoại, nó uể oải chui ra khỏi chăn. Lại một ngày mới đến, cuộc sống của nó suốt hai năm qua chỉ là từ nhà tới khách sạn và từ khách sạn về nhà.

Những ngày trời đông lạnh lẽo như thế này, một mình trên con đường, nó lại càng cảm thấy cô đơn.

Ước gì mỗi buổi sáng, nó lại được nghe thấy giọng nói ấm áp của anh vang lên “anh đi làm nhé”, rồi khi về nhà lại nghe anh nói “anh về rồi”.

Giọng anh la oai oái món này mặn, món kia nhạt, rồi tranh nhau remote, rồi những buổi đêm hóng mát ở ban công...

Lòng nó se thắt lại, một mùa giáng sinh nữa về với thủ đô, những ngày lễ như thế này, công suất của khách sạn là tối đa, nó vẫn thường chọn những ca làm vào ngày lễ, vừa được lương à lại vừa quên đi nỗi trống trải trong lòng.

Bước chân ra khỏi nhà, nó co người vì trời lạnh, hai bên đường, dây trang trí, cây thông, đèn nháy, tất cả đều rộn ràng không khí Noel.

18:00

Khách vào nhà hàng ngày càng nhiều, nó vừa phải phân công nhân viên, vừa phải làm luôn nhiệm vụ hostess.

- Chị ơi! - Vị khách nam trẻ tuổi, gương mặt có chút ngại ngùng nhìn nó - Chị có thể giúp tôi một việc được không?

- Dạ vâng, xin anh cứ nói. - Nó vui vẻ mỉm cười.

- Hôm nay, tôi muốn cầu hôn bạn gái mình, tôi muốn làm cho cô ấy thật bất ngờ. Tôi có một đĩa nhạc và một chiếc nhẫn, chị có thể giúp mở đĩa nhạc này lên lúc cô ấy vào và đặt chiếc nhẫn này vào món bánh tráng miệng hộ tôi được không?

- Rất vui lòng, chúng tôi sẽ tạo không khí lãng mạn nhất cho anh. - Nó vui vẻ nhận chiếc đĩa và nhẫn.

Xuống bộ phận bếp, thông báo của nó khiến mọi người trầm trồ.

- Lãng mạn quá!

- Đây là lần thứ năm tôi làm món ăn có nhẫn cầu hôn rồi.

- Không biết khi nào mình cũng được thế nhỉ?

Nó cười rồi quay lên, bất chợt nó cũng tự hỏi mình “khi nào nó sẽ được lồng vào ngón áp út một chiếc nhẫn”.

20:30.

Ánh mắt của nó lúc này đang dõi theo cô gái ăn chiếc bánh ngọt được làm theo kiểu Pháp phủ caramen lên trên cùng chocolate đen đắng. Họ vui vẻ trò chuyện trong khi ăn và cô gái ngừng lại thoáng vẻ ngạc nhiên, rồi nở nụ cười thật hạnh phúc khi nhìn thấy chiếc nhẫn. Nhìn vào ánh mắt ngập tràn niềm vui, nụ cười, cái cầm tay đầy yêu thương của họ. Nó cũng vui lây, đã từ lâu rồi, thói quen chỉ biết công việc khiến nó như trở thành một người lạnh lùng, vô cảm. Giờ đây trong khung cảnh nhẹ nhàng của tiếng nhạc:

“Close your eyes

Give me your hand, darlin’

Do you feel my heart beating

Do you understand

Do you feel the same

Or am I only dreaming

Is this burnin’ an eternal flame...”

Ánh đèn vàng, ngọn nến ấm áp của ngày Noel, cây thông lấp lánh màu sắc của quả châu và dây kim tuyến, sự yên tĩnh của nhà hàng âu. Bên ngoài, từng cặp đôi tay trong tay, ánh mắt nụ cười tràn ngập niềm vui sướng, mọi người tập trung chụp hình cùng cây thông trước khách sạn với đủ kiểu, càng khiến nó nao lòng.

Tiếng chuông nhà thờ ngân vang báo hiệu thời khắc trọng đại của lễ Noel bắt đầu.

00:00.

Nhường lại công việc cho bộ phận Banquet, nó trở về với công việc chính của ca làm việc. Thang máy dừng ở tầng tám, nó bước chân vào phòng nghỉ của nhân viên. Một số nhân viên đang chung vui lễ Giáng Sinh tại khu vực nhà hàng, một số khác đang làm nốt công việc của ngày cũ, nó ngồi tựa vào ghế, nhắm mắt lại thư giãn.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp

Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ

Và đời cho em những nỗi đau vô bờ

Chờ anh đến xóa hết những đau thương

Ước mơ trong đời

Có ai đâu ngờ

Đôi khi sao quá xa xôi

Vẫn mong một ngày

Nắng lên xanh ngời

Ta bên nhau sánh đôi

Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ

Thôi thì anh cứ mong chờ

Những phút vui nào

Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi” - Điện thoại nó reo vang.

- Alo! - Nó nhắc máy.

- Xin lỗi, cho tôi hỏi, đây có phải là số điện thoại của Nguyễn Bảo Nguyên không vậy? - Giọng miền nam của người con trai cất lên trong điện thoại.

- Dạ vâng, đúng rồi ạ, xin lỗi ai vậy? - Nó mở mắt nhìn lên trần.

- Trời ơi, cuối cùng cũng tìm ra được Nguyên rồi, Hiếu đây.

- Hiếu! - Nó lục tìm trong kí ức - Hiếu ks3 đúng không? - Nó cười vui.

- Vẫn còn nhớ hả, làm gì mà tốt nghiệp xong đổi luôn cả số điện thoại vậy, hai năm nay trốn đi đâu mất tích ở Sài Gòn thế?

- À, Nguyên đang làm cho Romance Hà Nội, sao tìm ra số Nguyên vậy?

- Hiếu đang làm cho Romance Sài Gòn nè, trong này có đoàn khách chuẩn bị ra Hà Nội, nên Hiếu cần liên hệ với F&B để trao đổi mấy thông tin của đoàn do có người già ăn theo chế độ riêng đó, lại được bên Reservation cho số điện thoại, thấy tên quen, đoán chắc là Nguyên rồi. - Hiếu cười dòn tan.

- À, thế dạo này Hiếu ra sao? - Nó vui vẻ hỏi thăm.

Cuộc điện thoại với Hiếu làm nó vui đi nỗi nhớ Sài Gòn ấm áp giữa trời đông lạnh giá của Hà Nội.

Sài Gòn ngày 24/12. 23:45.

Đã hai năm trôi qua kể từ ngày Năm chính thức rời khỏi cuộc sống của mình, Bin như một người vô hồn, lặng lẽ sống trong ngôi nhà luôn luôn hiện hữu hình ảnh của Năm.

Anh cố gắng tập trung vào công việc, luôn rời nhà thật sớm và về nhà khi trời đã khuya. Một mình với bốn bức tường, rộng rãi và yên ắng, anh sợ cảm giác này. Nó khiến anh không thể quên được Năm.

Từ ngày Năm ra đi, anh đã mất liên lạc, số điện thoại thay đổi, ngay cả khi nhờ mẹ và các bạn của Năm giúp đỡ, anh chỉ nhận được câu trả lời là cái lắc đầu vì mỗi lần gọi Năm lại sử dụng một số điện thoại khác nhau.

Ngày Noel, trời Sài Gòn mát mẻ, gió thổi lồng lộng, Bin ngồi một mình ngay ban công. Anh nhớ như in hình ảnh cô bé với mái tóc ướt sũng nước, ngồi xếp bằng trên chiếc ghế hai tay ôm khư khư ly yaourt café đá hút say sưa, thỉnh thoảng lại hát theo tiếng nhạc.

Thói quen nghe nhạc xưa của Năm đã ăn sâu vào anh, mỗi khi về nhà, anh lại chọn đĩa nhạc yêu thích của Năm để ru ngủ, cho có cảm giác Năm luôn kề bên. Căn phòng của Năm luôn được anh dọn dẹp như ngày nào em vẫn còn ở bên.

Nằm trên giường, anh nhắm mắt lại, từng hình ảnh đáng yêu của Năm khi ngủ hiện lên trong kí ức, cả lúc bệnh, mặt mặt phờ, mồ hôi lấm tấm.

Cơ người, ôm chặt chiếc gối của Năm trong tay, anh thấy sống mũi cay cay.

Anh không theo gia đình sang Mỹ vì anh vẫn chờ đợi, anh sợ khi Năm nhận ra sự hiểu lầm đáng tiếc ấy, quay trở về sẽ không có anh.

Vẫn ổ khóa ấy, vẫn đôi dép ấy, anh luôn để như chứng minh sự hiện hữu còn sót lại của Năm trong ngôi nhà. Hoặc giả khi Năm trở về, ít nhất, em vẫn có thể bước vào.

Hai năm, lao vào công việc, anh đã lên chức giám đốc kỹ thuật, sự thành đạt anh có được vẫn không lấp được nỗi nhớ da diết người con gái anh yêu thương.

Em làm gì vào ngày Noel này? Em có nhớ về anh không? Em có nhớ những kỉ niệm ta từng có, em có còn y nguyên cảm xúc với tình yêu?

Anh nhớ em, nhớ giọng nói, nhớ nụ cười, nhớ tất cả. Kí ức đang tràn đầy tâm trí, anh muốn hét thật to, muốn gọi tên Năm ngàn lần, muốn ôm em vào lòng...

“Chiều đã về nằm nghiêng góc trời

Chờ đêm gọi vòng tay đón đợi

Có nghe từ đêm rất xa

Mùi hương dạ lan thiết tha

Mùi hương nhắc lại kỷ niệm

Khi vắng em hoàng hôn cũng buồn

Chiều đem về làn mây cuối cùng

Phố đêm chỉ làm nhớ em

Mùi hương của đêm rất xanh

Đêm nay anh mơ về em

Nằm nghe nỗi nhớ mênh mông

Từ con tim khao khát nhớ

Đêm nay em mơ giấc nồng

Những giấc mơ của em thôi

Mùa Đông buốt giá ánh sao đêm

Làm sao quên đôi mắt ấy
Đêm nay em mơ giấc nồng
Những giấc mơ dịu êm bên anh”

Bảy trăm ba mươi ngày luôn là nỗi nhớ, đã ba lần anh ra Hà Nội với hi vọng mong manh gặp em nơi nào đó, nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh, anh trở về với niềm đau.

....

Kết thúc ca lúc 12:00, nó chậm chạp thả mình xuống ghế, mệt mỏi, nó thiếp đi lúc nào không hay.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp
Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ
Và đời cho em những nỗi đau vô bờ
Chờ anh đến xoá hết những đau thương
Ước mơ trong đời
Có ai đâu ngờ
Đôi khi sao quá xa xôi
Vẫn mong một ngày
Nắng lên xanh ngời
Ta bên nhau sánh đôi
Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ
Thôi thì anh cứ mong chờ
Những phút vui nào
Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi” - Điện thoại nó reo vang.

Lần tay vào túi áo, nó nghe điện thoại với giọng ngái ngủ:

- Alo.

- Ra FO nhanh nhé, Hiếu chờ. - Tít tít.

Nó nhìn màn hình mất năm giây. Mắt nhắm lại, nó hít thở nhẹ nhàng, chuẩn bị ngủ tiếp. Bất chợt, nó đứng bật dậy, mắt mở to, miệng há hốc, FO? Chẳng lẽ Hiếu ra Hà Nội?

Nó phóng như bay ra khỏi phòng làm việc xuống tiền sảnh (FO).

Cửa thang máy mở ra, hướng mắt về phía quầy lễ tân, cái dáng cao gầy của Hiếu không lẫn đi đâu được, nó khựng người.

1730km có một người con trai vượt chùng ấy cây số tới tìm nó. Còn anh? Chỉ đơn giản là một giờ bốn mươi lăm phút ngồi máy bay, hay ba mươi hai tiếng với tàu hỏa, anh cũng không làm. Thế mà ngày nó đi, anh hét thật to rằng “anh yêu em”. Khẽ cười cho sự so sánh ngốc nghếch của mình, nhưng sao nó thấy trái tim như có cái gì đó vỡ vụn. Là chính nó tự dối lòng, anh sẽ đến, trong khi bản thân nó biết, anh làm sao tìm nó giữa biển người, khi nó đã phong tỏa hết mọi thông tin liên lạc với mình.

Hít một hơi thật sâu để ngăn dòng nước mắt chực trào ra, nó nhoẻn cười rồi bước nhanh về phía Hiếu.

9. Chương 08

8. Phép thử

- Sắp tới chúng ta sẽ đón một đoàn khách từ Hồ Chí Minh, đây là một công ty máy tính lớn ITSG sẽ kỉ niệm hai mươi năm thành lập và đồng thời kí kết hợp đồng với công ty của Nhật. Chúng ta sẽ tổ chức tiệc chiêu đãi, hội nghị, đây là bản kế hoạch, các phòng nên xem xét qua, rồi phân công cho hợp lý. - Giám đốc chuyển tài liệu cho các nhân viên - À, Nguyên, sau khi setup bên mình xong, nếu được em qua phụ Hiếu bên Banquet nhé, cậu ấy mới vào nên em hãy hỗ trợ.

- Vâng, em biết rồi, giám đốc.

Vậy là Hiếu trở thành đồng nghiệp của nó, lặn lội từ Sài Gòn ra bắc để đáp lại câu hỏi của nó bằng nụ cười đầy vẻ ẩn ý.

Mỗi ngày, nó đảm nhận nhiệm vụ đưa Hiếu vi vu Hà Nội, hai đứa đã có khá nhiều kỉ niệm.

Nhớ lần ăn bánh ngô khoai chuối ở đường Láng, Hiếu làm nó cười bò lăn vì kể lại chuyện hài hôm đi thực tập.

Hôm đó, thầy trò nó kéo nhau đi dạo biển đêm, rồi Hiếu ga lăng mua bắp nướng về ọi người, còn nó thì mua... khoai lang lùi. Ăn xong, báo hại mọi người không dám ngồi gần nhau vì sợ... xì "bom".

.....

Chuẩn bị cho hội nghị của công ty ITSG, nó là Hiếu luôn bận rộn với công việc. Như ngày hôm nay, tan ca đã từ lâu nhưng nó chưa rời khỏi khách sạn.

Liếc nhìn đồng hồ đã 22:30, nó vội thu dọn mọi thứ đi về.

Ngang qua khu vực Banquet, không thấy Hiếu đâu, nó đang tính gọi cho Hiếu thì thấy tin nhắn: "Hiếu ở disco".

Tiếng bass của nhạc nhảy qua mấy cái loa công suất lớn trong vũ trường, ánh sáng đủ màu nhập nhòa, mọi người lắc lư theo điệu nhạc, mùi cồn và tiếng ồn ào khiến đầu nó quay quay.

Nó căng mắt ra tìm Hiếu, đang dáo dác thì nghe tiếng ồn ào từ phía dãy ghế VIP. Nó vội chạy lại, mọi người cũng tụ tập xem.

- Xin hai anh bình tĩnh! - Hiếu đang cố gắng làm dịu lòng hai vị khách nam trẻ tuổi nhưng có vẻ đã ngà ngà say.

- Tao không cần phải bình tĩnh, mày mau bắt con quỷ cái đó quỳ xuống lau sạch giày cho tao, khách sạn năm sao như bọn mày mà phục vụ như thế hả? - Vị khách với quả đầu dựng như lông nhím vừa nói vừa dí ngón tay liên tục vào người Hiếu.

- Xin anh bình tĩnh!- Hiếu vẫn cố gắng trấn an, rồi quay sang cô nhân viên - Em mau xin lỗi khách đi.

- Tao đ. cần nó phải xin lỗi, mày biểu nó quỳ xuống lau sạch giày cho tao, không thôi thì đêm nay tao phá tan bành cái vũ trường này. - Anh ta bắt đầu có những cử chỉ quá khích.

- Tôi không làm gì sai cả, nếu anh không sàm sỡ thì tôi không đánh đổ cốc rượu vào anh. - Cô nhân viên cãi lại.

- A con quỷ cái này, mày dám... - Người còn lại cầm chai rượu giơ cao, chĩa về phía cô nhân viên.

Thoáng thấy hành động đó, nó vội vàng chụp lấy tay anh ta.

- Chúng tôi thành thật xin lỗi!- Nó nhã nhặn.

Không thèm để ý những lời nó nói, hấn ta giơ tay tát mạnh vào mặt khiến nó loạng choạng rồi ngã nhào, đầu đập mạnh vào tường.

Sau cú ngã, mắt nó mờ đi, đầu choáng váng. Thấy vậy, Hiếu vội vàng đỡ nó, cùng lúc đó nhân viên anh nhìn vào giải quyết vụ việc.

Ngồi tại phòng nghỉ, nó thấy hơi mệt. Sau khi giải quyết xong sự cố vừa rồi, Hiếu vội vàng tìm nó, thấy vẻ mặt mệt mỏi, Hiếu lo lắng:

- Còn đau không Nguyên, hay mai đi khám xem sao nha, Hiếu sợ...
- Không sao đâu, thôi mình về đi. - Nó cắt ngang lời Hiếu.

Suốt đêm, Hiếu không tài nào chợp mắt được, hình ảnh về cú ngã của Nguyên cứ ám ảnh Hiếu, anh sợ cho sức khỏe của nó.

Sáng hôm sau, nhìn thấy Nguyên đi làm bình thường, lòng Hiếu nhẹ nhõm hẳn.

- Đầu còn đau không? - Hiếu dăm chiêu.
- Hi, khỏe re, yên tâm. - Nó cười - Lo lắng dữ đến nỗi mất ngủ luôn, sắp thành gấu trúc rồi kìa, hai con mắt đen thui lù.
- Chứ còn gì nữa, thấy Nguyên té, Hiếu hết cả hồn, mà thôi hết giờ làm đi khám với Hiếu đi cho chắc ăn.
- Thôi thôi, hôm nay đã hứa là dẫn Hiếu đi ăn kem Tràng Tiền mà. - Nó tránh né, rồi vẫy tay chào Hiếu, nó đi về phía phòng sinh hoạt của nhân viên.

Ánh mắt Hiếu đầy lo lắng dõi theo nó, anh chậm rãi bước đi về phía Banquet.

....

Còn ba ngày nữa là đoàn khách từ Sài Gòn ra, mọi người ai cũng bận bịu. Nó cũng nỗ lực hết mình, hai ngày nay nó liên tục phải làm đêm. Nhìn đồng hồ đã 2:00, bụng nó sôi lên. Nó nhắn tin cho Hiếu : “Xuống nhà ăn, ăn khuya với Nguyên nha”.

“Uh, xuống liền” - Hiếu nhanh chóng trả lời.

Hai đứa ngồi nhăm nhì tô phở, nó sượng rờn, thỉnh thoảng lại quay sang tìm cách gấp thịt bò từ tô Hiếu.

Hiếu cũng giả vờ tranh ăn lại với nó. Bất chợt, nó thấy mọi thứ nhòe đi, đầu hơi choáng, nó ngừng đùa, xoa hai bên thái dương.

- Sao vậy? - Hiếu lo lắng.
- Hơi chóng mặt, chắc làm đêm nhiều quá, thiếu ngủ. - Nó lắc mạnh đầu, rồi tiếp tục cầm đũa cố gắng ăn, nhằm trấn an tinh thần Hiếu.

Cảm giác mọi thứ mờ mờ thỉnh thoảng lại diễn ra với nó, tự nhủ là xong việc ngày hôm nay, nó sẽ nghỉ ngơi thật thoải mái và ngủ bù ấy ngày qua.

Bước chân vào thang máy, nó thấy hơi choáng.

“Ding” - Vừa ra khỏi thang máy, nó thấy ngộp thở và ngất đi.

- Nguyên ơi, Nguyên! - Hiếu vội vàng đưa nó tới bệnh viện khi hay tin.

Phòng đặc biệt.

Nhìn Nguyên nằm đó, mắt nhắm, gương mặt xanh xao, Hiếu thấy nhói lòng. Anh thấy mình thật đáng trách khi đã lơ là để Nguyên làm việc quá sức. Bàn tay lạnh toát của Nguyên đang được sưởi ấm bởi tình cảm yêu thương chân thành nơi Hiếu, khẽ vuốt tóc nó, Hiếu thì thầm:

“Khỏe nhanh Nguyên nhé, nhìn Nguyên thế này, Hiếu không chịu nổi...”

....

- Anh là người nhà của bệnh nhân Nguyễn Bảo Nguyên? - Vị bác sỹ đứng tuổi đầy gọng kính nhìn thẳng vào Hiếu.
- Dạ, thưa bác sỹ, cô ấy bị làm sao vậy? - Hiếu bồn chồn.

- Chúng tôi đã chụp CT cho cô ấy, kết quả cho thấy có một cục máu tụ trong đầu, nhỏ thôi, nhưng nó sẽ gây cho cảm giác mờ và có thể sẽ gây triệu chứng mất trí nhớ tạm thời.

- Như vậy là sao thưa bác sỹ? - Hiếu lo lắng ra mặt.

- Anh yên tâm. Chúng tôi sẽ tiêm cho cô ấy vài mũi thuốc, chúng sẽ giúp làm tan máu bầm. Vấn đề về thị lực, ta có thể khắc phục, nhắc nhở cô ấy uống thuốc đúng giờ và đều đặn thì một tuần là khỏi, nhưng tôi nghĩ điều nên quan tâm ở đây là cô ấy sẽ quên đi một số ký ức trong thời gian máu bầm chưa tan, vì thế hãy giúp cô ấy không hoảng hốt, phải luôn cho bệnh nhân tâm trạng thoải mái.

Nó ngủ li bì suốt hai ngày liền, tỉnh lại thì thấy Hiếu đang ngồi bên cạnh, mắt anh nhìn nó chăm chú, thoáng thấy vui khi tỉnh lại, vẫn có người bên cạnh.

- Nguyên thấy trong người thế nào?

- Khỏe re!

- Có nhớ tôi là ai không?

- Đilen à, Hiếu chứ ai!

- Ừ, vậy là tốt.

Thấy ngạc nhiên trước thái độ của Hiếu, nhưng rồi nó cũng quên mau sau những cuộc điện thoại hỏi thăm và động viên của đồng nghiệp.

Trở về nhà thật thoải mái, ở bệnh viện mấy ngày nó đâm ra sợ bệnh viện với mùi thuốc sát trùng. Hiếu đang loay hoay trong bếp làm cho nó chút đồ ăn. Nhìn dáng Hiếu tất bật, nó thấy quen quen, như đã gặp đâu đó, cố gắng nhớ lại, nhưng đầu nó lại đau.

- Lại đau đầu nữa hả? - Hiếu lo lắng khi thấy nó hai tay ôm đầu, dựa hẳn người vào tường - Thôi Nguyên đi nghỉ đi, tí nữa Hiếu mang đồ ăn vào cho. - Hiếu đẩy nó đi về phòng.

- Được rồi, tuân lệnh sếp. - Nó nằm xuống giường.

Đầu vẫn còn nhức, khẽ lấy tay xoa hai bên thái dương, nó thấy dường như mình đang quên đi một cái gì đó rất quan trọng. Như hình ảnh của Hiếu ban nãy, rõ ràng rất đối thân quen, nhưng không hiểu sao không thể nhớ là đã gặp ở đâu.

Nhắm mắt, nó thấy chán bản thân, lại hay quên...

Xuất viện được một ngày, nó vội đi làm, mặc dù Hiếu khuyên nó nên nghỉ ngơi, nhưng nó thấy chán khi phải nằm nhà, thế là bắt Hiếu sang chở đi làm cùng.

Sáng nay qua đón Nguyên đi làm, lòng Hiếu rộn ràng, vẫn lo lắng nhưng thấy Nguyên nghiêm nghị nói muốn đi làm, anh cũng chấp nhận.

Dừng xe trước cửa nhà, bấm còi, thoáng thấy bóng Nguyên, Hiếu thấy tim mình nhanh hơn một nhịp.

- Ngủ cả ngày có khác. - Hiếu nhận xét - Nhìn tươi ra.

- Muốn gì hả, mới sáng sớm nha. - Nó ngất vào hông Hiếu.

- Ái... đau! Con gái gì mà... - Hiếu nhăn nhó.

- Không chịu nổi thì đừng chở, thấy ghét. - Nó giả vờ giận dỗi.

- Thôi, lên đi cô nương, mà con gái nói ghét là yêu đó nha. - Hiếu lại tiếp tục.

- Ồ thì... - Nó cũng lấp lửng.

Đồng nghiệp thấy nó đi làm lại, ai cũng mừng, nó cũng vui hơn, cười nói suốt.

Đang xem lại phân công ca trực thì nó được lệnh lên gặp giám đốc thông qua bộ đàm.

“Cộc cộc” - Nó gõ cửa.

- Mời vào. - Tiếng giám đốc vọng ra.

Nó đẩy cửa bước vào, gật đầu chào giám đốc.

- Chị tìm em? - Nó kéo ghế ngồi xuống nhìn vào vị nữ giám đốc trẻ trung xinh đẹp đang ngồi trước mắt, cặp kính màu đen trên khuôn mặt chị càng làm nổi bật dáng vẻ lãnh đạo.

- À, như thế này, em khỏe hẳn rồi chứ? - Giám đốc rời mắt khỏi màn hình máy tính, quay sang mỉm cười với nó, hai tay chị đặt lên bàn.

- Dạ, em khỏe rồi chị.

- Ừ, thôi em cũng mới ra viện, chị tính thế này, công ty ITSG đang cần một thông dịch tiếng Nhật cho buổi kí kết hợp đồng chiều nay. Mà cô thông dịch viên của họ đang bị cảm lạnh do không quen thời tiết, nên họ nhờ chúng ta cho thêm một thông dịch. Em biết tiếng nhật, em làm thông dịch giúp họ nhé?

- Dạ! Mà em chỉ giao tiếp thôi, còn nếu mà từ chuyên ngành em không rành lắm. - Nó cắn môi, vẻ e dè thể hiện rõ trên mặt.

- Em yên tâm, thông dịch của họ sẽ viết ra giấy, em sẽ nói hộ cô ấy, vì cô ấy tắt tiếng rồi. - Chị giám đốc cười động viên.

- Dạ được rồi, vậy chiều nay em sang bên Banquet? - Nó thắc mắc.

- Ừ, vậy đi, công việc em cứ bàn giao tạm cho trưởng bộ phận đi. Nếu có gì thì cứ kêu lên tìm chị. - Giám đốc tiến nó ra cửa.

- Em chào chị!

- Chào em!

.....

15:00.

Phòng hội nghị khách sạn Romance Hà Nội.

- Giám đốc, đây là tài liệu của buổi hội nghị, anh xem qua đi. - Trâm Thư đưa tập hồ sơ dày cộm màu xanh cho Đăng Nguyên, rồi cô quay sang xem xét tiến độ công việc.

Nguyên nhận tập tài liệu, anh chăm chú vào đó không để ý lắm tới mọi thứ xung quanh.

Bước chân vào phòng hội nghị, nó cũng đọc qua tài liệu của buổi họp và làm quen với chị thông dịch. Đến giờ hội nghị, mọi người ổn định chỗ ngồi.

Sau phần chào hỏi, bên phía ITSG bắt đầu giới thiệu về những thành công mà họ đã gặt hái được cho phía đối tác nghe, mọi người chăm chú vào màn chiếu. Anh cũng không ngoại lệ.

Hai con người đã từng hạnh phúc đang ở cùng một nơi, nhưng họ chưa nhận ra nhau.

Phần kí kết hợp đồng bắt đầu cũng là lúc vai trò thông dịch được nó thực hiện. Nó chăm chú nghe và dịch thật nhanh. Miệng nói và mắt nhìn theo tay chị thông dịch, nó không hề biết rằng có người đang dõi theo nó.

Khi nghe giọng nói quen thuộc của em vang lên, anh ngỡ mình đang tưởng tượng, khẽ mỉm cười với ý nghĩ của mình, anh cố gắng tập trung.

Nhưng giọng nói đó không thể lẫn vào đâu được, ngẩng đầu lên và hướng mắt về phía bàn thông dịch... anh lặng người.

Em đó, chẳng phải là em sao? Vẫn dáng vẻ ấy, ánh mắt, tiếng nói, tất cả đều là em...

Hai năm trời, không tin tức, giờ đây em đang ngồi với anh trong căn phòng này. Niềm vui như vỡ òa, muốn chạy lại gần nhưng sao người bất động, ước gì giây phút này đừng trôi đi, và đây không phải là giấc mơ, anh nhắm mắt, cố gắng bình ổn tâm trạng. Mở mắt ra, anh vẫn thất thần nhìn về phía Nấm, như một kẻ

mất hồn, không để ý đến những gì đang diễn ra xung quanh. Không gian lúc này chỉ có anh và Năm, ngay cả cái nhũn mày của Năm anh cũng thu vào mắt.

Em gầy đi. Tóc mái cũng thay đổi, để dài ra, chắc tóc phía sau cũng dài lắm, vì thấy em búi gọn gàng thế kia mà. Gương mặt em không còn phẳng phất vẻ ngang ngạnh nữa, thay vào đó là nét trưởng thành. Kia ! Em đang nhũn mày, chắc gặp phải vấn đề gì khó lắm đây. Em còn trang điểm nữa chứ, ngày trước em vẫn để mặt mộc ra đường. À mà cũng phải thôi, đã hai năm rồi, em cũng phải lớn, phải trưởng thành để lẫn lộn với xã hội nữa chứ, đầu thể mãi là cô nhóc Năm trong lòng anh. Ngay cả bản thân anh cũng thay đổi kia mà.

Bin khê nhếch môi, anh tự mình mỉm cười mà cũng không hề hay biết.

- Sếp! - Trâm Thư lay nhẹ người Nguyên nhắc nhở - Sếp lên nhận bản quyền với đối tác.

Nguyên giật mình, cố lấy lại bình tĩnh, đứng dậy đi về phía đối tác, ngang qua Năm, anh đi thật chậm, cố gắng quan sát.

Đúng là em thật rồi!

Tiệc chiều dài.

Tuy làm việc đã lâu, nhưng chưa lần nào nó có cơ hội trở thành khách của những buổi tiệc sang trọng như thế này.

Hôm nay, nó quyết định sẽ ăn cho thỏa thích. Sau khi no căng, nó mỉm cười nhận ly rượu từ tay phục vụ, vừa nhấp ngụm vừa trò chuyện cùng những người bạn mới quen.

Cả buổi tiệc, anh như người trên mây, mọi cử chỉ, ánh mắt, nụ cười của em đều được anh thu vào tâm trí. Đường như em chưa nhận ra anh, vừa muốn chạm vào em, nhưng anh lại không thể, anh sợ, sợ em sẽ lại rời xa anh một lần nữa.

Cảm giác như có người đang nhìn mình, nó đột ngột quay về phía ấy. Một anh chàng khá đẹp trai, nước da của người miền nắng, đầu một mái gọn gàng, cao ráo, thoáng chút bối rối, giấu vội ánh mắt nhìn trộm nó sau cặp kính cận.

Thấy nó nhìn, anh sững sờ.

Nó nhìn thẳng vào mặt anh, đôi mày chau lại, lộ vẻ dăm chiêu, một ý nghĩ thoáng vội qua trong đầu “mình gặp hần ta ở đâu rồi nhỉ?”

- Nguyên! - tiếng gọi của Hiếu đưa nó về với thực tại.

- Gì vậy?!!- Nó quay sang Hiếu.

- Làm gì mà đứng trầm tư vậy?! Ra bên ngoài Hiếu nhờ một cái. - Hiếu nắm tay nó.

Thoáng chốc em và anh, hai chúng ta đối diện với nhau. Nhưng sao ánh mắt nhìn anh của em thật lạ lắm, em đã quên anh thật sao?!

Em đang tay trong tay với người con trai khác, phải rồi, em đã rời xa anh, vui với hạnh phúc mới...

Rời khỏi buổi tiệc, nó không hề biết rằng có một người đang đau đốn trong lòng và một người thì vui sướng khi nó để yên tay mình trong bàn tay hần.

.....

- Hiếu, có vị khách kia uống rất lâu rồi, em qua xem thế nào chứ đến giờ bar đóng cửa. - Vừa nói tổ trưởng phục vụ vừa chỉ tay về phía quầy bar.

- Anh để em. - Hiếu đi về phía vị khách đang nốc cạn ly Cognac.

Đêm nay anh muốn uống cho quên đi mọi thứ. Anh ước gì mọi thứ trở về như thuở ban đầu. Anh sẽ mãi vui vẻ bên em, chúng ta lại có những tháng ngày hạnh phúc, nhưng anh cũng biết rằng mình đang tự dối lòng. Cố gắng uống thật say, trong cơn say anh sẽ lại thấy mình hạnh phúc bên em, sẽ chìm vào giấc mộng đẹp thay vì những đêm mất ngủ triền miên, lại thấy mình tràn đầy sức sống hơn thực tại.

- Xin lỗi quý khách, theo quy định thì Bar của chúng tôi tới giờ phải đóng cửa, quý khách có thể vui lòng thưởng thức rượu tại phòng của mình được không ?! - Hiểu nhẹ nhàng.

Quay người nhìn vào Hiếu, chẳng phải hẳn ta đã nắm tay Năm hay sao, nhếch môi cười, anh lại tiếp tục nốc cạn ly.

- Xin quý khách vui lòng...

- Được rồi! - Anh xua tay, cố gắng nhắc mình khỏi ghế, loạng choạng, mọi thứ đang nhòe đi trước mắt, bước chân siêu vẹo, anh ngã nhào xuống đất.

Hiếu đỡ vị khách lên phòng.

Thả Đặng Nguyên nằm xuống giường, Hiếu thở phào.

Đặng Nguyên nhắm mắt, anh không ngủ, chỉ đơn giản anh không muốn phải so sánh anh với người ấy của Năm. Nở nụ cười chua chát, anh mở mắt nhìn lên trần. Muốn uống say cho quên sầu, kết quả lại càng sầu thêm, không thể làm gì thay đổi thực tại, tự cảm thấy mình là một kẻ thất bại, nhắm mắt mệt mỏi, anh chìm vào giấc mộng.

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh. - Năm vừa nói, vừa choàng tay ôm lấy Hiếu - Đây mới là người em yêu.

- Không, đây không phải sự thật, không thể nào, không! - Nguyên giật mình tỉnh giấc, áo anh ướt đầm mồ hôi. Hóa ra chỉ là mơ, nhưng sao anh lại thấy nhói lòng, đầu anh quay vòng, cơ thể rã rời.

.....

- Sếp! Mọi người đang chờ anh trên Top Center ăn sáng đấy, anh lên ngay nhé. - Điện thoại của cô thư ký Trâm Thư khiến Đặng Nguyên buộc mình phải đi ra khỏi phòng.

Bước chân vào thang máy, nó nhắm mắt.

Ding - Thang máy dừng tại tầng hai mươi lăm, Top Center Coffee.

- Menu của Head Chef đưa, cho Buffet tối nay. - Nó đưa cho nhân viên quầy Bar.

- Cảm ơn sếp! Thế khách bên sếp không có yêu cầu riêng gì cho Buffet tối nay à? - Anh nhân viên quầy Bar thắc mắc.

- Không có anh ạ. À! Khách phòng 2308 yêu cầu một Coffee Bailey nha anh. - Nó nói rồi bước đi.

Ding - Cửa thang máy mở, anh bước ra, đang nhìn khắp lượt kiểm chỗ ngồi của mọi người trong công ty, ánh mắt anh dừng lại nơi cửa quầy Bar, lại gặp Năm.

Nó đứng lại, nhìn thẳng vào vị khách, chẳng phải tối qua anh ta cũng nhìn chằm chằm vào nó như thể mặt nó đang dính lọ. Nó muốn bước lại hỏi, nhưng chợt nhận ra rằng nó đang trong ca làm việc, nó gật đầu chào vị khách rồi bước về phía thang máy dành cho nhân viên, lòng nhủ thầm lần thứ ba thì phải hỏi cho được.

Hai con người bước ngang qua nhau như bao người bình thường gặp nhau trên phố mỗi ngày, một người nhớ tất cả những kỉ niệm, còn một người dường như đã quên hết.

Như là trời đã định, lần thứ ba, nó gặp anh tại phòng, khi anh đang sắp xếp đồ đạc chuẩn bị vào lại Hồ Chí Minh, còn nó phải mang Fax cho anh.

Em đã chọn cách chúng ta trở thành người xa lạ, anh tôn trọng quyết định của em. Chúng ta sẽ là người xa lạ từ đây, tạm biệt em, người tôi yêu....

Nhận bản Fax từ tay nó, gương mặt anh lạnh lùng.

Nó muốn hỏi có phải anh biết nó không?! Nhưng ánh nhìn lạnh lẽo, gương mặt không chút biểu cảm của anh khiến nó chùng lòng. Quay lưng rời khỏi phòng, nó mang theo cả suy nghĩ phải chăng nó và anh là hai người quen biết nhau. Đóng cánh cửa lại, bóng dáng anh cũng biến mất sau cánh cửa đó, cảm giác như nó vừa đóng lại một góc trong tâm trí. Nó nhún vai, nếu có duyên thì sẽ gặp lại.

Quay đầu nhìn lại toàn cảnh sân bay trước khi bước vào làm thủ tục, anh nhủ lòng: em hạnh phúc nhé, Bảo Nguyên!

10. Chương 09

9. Tỉnh như giấc mơ

- A... ! - Nó vươn vai. Sau một giấc ngủ dài, lại thấy mình lại tràn đầy sức lực cho tuần mới.

Nó bước nhanh chân ra khỏi nhà, nở một nụ cười thật tươi chào Hiếu.

Ngồi sau lưng Hiếu, ngắm nhìn phố phường hai bên đường, cái không khí lành lạnh còn ẩm hơi sương khiến nó thấy dễ chịu. Hơi ẩm từ lưng của Hiếu truyền sang người, thoáng chốc nó muốn đưa tay ôm hờ lấy eo của Hiếu.

Hai bàn tay xoay xoay, nó nửa muốn ôm, nửa lại ngại, chính bản thân nó cũng không hiểu tại sao nó lại muốn làm vậy. Đường như chính bản thân nó đang muốn tìm một cảm giác thân quen, chính cái mong muốn ấy thôi thúc nó, là cảm giác với Hiếu hay là cảm giác với một người khác.

- Gì vậy?- Hiếu cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

- A... không có gì!- Nó ngáp ngừng, mím môi.

- Muốn gì thì nói đi, ngáp ngừng chẳng giống Nguyên chút nào. - Hiếu nhìn nó qua gương chiếu hậu.

- A... thì...tại...

- Sao nào ?!

- Chậc... cho Nguyên ôm cái nhé? - Nó đánh bạo.

Hiếu đưa tay ra sau, nắm lấy tay nó rồi kéo vòng sang eo mình. Nó bật cười, cầu nhẹ vào Hiếu, anh chàng cũng cười thật tươi.

Lòng nó thấy vui vui, tựa hẳn vào người Hiếu, nó nhắm mắt... ngủ. Cảm giác thật gần, thật ấm, mùi cơ thể xen lẫn mùi thơm của áo quần, lại thấy rất thân quen, dễ chịu.

Hiếu khê huyết sáo, cuối cùng thì mọi nỗ lực của anh cũng đã có chút kết quả. Tự nhiên anh thấy hôm nay trời Hà Nội đẹp hơn mọi ngày.

Tan ca, ngồi đợi Hiếu tại bàn bảo vệ, nó chăm chú vào cuốn tạp chí.

- Chị chờ anh Hiếu à?! - Cô nhân viên bên bộ phận lễ tân nhìn nó cười cười.

Khẽ chau mày suy nghĩ, nó hỏi dò:

- Ủ, có gì lạ à?!

- À, chắc hai anh chị sắp có buổi hẹn hò. - Cô nhân viên bên bộ phận đặt phòng cũng tan ca, tấp vào bàn bảo vệ hợp, tác với đồng nghiệp trên nó.

- Là sao?! Mọi người nói gì em không hiểu. - Nó ngạc nhiên.

- Em cứ giả vờ, hôm nay đặc biệt thế, cả khách sạn ai cũng biết. - Trưởng bộ phận FO cũng đi ra, vội hùa theo.

Nhìn mặt nó vẫn chưa hiểu ra chuyện gì, mọi người cười.

- Hôm nay sinh nhật anh Hiếu, chị không biết à?! Hai người phải có một buổi tối lãng mạn chứ. - Lúc này, cô nhân viên lễ tân quay sang nháy mắt với hai cô đồng nghiệp còn lại.

Lắc đầu ngạc nhiên, nó không hề biết hôm nay là sinh nhật Hiếu, thảo nào hấn ta cứ cười mỉm miết từ sáng, “tí nữa biết tay” nó nhủ thầm.

Vừa lúc đó, Hiếu xuất hiện, trên tay là bó hoa hồng thật đẹp và hộp quà xinh xắn. Nó đứng dậy, hăm hăm bước ra khỏi khách sạn bỏ mặc Hiếu đằng sau đang tiu ngủ không hiểu chuyện gì, còn mọi người ai cũng nhìn theo nó, bật cười.

Trên đường về, nó im re, thấy vậy Hiếu bắt chuyện:

- Hôm nay làm mệt lắm hả ?!

Nó không thèm trả lời.

- Giận Hiếu hay sao mà im re vậy?! - Hiếu cố gắng hỏi dò.

Nó vẫn quyết tâm giữ thái độ im lặng.

- Có gì thì Nguyên nói đi, im lặng vậy Hiếu không thích đâu. - Hiếu cũng thấy khó chịu.

- Nè, bộ giận thiệt hả?! - Hiếu tấp xe vào lề, thắng lại, quay ra đằng sau nhìn nó.

Chưa kịp phản ứng gì, nó đã bị Hiếu hôn lên môi thật nhanh.

Mở to mắt, bặm môi, nhìn chằm chằm vào Hiếu trong khi hấn ta thì cười nham nhở với nó.

- Muốn bị đánh đòn hả?!- Nó quát.

- Haha, cuối cùng cũng chịu nói. - Hiếu véo má nó.

Lửa giận bùng bùng trong người, nó nắm chặt hai tay lại, mặt hăm hăm, nó nạt Hiếu :

- Ghét cái mặt! - Rồi nó bước xuống xe, bắt Taxi đi về nhà.

Hiếu vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của nó, anh chàng cứ lặng lẽ chạy theo xe taxi.

Trả tiền taxi xong, nó bước ra khỏi xe, lục túi xách tìm chìa khóa.

- Nguyên sao vậy? - Hiếu nắm lấy tay nó kéo mạnh về phía mình.

- Bỏ tay ra. - Nó nghiêm giọng.

- Không nói rõ ràng Hiếu không để Nguyên vào nhà đâu. - Hiếu cương quyết - Lúc sáng Hiếu còn rất vui khi thấy Nguyên làm vậy, chẳng lẽ là do Hiếu ngộ nhận?!

Nhìn thẳng vào mắt Hiếu, nó thấy trong đó có sự yêu thương và cả nỗi buồn. Ánh nhìn của Hiếu xoáy vào tận lòng nó. Lửa giận trong lòng nó nguội hấn. Nó nói lấy:

- Ai kêu không nói cho người ta biết hôm nay là sinh nhật!

- Trời ơi, tưởng chuyện gì, Hiếu còn không nhớ hôm nay là sinh nhật mình đó. - Hiếu nắm lấy bàn tay nó nhẹ nhàng - Đừng giận Hiếu mà, Nguyên không nói chuyện là Hiếu buồn lắm đó.

- Sinh nhật vui vẻ! - Nó lí nhí.

- Nhiều đó thôi à? - Hiếu nhìn nó như chờ đợi cái gì đó.

Nó ngược nhìn Hiếu, suy nghĩ :

- Còn gì nữa à?!

- Phải là, chúc anh sinh nhật vui vẻ chứ! - Hiếu nhìn nó, ánh mắt rất đổi dịu dàng.

- Xì, bằng tuổi mà anh gì?! - Nó trề môi.

- Người ta hơn sáu tháng đó nha. - Hiếu nhẹ nhàng tiến gần nó hơn, ngập ngừng đưa hai tay ôm nó vào lòng - Hiếu thích Nguyên từ lâu lắm rồi, đừng rời xa Hiếu nhé!

Nó không nói gì, đứng yên trong vòng tay của Hiếu, lặng im nghe nhịp đập nơi con tim của Hiếu và của mình, thấy lòng ấm áp. Phải chăng con tim nó nguội lạnh quá lâu, phải chăng nó đã tìm thấy ngọn lửa sưởi ấm tâm hồn và phải chăng tình yêu đích thực của nó đã đến.

Không gian buổi đêm yên ắng, chỉ có ánh đèn cao áp và hàng cây hai bên ngắm nhìn họ. Một người đang vui trong tình yêu, còn một người đang được truyền tình yêu sang.

.....

Ánh dương của một ngày mới lại chiếu rọi khắp nơi.

Nó bước chân ra khỏi nhà, mặt vui hơn hở, khê hát:

”Bình minh đã lên, chiếc lá rơi rơi nhẹ bên thềm, có tiếng chim trong lành cùng hòa vào lời hát em.

Ngoài kia nắng lên, tiếng hát em ngân vang yên bình có anh bên mình, ngồi tựa vai nhau thiết tha mãi như là nụ hoa hé trong bình minh.

Bao kỉ niệm có em và anh mình nguyện cùng bên nhau, hạnh phúc trong tim trào dâng.”

Nở một nụ cười thật tươi chào Hiếu, rồi lên xe, hai tay ôm chặt Hiếu, nó cười vui trong nắng.

- Hôm nay em thích ăn gì?! - Hiếu nổ máy.
- Bánh cuốn! - Nó đáp nhanh - Í, nhưng mà ai là em?!
- Thì em chứ ai.
- Cho nói lại - Nó buông tay ra, chuẩn bị tư thế chọc vào hông Hiếu.
- Nè, anh đang lái xe nhé.
- Nói mau, ai em?
-
- Không khai à, vậy sẽ phạt cực hình, hehe.

Ngồi vào quán, Hiếu nhanh tay lau hai đôi đĩa trong khi nó quay sang gọi đồ ăn. Khi nhìn sang Hiếu, nó chợt ngỡ ngàng đã thấy hình ảnh này ở đâu rồi, cảm giác rất thân quen. Nhận đôi đĩa từ Hiếu, nó múm môi lắc nhẹ đầu, nhớ đến lời bác sỹ: “luôn vui vẻ, thoải mái tâm trạng, mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu”.

Hai đĩa bánh cuốn nóng hổi được bê ra, nhanh như chớp nó chia đĩa sang bên Hiếu gấp ngay miếng chả giò cho vào miệng, không quên nở một nụ cười đắc ý dành cho Hiếu.

- Sao lấy của anh! - Hiếu giãy nảy.
- Đây là phạt. - Nó cắm cúi vào đĩa bánh.
- Chẳng lẽ cứ bắt người ta xưng Hiếu, gọi Nguyên. - Hiếu xụ mặt.
- Có ai nói là cấm đâu, nhưng ai kêu không xin phép. - Nó cười ma mãnh.
- Em đó nha. - Hiếu véo má nó.
- Ai kêu dễ tin người, cho chết, haha.

Phòng nhân viên, khách sạn Romance Hà Nội.

“Bộ phận Banquet - Lịch làm việc

Supervisor Trần Chí Hiếu, ngày 14 tháng 2, ca 3”.

Đọc nhanh qua lịch làm việc, mặt Hiếu buồn so! Anh vừa lên kế hoạch cho buổi tối thật lãng mạn trong đêm tình nhân, thế mà lại có lịch làm việc vào trùng ngày ấy. Vậy là mong muốn có một ngày kỉ niệm với Bảo Nguyên đã không thành, Hiếu lặng lẽ mang cả nỗi buồn vào giờ làm việc.

“Bộ phận F&B - Lịch làm việc

Supervisor Nguyễn Bảo Nguyên, ngày 14 tháng 2, ca 2”

Khẽ cười, vậy là ngày 14/2 năm nay nó sẽ tay trong tay với Hiếu đi chơi, không phải là một ngày buồn nhất trong năm nữa.

Xem nào năm nay tặng Hiếu cái gì nhỉ?! Áo lạnh, không, hình như Hiếu có mấy cái rồi. Khăn choàng cổ, cái này hình như Hiếu chỉ có một cái, vậy chọn nó đi.

Nó bước nhanh, lòng phới phới.

- Mười bốn anh làm ca 3! - Giọng Hiếu buồn thiu.
- Nè, đừng có xì mặt nữa, cười cái xem nào. - Nó đưa hai tay véo má Hiếu, lắc lư cái đầu - Phải cười thế này mới đáng yêu.
- Vậy mình đi chơi hậu 14 nha? - Hiếu đề nghị.
- Ok! - Nó cười tươi.

14/2.

Buổi sáng của ngày lễ tình nhân cũng thật đặc biệt.

Ánh nắng của một ngày mới yếu ớt xuyên qua lớp sương đêm, không khí còn se lạnh và thoảng mùi hơi đất. Hàng cây khẽ lay mình cùng gió. Mọi người bắt đầu đi lại nhộn nhịp trên phố.

Nó và Hiếu tay trong tay đi dạo quanh hồ Gươm. Cảm giác thật thanh bình, nó tựa đầu vào vai Hiếu. Đã lâu lắm rồi nó mới lấy lại được cảm giác thoải mái và bình yên đến thế.

Ngồi bên cạnh Hiếu lúc này là Bảo Nguyên, người con gái anh đã yêu từ thời sinh viên, anh đang đắm chìm trong hạnh phúc với tình yêu đó. Ngày ngày được cùng Nguyên đi làm, dạo phố, được ngắm Nguyên cười, giận dỗi, tất cả đều thật đáng yêu.

- Em chờ anh một lát nhé. - Hiếu nói rồi rời khỏi chiếc ghế đá.

Ngoài đầu nhìn theo Hiếu, anh đang chạy lại chỗ cô bé bán hoa dạo, nó bật cười.

Trông vẻ mặt Hiếu lúc chọn hoa cứ ngổ ngổ làm sao, rồi anh cúi xuống nói gì đó với cô bé, cả hai cùng phá lên cười khi nhìn về phía nó, làm nó cũng tò mò.

Nhận bó hoa hồng đỏ thật xinh từ tay Hiếu, nó cười hạnh phúc.

Hiếu nhìn nó thật kỹ, anh đang cố gắng thu mọi hình ảnh hạnh phúc của Bảo Nguyên vào tâm trí. Nụ cười đáng yêu, ánh mắt hấp háy và những sợi tóc vươn trên đôi môi hồng, tất cả, tất cả đều thật đẹp trong mắt anh.

“Ngôn ngữ của tình yêu nằm trong đôi mắt - Phineas Fletcher”

.....

Ngửa mặt lên trời, hai tay dang ngang, nhắm mắt, hít căng mùi lạnh của sương đêm, mùi tanh của rong biển. Gió thổi mạnh ngược vào người, sóng biển đập mạnh vào thành tàu hất nước văng lên cả sàn tàu. Nó đang đứng phía trước mũi tàu, cảm giác như đang bay trên mặt biển, thật dễ chịu, lâu lắm rồi mới có lại cảm giác trước biển khơi. Thật vui vì Hiếu đã chuẩn bị chương trình du lịch biển đêm cho ngày lễ tình nhân muộn.

Hiếu từ từ tiến lại gần Bảo Nguyên, đưa hai tay ôm lấy cô từ phía sau, giấu mặt vào mái tóc dài đang tung bay cùng gió biển. Ngửi được cả mùi cơ thể và cả mùi vị của biển, xiết chặt tay, Hiếu hôn nhẹ lên cổ Bảo Nguyên.

Nó cũng đưa tay mình nắm lấy tay Hiếu, cảm giác thật ấm áp. Chợt mỉm cười khi thấy hai đứa thật giống như đang đi trên tàu Titanic giữa biển Đông.

Sau khi đáp hai chuyến phà đêm, cuối cùng Hiếu và nó cũng đặt chân lên tới đảo. Một chiếc xe lam ba bánh đã chờ sẵn ở bến phà, điểm đến của cuộc hành trình là khách sạn Hải Sâm.

Ông mặt trời đỏ rực hiện dần sau đám mây trắng cuối chân trời, phía biển khơi xa. Nó ngẩng nhìn cảnh biển buổi sớm, không khí trong lành.

Chợt nhớ lại cảnh biển ở Cà Mau, nó quay sang tìm, Hiếu đang loay hoay vẽ cái gì đó trên mặt cát biển. Tò mò, nó đứng dậy, bước đi.

- Không được, em ngồi yên đó. - Hiếu lắc đầu xua tay.

- Cái gì mà bí mật thế? - Nó dừng lại.

- Anh chưa xong, một xíu nữa.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của Hiếu qua ánh mắt trời buổi sớm, nó mới phát hiện Hiếu rất dễ thương, mũi cao, lông mày rậm, da trắng và mịn. Khẽ đưa hai ngón tay cái và hai ngón trỏ lồng vào nhau thành hình chữ nhật, nó đã chụp hình ảnh đó vào đầu.

- Xong rồi, em qua đây. - Hiếu vẫy tay gọi nó.

- Xem nào. - Nó hí hửng chạy lại chỗ Hiếu, trước mắt nó là một hình trái tim thật to, chính giữa là tên nó và Hiếu, xung quanh tên là hình trái tim đôi được xếp cẩn thận từ san hô và vỏ sò. Nó bật cười, cảm thấy thật hạnh phúc, nhưng bản tính của nó không cho phép mình khen. Nó trề môi:

- Sến!

- Trời, tất cả tình yêu của anh nằm trong đó mà la sến. - Hiếu vờ dỗi.

- Tình yêu không để trong tim, mang ra để ngoài đất, kỳ cục. - Nó kênh lại.

- Chê thì thôi, xóa. - Hiếu toan lấy chân chùi hết vệt trái tim thì đã bị nó ngăn lại.

- Thôi thôi, đẹp mà! - Nó cười to.

- Xấu! - Hiếu chạy ra sát mép nước, hắt tung nước vào người nó.

- Á, lạnh! - Nó cũng không chịu thua, chạy lại kéo Hiếu xuống nước.

Nó lôi Hiếu ra xa, dùng hết sức nhảy lên lưng Hiếu, bá cổ. Trong khi Hiếu thì cố gắng kéo nó ra khỏi lưng mình. Tiếng cười đùa vang vọng một góc biển.

Nằm thả mình trên mặt nước, mắt mở to nhìn lên bầu trời xanh, hít thở nhẹ nhàng, nghe rõ cả tiếng dòng chảy của biển, nó để đầu óc thật thư thái.

Chợt đôi chân cứng đơ, đau nhói, cố gắng đạp chân, đứng xuống cát nhưng nó đang chìm dần.

Sợ! Nó thấy ngập, khí đã cạn, cố gắng vẫy nước để ngoi lên gọi Hiếu nhưng lại càng chìm sâu.

Nỗi sợ hãi đang dâng lên cao, cảm giác này rất quen thuộc, nó thấy đau đầu, phải chăng nó đã bị như thế ở đâu rồi, những mảnh kí ức vụn vụn hiện qua trong đầu, nó thấy mình nhẹ hẫh...

- Bin ơi, em lạnh, Bin... đừng đi, đừng bỏ mặt em, lạnh! - Nó giật mình tỉnh giấc.

- Em không sao chứ? - Hiếu nắm lấy tay nó, gương mặt đầy lo âu- Chút nữa là chết đuối rồi, bị vộp bẻ mà cũng không gọi anh, may sao mọi người thấy bế em lên bờ. - Hiếu nhẹ nhàng.

Nó im lặng, đưa tay sờ trán, đầu vẫn còn ê ẩm. Giấc mơ thật kì lạ, người con trai đó là ai, sao hình bóng ấy cứ mờ ảo, đáng người ấy thật thân quen, nhưng nó không thể nào nhận ra được. Bin! Cái tên ấy sao quá đối thân thương, người đó là ai?! Có phải đó chính là phần kí ức đã bị lãng quên?! Kí ức ấy là niềm vui hay là đau khổ, vì sao nó lại khóc? Nếu đó là niềm vui là hạnh phúc, nó sẽ bắt chấp đau đớn để tìm lại. Còn nếu là đau khổ là nước mắt, nó cam tâm để cho kí ức ấy mãi bị che lấp.

11. Chương 10

10. Kết thúc và bắt đầu

Từ hôm đi đảo về đến giờ, giấc mơ đó cứ ám ảnh nó, khiến nó lúc nào cũng suy nghĩ, cố gắng nhớ xem người đó là ai, nhưng vẫn không thể nào nhận ra được.

Ngồi trước đĩa Beefsteak, nó thờ người.

- Dai quá hả, đưa anh cắt cho. - Câu nói của Hiếu cắt ngang dòng suy tư của nó.
- Ủ! - Nó đưa đĩa cho Hiếu.

Suốt bữa ăn, nó không nói câu nào, để mặt Hiếu luyện thuyên đủ thứ chuyện.

- Em ốm à? - Hiếu nhìn nó đầy lo lắng.
- Không! Chỉ là...Thôi mình về đi. - Nó lảng tránh.

Dừng xe trước cổng, nhìn Nguyên bước vào nhà rồi, Hiếu mới cho xe chạy.

Hiếu tự hỏi, việc gì khiến Bảo Nguyên phải suy nghĩ nhiều đến thế?!

Chợt! Hiếu nhận ra một điều, đấy chẳng phải là hình ảnh của Bảo Nguyên khi ở Cà Mau, trầm tính và ưu tư.

Cảm giác sợ hãi bắt đầu nhen nhóm trong người, Hiếu cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ của mình. Hiếu hi vọng ngày mai sẽ lại thấy Bảo Nguyên cười tươi, vui vẻ trở lại.

.....

Vừa ngồi xuống ghế, sau một ca làm việc, nó ngã người ra sau, thả lỏng.

Đạo này đầu nó thường hơi ê ê, giật mình thức giấc nửa đêm vì những giấc mơ kì lạ khiến nó mệt mỏi hơn thường ngày. Trong mơ nó cứ thấy hình dáng một người con trai từ đằng sau và tỉnh lại luôn là gương mặt nhạt nhòa nước mắt của chính mình.

“Một ngày em mơ bao giấc mơ tươi đẹp

Nào đâu có mấy giấc mơ đến như em mong chờ

Và đời cho em những nỗi đau vô bờ

Chờ anh đến xoa hết những đau thương

Ước mơ trong đời

Có ai đâu ngờ

Đôi khi sao quá xa xôi

Vẫn mong một ngày

Nắng lên xanh ngời

Ta bên nhau sánh đôi

Biết anh bây giờ chắc vẫn mong chờ

Thôi thì anh cứ mong chờ

Những phút vui nào

Có đến bao giờ

Yêu nhau trong mơ thế thôi” - Áp chiếc điện thoại vào tai, nó trả lời theo thói quen:

- Alo, Bảo Nguyên xin nghe!

- Chị Nguyên, xuống Banquet nhanh đi, hết ca rồi mà sao chị chưa xuống dự tiệc?! - Giọng cô nhân viên chung bộ phận thúc giục.

- Tiệc! - Nó suy nghĩ.

- Tiệc cuối năm, chị quên rồi à, nhanh chị nhá.

- Ừ, chị xuống liền.

Nó chậm chạp rời khỏi phòng.

Staff party- Romance Hà Nội

Nó bước vào phòng dưới con mắt ngạc nhiên của mọi người.

Nó nhìn khắp lượt, hình như mình đi sai phòng thì phải, nó lùi lại cửa ra vào, ngược lên phía trên cửa, dòng chữ “staff party” to đùng. Nhìn lại vào phòng, ai cũng diện đầm, vest, trang điểm cầu kỳ, y như buổi dạ hội, nó quá bất ngờ, chưa kịp định thần thì mấy cô bạn bộ phận FO đã chạy lại, lôi nó vào nhà vệ sinh.

- Trời ơi, sao em lại mặc như đi làm vậy?! - Trưởng bộ phận FO la lên khi thấy nó.

- Sếp không chuẩn bị đồ à? - Cô bé nhân viên lễ tân nhìn nó.

- Em! Quên mất hôm nay có tiệc. - Nó cười trừ.

- Không được, phải “tút” lại cho nó, mấy đứa trang điểm đi, để chị đi lấy bộ váy, cũng may chị mang theo hai bộ.

Hai mươi phút sau, nó bước vào cùng mọi người.

Tiếng nhạc vang lên, các cặp đang nắm tay nhau nhảy ở chính giữa phòng tiệc, trông họ thật đẹp.

Hướng mắt tìm Hiếu, nó nhìn dáo dác.

- Bảo Nguyên kia.

Câu nói của người bạn đồng nghiệp khiến Hiếu quay lại theo hướng tay chỉ.

Bảo Nguyên đang đứng cạnh bàn ăn với chiếc đầm bí bằng voan đen, điểm thêm bông hồng màu đen phía trước ngực, gương mặt được trang điểm kỹ, mái tóc buông dài trên đôi vai trắng ngần, trông thật nổi bật.

Hiếu bước nhanh tới chỗ Bảo Nguyên, đưa tay ra mời:

- Tiểu thư vui lòng nhảy với tôi bản này được chứ?

Nó bật cười trước câu bông đùa của Hiếu, đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay Hiếu, hai người bước ra, chìm đắm cùng bản nhạc. Khoảnh khắc này, nó lại thấy thật quen thuộc, hình như trước đây nó cũng có tâm trạng như thế này. Hồi hộp chờ đợi một ai đó, tìm kiếm một ai đó trong chốn đông người, mong muốn biết biểu cảm trên khuôn mặt của người đó khi thấy nó. Là mong đợi, phải rồi, chính là mong đợi, mong đợi người ấy sẽ đến.

.....

“ Kết quả kiểm tra cho thấy kích cỡ của cục máu bầm đã giảm đi rất nhiều, điều này là nguyên nhân khiến cô hay có những giấc mơ, nó chính là những hình ảnh của quá khứ trước đây. Cô nên để tâm trạng mình thật thoải mái và bình tĩnh tiếp nhận nó, đừng tập trung suy nghĩ nhiều, nó sẽ khiến cô càng thêm đau đầu”

- Lời của bác sỹ khiến nó phần nào yên tâm với sức khỏe của mình. Chăm tở kết quả CT ra khỏi bệnh viện, nó trở về nhà.

Quá khứ là kỉ niệm đẹp hay đau khổ?! Nó tự hỏi lòng, những giọt nước mắt thấm đẫm gò của mình trong đêm, nếu như đó là sự mất mát, là nỗi buồn thì hãy để chúng ra đi cùng sự quên lãng.

- Xin lỗi, hình như là... - Người khách tại FO nhìn nó một lúc - Bảo Nguyên?

- Linh! - Nó mừng rỡ ôm chầm lấy con bạn.

- Con quỳ, mày đi đâu mà mất tích vậy hả?!

- Hi, thôi thôi, từ từ tám sau, bây giờ tao đang làm việc, chút hết ca tao lên phòng tìm mày.

...

- Vậy là bây giờ mày quên sạch hết? - Linh ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào nó.

- Ngốc! - Nó búng vào trán Linh một cái - Tao quên hết sao nhận ra mày, một phần nào đó thôi!

- Vậy mày có nhớ B...! Mà thôi, cái gì đến sẽ đến - Linh thở dài.

- Để tao gọi Hiếu rồi ba đưa mình đi ăn.

- Hiếu?! Ai vậy?

- Hiếu KS3 đó, bây giờ là BF của tao, hì hì. - Nói rồi nó lấy điện thoại.

- À! Mà thật sự mày không nhớ gì à?! Cả chuyện cũ!

- Tao có thấy những hình ảnh quen quen, bác sỹ nói là kí ức cũ đang dần hồi phục, thỉnh thoảng trong mơ tao có thấy một người con trai, đáng rất thân quen và khi tỉnh lại tao khóc ướt cả gối - Nó nhún vai.

- Vậy là mày vẫn chưa quên... - Linh nói nhỏ.

Quán ăn trên đường Hồng Bàng luôn đông khách, nhất là vào những ngày cuối năm, ai cũng bận rộn với công việc nên giới nhân viên văn phòng tập trung ở đây nhiều hơn.

- Linh ra Hà Nội ngày cuối năm có việc gì không? - Hiền hỏi thăm.

- À, Linh đang dạy ở trong nam mấy môn thuộc chuyên ngành mình đó, đợt này ra đây mua sắm một ít dụng cụ cho trường phục vụ công tác giảng dạy ấy mà. - Linh vui vẻ trả lời.

- Ê mày, tao thấy mày ốm đi đó, bộ trong đó không có thằng nào chăm sóc mày á. - Nó nháy mắt tinh nghịch.

- Tao làm gì được như mày. - Linh ngụ ý nhìn hai người bạn.

Nó và Hiếu nhìn nhau cười.

Linh đang ngồi tại Bar, xoay xoay ly Tequila Sunrise trong tay, đầu lung tung nhiều suy nghĩ.

Hiếu ngồi xuống bên cạnh:

- Khuya rồi mà uống một mình thế này à!

- Có nhiều chuyện suy nghĩ, nên một mình thôi. - Linh nhấp một ngụm.

- Hình như Linh có chuyện buồn?!

Linh không nói gì, cô chỉ cười, bất chợt, cô hỏi:

- Hiếu biết Bảo Nguyên bị mất trí nhớ tạm thời chứ?

- Có chứ! - Hiếu cũng như đoán trước được vấn đề.

- Vậy có biết nó đang suy nghĩ nhiều đến cái quá khứ mà nó đã vô tình quên đi không?

Câu hỏi của Linh xoáy đúng là điều mà Hiếu đã lo lắng bấy lâu nay, khẽ cười buồn:

- Hiếu thấy được những lo lắng của Bảo Nguyên, nhưng Hiếu không biết Bảo Nguyên suy nghĩ gì.

Và câu chuyện về quá khứ của Bảo Nguyên, về những gì mà Bảo Nguyên đã quên, dần được gợi mở với Hiếu qua lời kể của Linh.

- Linh nghĩ là, Hiếu nên để cho Bảo Nguyên quyết định tình cảm của mình. Suy nghĩ những gì Linh nói đi nhé, Linh về phòng đây, chào!

Nhìn dáng Linh bước đi, Hiếu rối bời với những suy nghĩ.

Bảo Nguyên đã quên người con trai kia chưa?! Nếu như không có tai nạn ấy, cô ấy có đến với mình không?! Nguyên đang hạnh phúc với tình yêu của hai người chứ?! Nếu như nhớ lại mọi thứ, Bảo Nguyên sẽ phản ứng thế nào?!

Đón Bảo Nguyên đi làm, nhìn thấy gương mặt xanh xao, đôi mắt thâm đen, lòng Hiếu lo lắng:

- Em mất ngủ à?!

- Ừ, tối qua lại mơ thấy giấc mơ cũ, rồi giật mình thức tới sáng, không tài nào chợp mắt được. - Tựa đầu vào vai Hiếu, nó lim dim.

Hiếu cho xe chạy đi, lòng đầy những suy tư.

Khuất trong góc của quán café Lặng, Hiếu ngồi một mình với ly café đen.

Đầu anh lúc này ngổn ngang nhiều suy nghĩ. Lặng lẽ châm điếu thuốc, rít một hơi, nhả khói, mắt hướng xa xăm. Hiếu đang đứng trước hai ngã rẽ, một bên là con đường có Bảo Nguyên, nhưng anh không dám chắc ở cuối con đường đó có là hạnh phúc của Nguyên. Còn con đường còn lại, tất nhiên không có hình bóng của Nguyên, một mình anh đi trên quãng đường dài, nhưng đằng sau lưng anh là niềm vui, nụ cười của Nguyên chẳng?

Đưa tay kẹp điếu thuốc lên rít một hơi, uống một ngụm café đen đắng đầu lưỡi, Hiếu thở dài, lâu lắm rồi anh mới lại café đen và thuốc lá. Những khi căng thẳng, đàn ông thường tìm đến thuốc lá, anh cũng không ngoại lệ.

Nằm cái đầu lọc nằm trong gác tàn, Hiếu đứng dậy tính tiền rồi ra về. Chạy xe trong đêm, một mình, lạnh buốt da, dừng lại trước cổng khu nhà Bảo Nguyên, ánh mắt buồn của Hiếu hướng về phía cửa sổ phòng của Nguyên.

Lặng lẽ đứng trong đêm, sương xuống ngày càng nhiều tỉ lệ thuận với lượng thuốc lá Hiếu đốt.

“Hết ca làm, đi uống café nhé” - Tin nhắn của Hiếu.

Quán café Chiều lúc 23:00 đã vắng khách, tiếng nhạc Piano đánh trực tiếp trong quán vẫn du dương, nhẹ nhàng, những chiếc bàn đã trống, không gian trở nên yên tĩnh như cõi riêng.

Khuấy ly sinh tố bơ đã tan đá, nó lơ mơ nhận ra sự khác lạ nơi Hiếu. Im lặng và suy tư đó là những gì nó và Hiếu làm từ khi bước chân vào quán.

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều... - Hiếu phá vỡ sự im lặng, nhìn thẳng vào mắt nó - Anh nghĩ là em nên vào Sài Gòn đi.

- Tại sao? - Ngạc nhiên trước thái độ của Hiếu, buông chiếc thìa ra khỏi tay, nó khoanh tay nhìn thẳng vào Hiếu - Sao anh lại muốn em vào nam?!

- Nguyên à! Anh nghĩ như thế tốt cho sức khỏe của em hơn. - Giọng Hiếu trầm hẳn.

- Em không muốn vào đó.

- Nhưng em cũng không thể chịu đựng mãi những giấc mơ của quá khứ.

- Em không muốn nhớ lại, mỗi lần thức dậy, gối nằm của em ướt đầm, mắt sưng húp, anh muốn nhìn thấy em đau khổ khi vào đó ư?! - Nó gần như sắp khóc, tim nó nhói đau.

- Nếu như em cứ trốn tránh mãi, đó cũng không phải là một biện pháp, sau này khi em nhớ lại thì sao? Em vẫn đau buồn thôi, anh nghĩ em nên tìm hiểu về quá khứ, thì em sẽ có cách nhìn mới tích cực hơn, biết đâu em sẽ lại vui hơn... Em hãy tin rằng, phía sau em luôn có anh, Nguyên nhé! - Hiếu nắm lấy tay nó.

Nước mắt trào ra, nó đang khóc, lặng lẽ.

Nhìn những giọt nước mắt nơi khóe mắt của Bảo Nguyên, lòng Hiếu như xát muối. Khó khăn lắm, anh mới nói được những gì đã suy nghĩ suốt đêm qua. Nếu Bảo Nguyên ra đi, có thể anh sẽ mất cô ấy mãi mãi. Nhưng nếu như đó là hạnh phúc của cô ấy, thì anh cũng không có quyền gì níu kéo. Khẽ đưa tay lau khô những giọt nước mắt, anh nhìn vào mắt Bảo Nguyên, nhẹ nhàng:

- Em nên đi! Khi đã tìm thấy quá khứ rồi thì mọi quyết định là ở nơi em. Anh sẽ tôn trọng mọi quyết định của em!

Nhìn vào mắt Hiếu, nó hiểu anh đang rất nghiêm túc và thật lòng.

Tâm trí nó rối bời.

Quá khứ đó là niềm vui, hạnh phúc hay đau khổ và buồn tủi? Khi nó đi rồi, Hiếu sẽ ra sao? Chẳng phải anh là người quan tâm nó nhất, yêu thương nó nhất ư?! Nó không muốn làm anh đau buồn! Đó có phải là biện pháp tốt nhất cho tình thế của nó lúc này?!

....

- Nâng ly chúc mừng sự trở lại của đám quý chà đĩa nào! - Cường đứng dậy, đưa lon Heiniken lắc lắc.

- Một hai ba, dō. - Đám chúng nó đồng thanh.

Lâu lắm rồi, nó mới gặp lại bạn bè thời đại học. Giờ đây, ai cũng có những thành công và niềm tự hào cho riêng mình. Nhìn khắp đám bạn, nó mừng cho họ, cuối cùng cũng đã tìm ra con đường cho sự nghiệp, sự thăng tiến, thành công và hạnh phúc.

Cường bây giờ đã là MC nổi tiếng trên truyền hình, cô người yêu là đồng nghiệp xinh xắn. Chi thì đã có một bé trai dễ thương giống cha y đúc và mãn nguyện với tổ ấm bé nhỏ cùng một nhà hàng do chính mình làm chủ. Tuấn thì thành công trong việc thành lập chuỗi cửa hàng Kem tự chọn khắp Sài thành. Ngân thì chuẩn bị lập gia đình. Linh là giảng viên của trường cũ, yêu nghề và thích đi đây đó. Vân thì đã theo chồng ra nước ngoài.

Bước chân không được vững vàng, nó đã ngà ngà say. Vẫy tay chào hết đám bạn, nó cùng Linh lên taxi về. Vừa vào đến nhà, hai đứa nằm lăn ra giường, ngủ đến sáng.

“Một ngày mới tốt lành anh nhé” - Tin nhắn của nó ngắn gọn nhưng cũng đủ báo cho Hiếu biết rằng nó vẫn ổn.

Linh đã rời khỏi nhà để đến trường giảng dạy, nó bước chân ra đường, quyết định đi lòng vòng, lâu lắm rồi nó mới lại có dịp đi dạo khắp phố phường Sài Gòn.

Bốn năm trời, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, nơi mà trước đây đám chúng nó hay tụ tập hát Karaoke thì bây giờ đã là tòa nhà khang trang, xe ra vào tấp nập.

Đường xá đẹp hơn, nhà cửa khang trang hơn, duy chỉ có hàng cây xanh rợp bóng hai bên đường vẫn vậy.

Loanh quanh chán chê quận một, nó lần mò đến quán Café Nhật Ký Tình Yêu- Love Diary coffee, from the diary where the love began...

Cảnh vật trong quán đã khác xưa rất nhiều, chỗ ngồi quen thuộc của bọn nó hôm nay đã có khách. Nó đành chọn một bàn cạnh hồ nước, vừa quán sát những đổi thay của quán, vừa ngắm cá trong hồ. Cách bài trí đã có chút thay đổi, thêm những chiếc bàn sát bên hồ cá, dưới những bậc tam cấp là hoa rau má dại mọc đầy. Duy chỉ có con đường sắt trước quán là vẫn vậy.

Đặt bút xuống tờ A4, nó viết:

“Chào LD café, đã lâu lắm mới có dịp ghé quán. Bốn năm rồi, mọi thứ đã có nhiều thay đổi, chỗ ngồi quen thuộc đã mất, nhưng lòng vẫn vui, cảm giác mọi thứ vẫn không khác lắm. Hy vọng sẽ là một điều may mắn cho những ngày tiếp theo”.

Lặng lẽ lật từng trang nhật ký của quán trong năm đầu tiên nó rời khỏi thành phố.

Từng trang, từng trang, vẫn là những dòng hỷ nộ ái ố của nhân gian, nhưng lại khiến nó bật cười.

Có thể mọi thứ cũng không quá khó khăn như nó đã nghĩ.

Chợt ánh mắt nó dừng lại tại một góc nhỏ của trang giấy:

“Em đã đi thật rồi! Một mình ngồi lại nơi này, đọc những dòng em đã viết, mới thấu hiểu cảm giác đau đớn của em. Anh xin lỗi N ạ! Anh không thể làm gì để giữ em lại. Em ra đi mang theo cả niềm vui của anh mất rồi, giờ chỉ còn lại một mình, nhớ em”.

Tâm sự của người con trai viết thật buồn.

Một vài trang khác được đọc qua, nó lại bắt gặp nét chữ của người con trai ấy:

“Hôm nay, một mình ngồi đây, nhớ về những kỉ niệm chúng ta đã có, khẽ cười, ngốc thật em nhỉ! Nhớ cái cách em vò tóc anh, nhớ những lần em nhăn mặt, nhớ nụ cười, nhớ rằng đã có một người từng chờ đợi mình ở nhà... Trống vắng quá”

“Căn phòng lạnh lẽo, gian bếp phủ bụi, đôi dép cô đơn vì không có người sử dụng, mọi thứ đều là minh chứng cho sự ra đi của em”

“Ngày mai, anh sẽ đi tìm em, mong rằng may mắn sẽ mỉm cười. Em đã từng nói rằng, nơi tình yêu bắt đầu rất có ý nghĩa cho những con người cùng chung nhịp đập con tim. Anh và em, nếu tim chúng ta cùng chung nhịp đập, thì sẽ gặp lại nhau thôi phải không em?!”

“Buồn!”

Những dòng tâm sự của người con trai ấy thu hút nó thật sự, ngồi đọc hết cuốn nhật ký dày cộm với mong muốn thấy những dòng tâm sự của anh, nhưng vẫn chỉ là một chữ “buồn” cho đến khi kết thúc. Tự nhiên nó thấy mình cũng thật đa cảm, chỉ là tâm trạng của một người, nhưng lại cuốn hút nó phải theo dõi, phải tìm kiếm đến cùng để có câu trả lời là người ấy được hạnh phúc. Thật ra, con người ta cũng mãi mong muốn tìm thấy hạnh phúc mà thôi. Chính nó cũng đang trên hành trình đi tìm quá khứ, cũng chỉ hy vọng quá khứ là hạnh phúc, dù mong manh cũng phải hy vọng.

Đứng dậy thanh toán và ra về, nó hứa là những lần sau sẽ đọc tiếp ba cuốn kia.

...

Quần tây thẳng nếp, áo sơ mi trắng cổ bẻ gọn gàng, áo vest ngoài đã cài nút, chiếc nơ đỏ thắc vừa đủ dài, nó nhìn vào gương lần cuối, mỉm cười.

Hôm nay, nó sẽ theo chân Linh vào trường cũ, làm trợ giảng nên rất nghiêm chỉnh.

Bước chân vào lớp, nó nở nụ cười với lời giới thiệu của Linh:

- Xin giới thiệu với các bạn, đây là cô Bảo Nguyên, hôm nay cô ấy sẽ hướng dẫn cho các bạn một số kiểu setup bàn tiệc theo phong cách châu Âu năm sao.

Tiếng vỗ tay vang lên, gật đầu, cười tươi, nhận micro từ tay Linh, nó vui vẻ:

- Xin chào các bạn, gọi tôi là chị đi cho trẻ trung ha. Vì thật ra, cũng như cô Linh, tôi cũng từng là sinh viên trường này, khóa mười ba, chỉ hơn các bạn bốn khóa thôi và có thể trong lớp này có người bằng tuổi tôi nên chúng ta cứ xưng hô như vậy cho tiện. Hiện tại tôi đang làm giám sát F&B của khách sạn Romance Hà Nội. Có câu hỏi nào thắc mắc về tôi nữa không ạ?!

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ giải lao đã tới, sau ba tiết với sinh viên, nó cảm thấy như mình đang trẻ lại. Những câu hỏi thắc mắc chuyên ngành, những bí quyết nho nhỏ, chuyện hài khi làm việc đều được chia sẻ ọi người. Linh đang bận bịu với việc điểm danh lớp, tranh thủ giải lao, nó bước ra hành lang, nhìn khắp các tầng.

Bốn năm trôi qua, trường nó vẫn vậy, không có gì thay đổi cho lắm.

Đang phóng tầm mắt xung quanh, chợt đôi mắt nó dừng lại ở ban công tầng năm, là người khách hôm nọ đứng nhìn nó miết trong khách sạn. Hóa ra anh ta cũng dạy ở đây. Chợt nó thấy vị khách ấy cũng đang nhìn mình, gật đầu và mỉm cười chào, lần này nó quyết tâm phải hỏi cho bằng được. Tiếng chuông reo vang lần nữa, nó quay trở vào lớp.

Đặng Nguyên đứng như chết lặng. Năm đã cười với anh, một nụ cười thật dễ chịu, vui tươi, không băng giá như khi ở khách sạn. Nhìn dáng Năm đi vào cửa lớp ở tầng bốn, anh bắt ngờ.

Chẳng lẽ em đã về trường giảng dạy? Còn người yêu của em thì sao? Giữa họ đã xảy ra chuyện gì?!

Những câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu Bin cho tới khi sinh viên gọi anh từ phía sau, anh quay trở lại lớp.

Linh bắt gặp Đặng Nguyên trước văn phòng khoa Quản trị kinh doanh, có vẻ như anh đang đợi mình, bước lại chào anh, Linh hỏi vờ:

- Chào, sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này?!
- Em, Bảo Nguyên vào đây rồi đúng không?
- Anh thấy nó rồi hả?!
- Tại sao Bảo Nguyên lại ở đây, rồi công việc, rồi còn...
- Sao anh không tự đi hỏi nó. - Linh cắt ngang lời Đặng Nguyên.
- Anh! - Đặng Nguyên thật sự bối rối, anh không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.
- Bảo Nguyên bây giờ không nhớ gì về anh cả, nên hãy để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi anh. - Linh nhìn Đặng Nguyên thăm dò, gương mặt cô lạnh lùng.
- Ý em là sao?! - Đặng Nguyên ngạc nhiên.
- Nó bị tai nạn, bây giờ mọi chuyện trong quá khứ, nó không hề nhớ gì cả, vì thế chuyện với anh, nó cũng quên rồi. Cuộc sống của nó bây giờ rất vui vẻ, anh hãy quên nó đi. - Linh bước qua mặt Đặng Nguyên.

Sững sờ, tay vịn chặt vào tường, anh đã có câu trả lời cho sự lạnh lùng của Năm.

Nhưng sao tìm anh đau thế này, em đã quên mọi thứ về anh thật sao?!

Cả một đêm thức trắng, Bin mệt mỏi rời khỏi nhà. Tám tiếng làm việc trên công ty, anh chỉ có café đen lót dạ.

Tan sở, bước chân nặng nề, Bin dắt xe ra khỏi bãi, mắt cay xè, cố gắng lái xe về nhà. Cơn buồn ngủ cứ kéo mắt anh xuống, nhiều khi mắt đã nhắm mà tay vẫn cầm lái, đến lúc giật mình mở mắt thì xem chút tông vào xe người phía trước.

Chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến nhà, Bin đi thật chậm. Chợt từ phía góc khuất dưới chân cầu vượt, chiếc xe tải lao ra thật nhanh khiến anh giật mình đạp thắng, người và xe lăn kềnh ra đường.

Anh bị trầy mấy đường dài dọc khuỷu tay, chiếc quần thì bị rách ngay đầu gối, rất may là những người đi sau chạy chậm, nếu nhanh, có lẽ Bin đã...

Vội vàng đứng dậy, dựng xe lên, Bin ngồi nhìn vết thương trên tay, thấy mình thật thảm hại!

Nó đi chậm lại, phía trước hình như có tai nạn, cho xe từ từ đi qua chỗ kẹt, nó thấy vị khách hôm nọ đang ngồi chờ người trên chiếc xe máy, tay anh đang chảy máu.

Không hiểu sao nó thấy lòng mình khó chịu, bứt rứt không yên, chạy xe qua một khúc, nó quyết định quay đầu lại. Dừng xe trước đầu xe Bin, nó đi lại, nhìn vào tay anh, buông một câu thăm dò:

- Anh lái xe về được chứ?!
- Ngước lên nhìn về phía tiếng nói, Bin nhận ra đó là Năm, anh chưa biết phải trả lời như thế nào, tay chân lỏng ngóng, đầu óc rối bời.
- Anh lái xe về được chứ?! - Nó nhắc lại câu hỏi khi đã quan sát kỹ vị khách, mặt anh ta vẫn chưa có vẻ gì hoàn hồn sau tai nạn thì phải.
- Chắc là không. - Bin khó khăn lắm mới bật ra được ba từ.
- Tôi gọi taxi cho anh nhé? - Nó đề nghị.
- Cảm ơn cô, nhưng cũng chỉ còn một đoạn ngắn nữa là tới nhà tôi rồi, tôi đi đây. - Nói rồi Bin gạt chân chống, nổ máy chạy đi.

Nhìn theo cho tới khi Bin mất dạng, nó cũng cho xe chạy đi. Lòng thầm nghĩ một người kì lạ, vừa nói không đi được, rồi lại nổ máy đi.

Về tới nhà, Bin vẫn chưa bình tĩnh lại, ngồi xuống sofa, anh thấy mình thật ngu ngốc. Lúc gần Năm nhất, lại không nói được gì, tay chân thừa thãi. Mất cả đêm để suy nghĩ, cuối cùng thì anh cũng chấp nhận sự thật, Năm đã quên anh!

Phải làm gì để em nhớ ra anh đây hả Năm?!

Bin gục xuống ghế, thiếp đi vì mệt mỏi.

.....

Linh bỏ cuốn sách xuống, nhìn chằm chằm vào nó:

- Chẳng lẽ mày không thắc mắc là bốn năm đại học mày sống với ai à?

Suy nghĩ một lúc, nó trả lời:

- Tất nhiên là có, nhưng thật sự tao không thể nhớ ra. Mỗi lúc nghĩ tới, đau đầu, nên tao cố gắng không suy nghĩ nhiều. À! Sao mày không kể cho tao nghe thời sinh viên của tao.

- Mày tự đi mà tìm hiểu. - Linh nhìn vào cuốn sách trả lời nó.

Trong đầu Linh lúc này cũng đầy những suy tư.

Cô không biết giờ đây, tình cảm của bạn mình như thế nào. Chính cô cũng cảm thấy có lỗi khi nói với Hiếu về quá khứ, để rồi Bảo Nguyên vào đây, trong khi Hiếu lại ở ngoài Hà Nội. Cô cảm thấy mình giống như là sao quả tạ, chiếu thẳng vào Hiếu, mang đi mất tình yêu của Hiếu vậy. Với Đăng Nguyên, cô hi vọng anh có một quyết định đúng, một hành động đúng, vì chỉ có anh mới có thể giúp cho Bảo Nguyên nhớ lại hoặc quên hết. Còn với Bảo Nguyên, cô mong cho nhỏ bạn sớm nhớ lại mọi thứ và quyết định tình cảm của mình, để tránh làm tổn thương hai người con trai rất yêu nó.

Nghĩ đến Hiếu, Linh bỏ cuốn sách, tìm điện thoại, cô nhấn:

“Dạo này vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn bình thường, còn Linh, có gì mới kể cho Hiếu nghe à.”

“Linh hả?! Vẫn vậy, có giận Linh không?”

“Về chuyện gì?”

“Vì Linh đã khiến B.N vào Sài Gòn.”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá, trước sau gì B.N cũng cần phải nhớ lại, Hiếu chấp nhận được, không sao.”

“Linh xin lỗi.”

“Cô giáo ơi cô giáo, đừng như thế chứ.”

Nhìn tin nhắn của Hiếu, Linh vẫn cứ thấy sao sao, cô vẫn cảm giác thấy có lỗi trong lòng.

.....

Trang giấy cuối cùng của quyển nhật ký đã được nó đọc xong, nhắm mắt thả lỏng người, nó hít thật sâu mùi hương hoa trà.

12. Chương 10 Phần 2

Cảm giác cứ như có ai đó đang nhìn mình, nó mở mắt, nhìn xung quanh. Ánh mắt dừng lại chỗ bàn nằm phía góc cầu thang. Lại là vị khách đó, anh ta nhìn cái gì mà kỳ vậy nhỉ?!

Nó nheo mắt, rồi chột dạ, nhìn lại mình từ đầu đến chân, vẫn ổn!

Ném một cái nhìn khinh khỉnh cho hắn ta, nó nhếch môi, cầm ly café đưa lên, chỉ tay vào ra hiệu uống café đi và đừng nhìn nó nữa. Chợt hắn ta cười, ôi trời, nụ cười đẹp thế mà chả lần nào gặp hắn nó thấy cả, hôm nay là một ngày đẹp trời chẳng!

Rồi hắn ta đứng dậy, cầm theo ly café tiến lại phía bàn của nó.

- Xin phép cô, tôi ngồi chung được chứ? - Hắn ta không chờ nó trả lời, kéo ghế ngồi xuống.
- Cứ tự nhiên, dù sao thì bàn vẫn trống. - Nó cười nhếch môi.
- Cô bé tên gì? - Bin nhìn nó.

Mặt nó nghếch ra trước câu hỏi của Bin, nó nuốt giận, buông một câu:

- Bé này tên Nhóc.
- Haha, cũng thú vị đấy chứ, cô Nhóc! - Bin lắc đầu, đúng là Nấm, vẫn ngang như cua.
- Này anh, anh nhìn tôi như vật thể lạ chán chê rồi bây giờ anh quay sang gọi tôi là bé, là nhóc. Vậy xin hỏi quý danh của anh và tuổi tác để “bé” đây biết mà còn chào hỏi ạ! - Giọng nó chanh chua.
- Haha, nhóc cũng mồm mép nhỉ, ừ thì anh đây tên...Đặng Nguyên, lớn hơn nhóc bốn tuổi được chưa. - Bin khuấy ly café, nói mà không nhìn nó, anh đang cố gắng tạo một không khí thoải mái với Nấm.
- Anh biết tuổi tôi sao! - Nó ngạc nhiên.
- Sao không?! Không những tuổi, mà sở thích, tên họ, quê quán, anh đều biết hết. - Bin cười đắc chí.
- Nói thử xem. - Nó nhìn anh chăm chú.
- Nguyễn Bảo Nguyên, quê Nha Trang, năm nay hai mươi sáu tuổi, đang làm ở khách sạn Romance, thích uống yaourt café đá, ăn bún bò, đúng không? - Bin tự tin.
- Sao anh biết?! - Nó chớp mắt liên tục.
- Nếu như muốn biết thì cũng không khó lắm. - Bin nhún vai
- Vậy chẳng lẽ anh theo dõi tôi? - Nó nghi ngờ.
- Phải nói là để ý chứ. - Bin cười lớn.

Ấn tượng đầu tiên của nó với Đặng Nguyên là một người đẹp trai. Nhìn bên ngoài đầy vẻ lạnh lùng và khó gần, nhưng khi nói chuyện với anh rồi, nó mới hiểu đằng sau vẻ ngoài khó gần ấy là cả một sự am hiểu rất lớn về cuộc sống, kiến thức xã hội, khoa học, thời sự... Suốt buổi café hôm đó, nó đã nói rất nhiều, cùng Đặng Nguyên tranh luận rất nhiều vấn đề, cùng cười cùng suy nghĩ và cùng chung ý kiến.

- Thôi, anh phải về, chào nhóc nhé, hẹn em dịp khác. - Bin đứng dậy - Để anh mời em châu này nhé.
- Ghét nhất là nợ nần ai đó, vậy lần sau Nhóc sẽ mời lại anh nhé. - Nó đề nghị.
- Cũng hay, nhưng mà anh biết khi nào “bé Nhóc” đi café để mà anh được mời nhỉ? - Bin gãi đầu.
- Đây là Card của “bé Nhóc”, khi nào anh rảnh, alo, em mời. - Nó chìa chiếc Card cho Bin.
- Ok, hẹn em sau nhé, anh đi trước. - Bin vẫy tay chào nó, rồi bước đi.
- Chưa được. - Nó kéo tay Bin giữ lại - Anh cho em xin cái Card.
- Ồ nhỉ, anh quên mất, đây! - Bin cười tươi rút tấm Card ra khỏi ví.

Rời khỏi quán café lòng Bin xốn xang. Anh đang cố gắng bắt đầu lại với Nấm, cố gắng tạo một cảm giác lạ và thu hút, vì anh biết Nấm vốn là một đứa cứng đầu, chỉ có ngang ngang một xú thì mới có thể gây sự chú ý với em và đường như bước đầu anh đã thành công.

Rời khỏi quán, nhìn cái Card trong tay, nó chăm chú đọc:

“Nguyễn Đăng Nguyên, giám đốc kỹ thuật ITSG, số điện thoại 09059218XX”

Những thông tin lướt vội qua, đầu nhúc nhích kinh khủng, lấy tay xoa hai bên thái dương, nhắm mắt rồi mở mắt, nó chậm chạp đi lấy xe.

.....

Bước chân vào phòng mô phỏng, nó thấy đám sinh viên đang chụm lại một chỗ, tò mò, nó cũng tiến lại gần.

- Lần này quyết tâm cho tụi IT biết tay. - Lớp trưởng hưng phấn.
- Năm ngoái bên khoa nó chơi khoa mình, năm nay phải phục thù.
- Ủ, đúng rồi.
- Cho tui nó biết tay.
- Phải cho IT biết QTKD pro đúng không! - Nó xen ngang, góp lời với các bạn sinh viên.
- Đúng!
- Chí lý!
- Á, cô! - Lớp trưởng la lớn khiến cả lớp tản ra.

Nó cười hì hì, trong khi sinh viên cả lớp lo ổn định lại chỗ ngồi.

Giờ ra chơi, đang lo xếp lại khăn ăn, lớp trưởng nói từ phía sau lưng khiến nó giật mình:

- Cô tham gia với lớp cho vui, cô nhé?
- Ủ, để tôi xem sao đã. - Nó cười.

Buổi giao lưu giữa hai khoa Công nghệ thông tin và Quản trị kinh doanh diễn ra tại quán café ở công viên Gia Định, quận Gò Vấp.

Đám sinh viên vẫy tay ới ới, nó nhanh chóng đi lại phía bàn. Sau khi an vị, nó nhìn khắp lượt mọi người. Lực lượng khá hùng hậu, rất đông sinh viên và thầy cô, gần như chiếm hết cả quán.

Sau màn giao lưu văn nghệ, đã thắc chặt thêm tình đoàn kết giữa hai khoa vốn dĩ rất hay đấu chọi nhau trong trường, là màn trò chơi kẹp bong bóng. Từng cặp đôi nam nữ của hai khoa sẽ phải thể hiện tình đoàn kết qua việc cùng giữ chung quả bóng, di chuyển về đích thật nhanh mà quả bóng không bị bể.

- Số chín của QT và mười hai của IT là một cặp. - Người dẫn chương trình hô to số báo danh - Số chín và mười hai xin mời lên sân khấu.

Nó nhìn vào tờ giấy, số chín, bước lên sân khấu theo sau là tiếng hò reo cổ vũ của đông đảo sinh viên, nó hùng hục khí thế.

Mười hai của IT cũng bước lên, nở một nụ cười nhếch mép chào, nó cũng đáp trả lại một cái không kém.

Quả bóng được MC đặt vào giữa nó và Bin, hai bên nhìn nhau, không nói gì, chỉ cười và hiểu ngầm, thắng là quan trọng!

Bin chìa tay ra:

- Nắm tay đi, như thế sẽ đi cùng bước hơn.
- Được thôi. - Nó để tay mình vào tay anh.

Nắm lấy bàn tay hơi ướt của Năm, Bin thấy vui trong lòng. Lâu lắm rồi, anh mới lại có cảm giác này, bàn tay luôn ướt vì mồ hôi do bệnh phong thấp của Năm luôn khiến cho đôi tay khô ráo của anh mềm hơn.

Hơi ngại vì tay đang ra mồ hôi, nhưng không hiểu sao nó vẫn mạnh dạn đưa tay cho anh nắm. Người con trai thứ hai sau Hiếu nắm tay nó, ấm áp, hơi ẩm từ đôi bàn tay khô của anh đang truyền nhiệt sang cho nó. Thoáng chốc, nó thấy anh thật gần gũi.

Đang loay hoay dắt xe ra khỏi bãi gửi, nó giật mình vì:

- Có cần tôi giúp không? - Bin cười nhìn nó.
- Hết hồn! - Nó ôm ngực.
- Đúng thật là! Nhất vẫn hoàn nhất. - Bin cười vang.

Nhận xe từ Bin, nó leo lên xe, đề máy, tính chạy đi thì bóp thắng, chờ đợi.

- Đang chờ tôi hả? - Bin cho xe lên ngang bằng với xe Năm.
- Mơ giữa ban ngày à. - Nó che giấu, thật ra nó đang muốn mời anh một chén cà phê thôi.
- Hay chờ người yêu. - Bin nhún vai, rờ máy - Vậy tôi đi nhé.
- Khoan! - Nó nắm lấy áo Bin kéo lại - Anh rảnh không?
- Gì vậy nhóc? - Bin hơi nhú mày.
- Nhóc gì mà nhóc, giảng viên đại học ngang ngửa anh đấy nhá. - Nó nhăn mặt.
- Thì hôm trước, chẳng phải em nói em tên Nhóc là gì. - Bin cố tình trêu nó.
- Vậy bây giờ người lớn có rảnh không, để Nhóc còn trả chén cà phê hôm nọ. - Nó nói nhanh.
- Ok. Vì tinh thần đoàn kết giữa hai khoa thì thôi cô với thầy đoàn kết cũng được nhỉ. - Bin đùa dai.

Ngồi ung dung nhắm nháp ly cà phê sữa trong quán Sen, nó nhìn mãi theo dấu chú cá vàng đang bơi tung tăng dưới hồ sen. Chợt, nó quay sang nhìn chăm chăm vào Đặng Nguyên.

- Tại sao hôm nay anh biết tôi không phải tên Nhóc rồi mà vẫn gọi Nhóc?
- Vì thích gọi như thế. - Bin trả lời nó, mắt vẫn không rời khỏi chiếc điện thoại kết nối wifi.
- Không được, chẳng lẽ đi đâu anh cũng ới ới, Nhóc ới! Thế thì sao tôi đi dạy được. - Nó chống cằm, chờ đợi câu trả lời từ anh.
- Vì anh không thích gọi tên của mình. - Bin vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại.
- Bảo Nguyên và Đặng Nguyên, khác chữ lót đấy, có trùng nhau đâu. - Nó quay sang hồ cá, thở dài.
- Để công bằng, em có thể gọi anh là Bin, còn khi ở trường tất nhiên anh sẽ gọi em là cô Bảo Nguyên. - Bin rời mắt khỏi điện thoại, hướng về phía nó.
- Ok! Vậy cũng hay, duyệt! - Nó hút nốt ly cà phê đang tan đá.

Thấy vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ của Năm, Bin thấy lo lắng trong lòng, anh không muốn em nhận ra anh quá sớm, vì anh muốn chúng ta có một khởi đầu tốt đẹp.

Mỗi khi gần anh, nó thấy lòng mình rộn ràng, lân lân, khó tả. Nhưng nó lại chúa ghét những tên đẹp trai, có tài và chảnh. Anh, người ngồi trước nó lúc này đây là một minh chứng điển hình cho những quan niệm của mình. Thói thường, theo nó, những tên đẹp trai mà tài giỏi thì rất tự cao, vì ta đây có tài và có cả sắc, nó rất dị ứng với những người như thế. Nhưng khi đối diện với anh, nó cứ có cảm giác, đằng sau bộ mặt lạnh lùng, vẻ bất cần ấy lại là một con người khác, mà đôi khi nó thấy thật thân thuộc, như đã từng biết trước.

- Anh có việc gấp phải đi bây giờ, chào em nhé. - Bin vội vàng rời khỏi bàn - Hẹn em khi khác.

Nó nhìn theo dáng anh, cảm giác hơi hụt hẫng. Một mình ngồi lại quán, nó tự hỏi lòng, sao lại có thứ cảm giác ấy với anh, một người xa lạ.

Hai tay nắm chặt ly cà phê, nó đang tự vấn có phải nó thích anh rồi? Nhưng làm thế nào được khi nó chỉ gặp anh vài lần, qua vài câu trò chuyện. Tình yêu sét đánh ư? Không phải, nó không biết phải lý giải cho cái cảm giác quá thân thuộc khi đi với anh, càng không biết vì sao trái tim nó đang ở trạng thái bất ổn vì người con trai đó.

Thấy ghét chính bản thân mình, nó ra đi bỏ Hiếu lại một mình ở Hà Nội. Và giờ đây, nơi Sài Gòn phồn hoa này, nó lại có cảm giác với người con trai khác.

Giật mình tỉnh giấc giữa đêm khuya, lại là những giấc mơ không rõ ràng ấy. Nó đã khóc, ướt gối, lơ mơ, nó cố gắng kết nối những giấc mơ lại với nhau.

Hình ảnh người con trai chạy theo sau, gọi tên nó.

Hình ảnh nó cùng người đó giành nhau vật gì đó, không rõ ràng.

Hình ảnh hai người đang ôm nhau trước mặt nó, một trai một gái, nó đã khóc.

Hình ảnh chen chúc, ngồi sau lưng ướt đẫm mồ hôi của người ấy.

Một mớ lộn xộn, hình ảnh vẫn không rõ ràng, đầu lại nhức không chịu được, nó muốn biết người con trai ấy là ai, nhưng trong những giấc mơ, nó chỉ thấy cái bóng mờ đáng người từ sau lưng, khuôn mặt nhòe.

.....

Mùa hè của Hà Nội được đánh dấu bằng cơn mưa to và nhanh, cuốn trôi hết bụi đường phố, những chiếc lá trở về với màu xanh ban đầu, không còn bị bạc đi vì bụi đường.

Linh đang chờ thủ tục đăng kí phòng tại sảnh khách sạn Romance Hà Nội. Chuyển đi công tác lần này, cô muốn xem tình hình Hiếu thế nào, thật sự cô không cảm thấy an tâm.

- Suy nghĩ gì mà ngăn người ra vậy? - Hiếu chạm vào vai Linh.
- Làm hết hồn. - Linh giật mình.
- Nhất ghê luôn!
- Hết giờ làm cho Linh xin cái hẹn nhé?
- Ok!

Ngồi trong quán Phở 24, Linh nhìn Hiếu, cô đang cố gắng mở lời.

- Ăn đi, đừng nhìn Hiếu như thế, Hiếu ăn không được. - Hiếu nhăn mặt như con nít làm Linh phì cười.
- Không giận Linh thật à?
- Không, tại sao phải giận trong khi những gì Linh nói là đúng.
- Hiếu chấp nhận được sự thật sao?
- Hiếu biết tình huống này thế nào cũng xảy ra, chấp nhận nó, nhìn nhận nó ở một khía cạnh khác sẽ làm cho sự việc dễ dàng hơn
- Linh hiểu được cảm giác của Hiếu lúc này. - Giọng Linh nhỏ lại.

Hiếu im lặng, anh đang chờ đợi sự mở lòng của Linh

- Trước đây, Linh từng yêu một người, khi yêu thì cái gì cũng trở thành màu hồng cả, nhưng khi tan vỡ, mọi thứ dường như là màu đen. Linh đã rơi xuống một cái vực do chính mình tạo ra. Phía đáy của vực sâu hun hút ấy, là thứ ánh sáng le lói duy nhất, Linh đã tìm thấy được ánh sáng đó khi Linh nhận ra rằng, hãy để cho anh ấy chọn lựa, hạnh phúc đến từ sự tự nhiên chứ không phải là ép buộc.

Hiếu siết lấy bàn tay của Linh, sự đồng cảm trong tâm hồn của họ đang san sẻ cho nhau.

Hai con người cô đơn trong tình yêu, dường như đã tìm được một tiếng nói chung và liệu trái tim họ có cùng chung nhịp đập?!

.....

Bước vào văn phòng khoa, nó nhìn thấy bịch bánh Marie nằm ngay góc bàn làm việc của mình, tò mò, xem xét xung quanh, mọi người không ai tỏ vẻ gì là quan tâm đến cái bịch bánh trên tay nó. Khẽ chau mày, nó đang suy nghĩ, một là nhầm người, hai là có kẻ âm thầm làm đuôi của nó.

Điện thoại rung nhẹ trong túi, nó lôi máy ra đọc:

“Ăn bánh ngon miệng” - Tin nhắn từ số máy: 09059218XX

Thì ra là của Đăng Nguyên, nó bật cười trước cái trò ma quái của anh. Nhanh tay, nó bấm trả lời:

“Đã nhận, chưa thưởng thức, đồ ăn ngon cũng phải tùy tâm trạng”

“Chờ đợi cũng hay” - Tin nhắn của Đăng Nguyên vồn vện bốn từ, nó cười, ngồi xuống ghế, xé bịch bánh, nhấm nháp từng cái một, lòng thấy vui vui.

Dạo này không còn thường xuyên nhắn tin cho Hiếu nữa, nó thấy thật tội lỗi khi trở thành một kẻ bắt cá hai tay. Tình cảm với Hiếu nó vẫn chưa thể nào quên được, còn với Đăng Nguyên là một thứ gì đó rất khó diễn tả.

Lăn qua rồi lại lăn lại, nó thở dài, vất tay lên trán suy nghĩ.

Dường như hiểu được lòng nó, Linh xoay người sang nhìn, dò hỏi:

- Khó ngủ hả mày?
- Ừ!
- Có gì thì nói đi, tao tư vấn cho, phí tư vấn là một chén ăn sáng nhá. - Linh làm ra vẻ cao giá.
- Tao thấy có lỗi với Hiếu quá, tao...
- Vì mày đang có cảm tình với Đăng Nguyên chứ gì. - Linh chờ đợi.
- Sao mày biết? - Nó giật mình.
- Nhìn mặt mày tùm tùm cười yêu đời với hần là tao biết. - Linh cười ranh mãnh.
- Nó hiện hết lên mặt hả mày, chết tao rồi. - Nó thấy thật xấu hổ.
- Lần trước đi công tác, tao có nói chuyện với Hiếu, có vẻ như đã suy nghĩ thông suốt, chấp nhận sự thật rồi, nên mày cứ yên tâm làm theo những gì con tim mách bảo. Đừng suy nghĩ nhiều lại ảnh hưởng đến sức khỏe, có duyên nhưng không phận thì cũng chẳng trách ai được. - Linh hạ giọng.

Có duyên nhưng không phận! Câu nói đó của Linh cứ lòng vòng trong đầu nó. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy, nó nhắm mắt, cố gắng ngủ.

.....

Mùa thu đến với Sài Gòn không rõ lắm, với cái nơi chỉ có hai mùa mưa và nắng thì dường như trời thu cũng chẳng khác mấy với hè. Mùa thu là mùa tựu trường của những học sinh, sinh viên nhưng cũng là mùa ra trường của các bạn sinh viên năm cuối.

Dạo này nó thường xuyên phải thức đêm làm việc, vừa lên ca ở khách sạn, vừa lên trường giảng dạy, hướng dẫn sinh viên làm luận văn tốt nghiệp, khiến nó không có thời gian nghỉ ngơi, thiếu ngủ triền miên.

Ngồi trước màn hình máy tính, hai con mắt nó tự động nhắm lại, cơn buồn ngủ đã ập đến không thể cưỡng lại, nó gục xuống bàn.

Sáng ra đi làm với hai con mắt thâm quầng, nó mệt mỏi rời khỏi nhà.

- Em uống đi, cho tỉnh ngủ rồi chấm cho xong ngày hôm nay nữa là về ngủ bù. - Chị cùng khoa đưa ly café cho nó
- Em cảm ơn. - Nó nhận rồi uống vội, xách cặp đi về phía phòng bảo vệ luận văn.

11:45.

Sinh viên cuối cùng đã hoàn thành xong bài bảo vệ, đặt bút cho điểm xong, nó cùng các thầy cô rời khỏi phòng.

12:55.

Đi đến chỗ thang máy, bụng sôi, đầu nhức như búa bổ, nó bước vào theo quán tính, bấm nút tầng trệt, thang máy đóng lại và đi xuống. Nó thấy khó thở và hoa mắt, cửa thang máy mở ra ở tầng bốn, có người

bước vào, cố gắng mở mắt nhìn, lại hình ảnh mờ ảo ấy, là dáng người ấy, mùi nước hoa ấy, nó ngất đi trong vòng tay anh.

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh. - Mở mắt ra, nó thấy mình đang khóc.

Những hình ảnh của kí ức chậm chạp trôi qua, mọi thứ của quá khứ, những sự việc, hình ảnh, con người, sự kiện, tất cả là những thước phim quay chậm, đang được nó ghi nhận.

Đau nhói, đưa tay ôm đầu, nó nhìn thấy tay mình đang được truyền đạm, là bệnh viện, nhìn xuống phía cuối giường, nó thấy anh đang ngồi tựa đầu vào tường và ngủ.

Nước mắt nó rơi, đã nhớ lại mọi thứ, khó chấp nhận sự thật, nó thấy mình chưa sẵn sàng để tiếp nhận mọi chuyện.

Nó lại chìm vào giấc ngủ.

Xuất viện.

Trốn biệt trong nhà, không muốn gặp mặt anh, điện thoại tắt máy, nó ngồi thờ nhìn ra vườn hoa.

Vậy là vẫn không thể quên anh, người mà nó yêu, đau đớn, nó thấy mình vừa làm hại chính bản thân mình. Tại sao lại nhớ ra? Tại sao lại yêu anh một lần nữa? Tại sao, tại sao?

Niềm kiêu hãnh khi nó ra đi đâu rồi? Nó đã bỏ lại sau lưng lời yêu thương để ra đi cơ mà, chỉ vì chút tự ái trẻ con. Giờ đây, làm sao nó đối mặt với anh, không thể nào?!

Lắc đầu, nó cảm thấy thật khó xử.

- Làm gì mà ngồi đây?

Giọng nói quen thuộc khiến nó phải quay lại nhìn. Là Hiếu!

Nó im lặng, quay lại nhìn vào vườn hoa. Nó đang trốn tránh. Nó sợ phải gặp Hiếu lúc này, nó phải giải thích với anh như thế nào. Không thể nói là nó đã nhớ lại mọi chuyện và người nó yêu là Bin. Không thể làm tổn thương anh quá nhiều, không thể được.

Cũng không thể dối lòng rằng nó không yêu Bin để tiếp tục với Hiếu, càng không thể lừa dối Hiếu rằng nó vẫn yêu anh. Phải làm sao đây, nó nắm chặt hai tay lại.

Hiếu tiến đến ngồi sát bên Bảo Nguyên, nắm lấy bàn tay lạnh cóng của nó, nhẹ nhàng:

- Đang đấu tranh nội tâm đúng không? Còn nhớ những gì Hiếu nói không? Hiếu tôn trọng mọi quyết định của Nguyên, cho dù thế nào, Nguyên vẫn là Nguyên, hiểu không?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả, đặt bàn tay lên đây này. - Hiếu chỉ vào tim nó - Và tự hỏi rằng mày đang đập bồm bộp với ai? - Hiếu pha trò.

Nó bật cười, nụ cười xoa dịu sự căng thẳng nơi tâm hồn.

Hít thật sâu, nhắm mắt, thở mạnh ra, mở mắt, nó nhìn thẳng vào mắt Hiếu, cảm giác rất khác trước đây, vẫn ánh mắt nồng nàn, đầy tình cảm, nhưng giờ đây nó thấy ở đó là tình bạn chứ không phải tình yêu.

- Tha lỗi cho Nguyên nhé!

- Vậy mới là Bảo Nguyên. - Hiếu cười, nụ cười nhẹ tênh.

.....

- Đồ đáng ghét! Cả ngày không có một cái tin nhắn. - Nó nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện thoại đen thui, hét to giữa nhà.

- Mày lên cơn lăm rồi nha, nhớ thì qua công ty gặp hấn đi, ngồi đó mà mắng vu vơ. - Linh nạt giỡn với nó.

- Đừng tự ái cáo quá, lại xảy ra chuyện đáng tiếc. - Hiếu khuyên nó.

13. Chương 10 Phần 3

Quay sang nhìn hai người bạn đang tủm tỉm cười mình, nó trề môi:

- Muốn tui đi cho hai anh chị thoải mái chứ gì, vậy thì biến đây.

Dừng xe trước công ty của Đăng Nguyên, nó đang tự hỏi giờ mà gọi anh xuống không biết có nên không, nhìn đồng hồ 11:15, nó đánh bạo, bấm nút thực hiện cuộc gọi.

Một hồi chuông, hai hồi chuông, ba hồi chuông, trống ngực nó cũng đánh liên hồi.

- Anh nghe nè. - Giọng Bin lơ đãng.

- Anh xong việc chưa? - Nó nghe thấy tiếng anh đánh máy trong điện thoại.

- Chưa xong em à, có việc gì không?

- À, không có gì, anh làm việc đi, em cúp đây.

Bấm nút kết thúc, nó thấy anh thật đáng ghét.

Anh nhìn vào điện thoại, suy nghĩ thật nhanh, bấm nút gọi lại.

- Gọi lại làm gì? - Giọng nó đầy hờn dỗi.

- Em đang ở ngoài đường à? Ăn cơm chưa? Anh qua đón em đi ăn nhé?

- Chưa ăn cơm, đang đứng trước ITSG. - Nó nói cộc lốc.

- Sao không nói, trời ơi, em thật là, anh xuống liền.

Nhìn mặt Năm nhần nhần, Bin biết Năm đang giận lẫy, nhẹ nhàng, Bin trêu:

- Cơm ngon ghê, mà có người chê không thèm ăn.

- Anh đó, hay lắm! - Nó xúc một muỗng cơm to đưa vào miệng, ăn với tâm trạng bực bội.

- Anh biết lỗi rồi, tại dạo này công việc nhiều quá, em thông cảm cho anh nha. - Bin làm nũng.

Nó liếc Bin một cái sắc lẹm, không nói gì, khẽ cười vì cách làm hòa trẻ con của Bin.

Anh biết Năm đang giận vì dạo này anh ít quan tâm, nhưng thật sự cũng rất khó cho anh khi công việc quá nhiều. Nhiều lúc anh quên cả ăn và ngủ khi trời đã sáng, tính chất của công việc khiến anh không còn nhiều thời gian suy nghĩ cho những việc khác. Đôi khi mệt mỏi, anh cũng muốn nhận được sự động viên, muốn gọi cho Năm nhưng lúc đó đã quá khuya.

Nhiều khi đồng nghiệp của anh vẫn hay đùa, lấy chồng IT thì chỉ tội ấy bà vợ, héo hon chờ chồng ngủ sớm.

Nhìn gương mặt xanh xao, gầy rộc, râu mọc lổm nhổm của Bin, nó thấy thương, nhưng vì tự ái, nó quyết không nhân nhượng, vẫn đóng mặt lạnh cho tới khi đưa anh về công ty.

- Dừng giận anh nữa nha, tối nay anh sẽ cố gắng làm xong sớm, qua đưa em đi chơi nhé. - Bin véo má nó.

- Anh vào làm đi, em chờ anh ở nhà. - Nó cho xe chạy đi.

Bin suy nghĩ. Nhà?! Chẳng lẽ, em về lại chung cư!

Bật cười, Bin quay vào công ty.

Mở khóa, chiếc chìa và ổ khóa vẫn y vậy, lâu lắm rồi mới về lại chung cư. Kéo chốt cửa xong, nó nhìn khắp, mọi thứ chẳng hề thay đổi từ khi nó đi. Nhìn xuống chân, đôi dép đi trong nhà hình gấu trúc của nó vẫn y nguyên, mỉm cười, lòng nó vui phơi phới.

Bắt tay vào dọn dẹp sơ căn nhà, nó phát hiện ra chồng đĩa nhạc của Bin toàn những bài nó thích, hóa ra hẳn ta cũng bị lây bệnh thích nhạc xưa từ nó.

Đưa tay xoay chốt cửa phòng mình, nó không ngờ mọi thứ vẫn như xưa, từ chiếc bàn đến giường, drap vẫn y nguyên.

Sang phòng Bin, nó vội vàng mở cửa sổ, lôi đồng hồ của Bin cho vào máy giặt.

Sau khi phơi đồ nơi ban công, nó đứng ngắm nhìn, khung cảnh khác xưa đôi chút, nhưng vẫn thấy lòng hạnh phúc, tràn đầy niềm vui.

Tắt bếp, nó đã nấu xong bữa tối, nằm dài trên sofa, nhìn đồng hồ đã 19:00, Bin vẫn chưa về.

Mệt, nó thiếp đi lúc nào không hay.

Bin mở cửa, kết thúc công việc khi đã hơn 21:00, vội vàng về nhà. Đèn vẫn sáng, chứng tỏ Nấm vẫn chưa về. Nhẹ nhàng mở cửa, ló đầu vào trong, tiếng tivi từ phòng khách vọng lại, đóng cửa thật khẽ, nhón chân, anh đi vào phòng khách.

Trên sofa, Nấm nằm thả dài, mắt nhắm, tay gối đầu. Cử động nhẹ nhàng, anh ngồi xuống sát sofa.

Mái tóc rũ xuống che một phần khuôn mặt, anh nhẹ nhàng vén tóc Nấm, vuốt nhẹ má, hôn thật khẽ lên môi Nấm. Mím cười, lâu lắm rồi, anh mới thấy ngôi nhà này thật ấm áp, không còn trống vắng, lạnh lẽo. Cảm giác sau một ngày làm việc mệt mỏi, muốn về nhà thật nhanh vì biết rằng có người đang chờ đợi mình, lòng rộn ràng, hạnh phúc, Bin nhìn ngắm Nấm thật kỹ, như thể sợ để sót đi hình ảnh nào.

Khẽ tựa mình, nó bật cười khanh khách, mắt vẫn nhắm:

- Hôn trộm nhé, hư!
- Em thức rồi à. - Bin ngạc nhiên - Thế sao này giờ nằm im re, gian lận nhá. - Bin chọc vào hông nó.
- Đừng, nhột lắm, anh này. - Nó cố sức tránh né, cười giòn tan.

Bin ôm nó vào lòng, nó dễ yên như thế, lâu lắm rồi mới tìm lại được cảm giác thân quen, gần gũi đến vậy. Hơi thở của Bin phả vào gáy, đều đặn, tay anh đang vuốt tóc nó, người nóng ran, nó vội vàng đẩy anh ra, đứng dậy đi vào bếp, mặt đỏ lên.

Thấy thái độ của Nấm, Bin bật cười, anh không ngờ cô nhóc của anh vẫn còn rất trẻ con, còn ngại ngùng trước những cử chỉ yêu thương của mình. Bin đứng dậy, đi vào bếp, lại gần Nấm, anh đưa tay ôm từ phía sau, gá cằm trên vai Nấm, anh nói:

- Đến giờ mà vẫn ngại à!
- Tự nhiên hôn như thế, ai mà chuẩn bị được. - Nó cắn môi.
- Đâu phải lần đầu! - Bin cười.
- Ừ, vì nụ hôn đầu của em là với người khác. - Nó gật gù.
- Sai, là anh đó. - Bin cười đắc chí.

Buông đôi đũa xuống chảo, nó quay người nhìn vào Bin, vô cùng ngạc nhiên. Chưa kịp lên tiếng, nó đã bị Bin chặn môi bằng một nụ hôn khác, cố gắng đẩy anh ra, nhưng vô ích, nó cũng bị cuốn theo.

- Anh đã hôn em đầu tiên, lúc đó em đang ngủ, lâu rồi. - Bin nhìn vào mắt nó, tràn đầy yêu thương.
- Anh thật là! - Nó cười, nụ cười của niềm hạnh phúc.

.....

Nhìn một lần nữa trước gương, nó thấy mình khá ổn, hít một hơi thật sâu, nó bước ra khỏi nhà.

Bin đã đợi nó ở trước cửa.

Sau ba mươi phút trên đường, xe dừng lại trước một nhà hàng nhỏ, nằm cuối con đường ít người qua lại.

Xưa - Tên nhà hàng chỉ vồn vện một chữ, nó đứng quan sát phía bên ngoài nhà hàng.

Nhìn thấy Năm đứng im lặng, Bin tiến tới, đưa tay ôm hờ eo Năm, đi vào trong, vì biết thế nào bệnh nghề nghiệp, Năm sẽ còn đứng quan sát rất lâu.

- Không điện thoại, không công việc, cho tất cả qua một bên, chỉ có anh và em- Bin vừa nói vừa tắt điện thoại.

Nó cười, cũng rút điện thoại ra tắt nguồn.

Không gian của nhà hàng không lớn, những chiếc bàn hai người được xếp một cách khéo léo giữa những hồ cá cảnh, tiếng nhạc thính phòng du dương.

Một bông hoa hồng trắng nằm lẻ loi, nhưng nổi bật giữa những lá trầu bà, trong chiếc gạt tàn được tận dụng làm lọ hoa. Hai ngọn nến lung linh, làm nổi bật hẳn phong cách châu âu xưa của quán, ngồi nhìn xung quanh, nó không hề để ý rằng Bin đã rời khỏi bàn, tiến đến bên chiếc đàn Piano.

Khúc nhạc được Bin thể hiện trong sự ngạc nhiên của nó, không hề biết rằng Bin biết chơi nhạc. Nó bật cười, ngắm Bin nghệ sĩ, bàn tay anh lướt nhanh trên từng phím đàn, gương mặt rất có hồn, mọi sự chú ý đều dồn về góc sân khấu. Bin kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người, nó mỉm cười hạnh phúc.

Vừa kéo ghế ngồi xuống, Bin vừa hỏi nó:

- Em biết bài đó tên gì không?

Nó lắc đầu, vốn nhạc của nó khá ít.

- Kiss the rain. - Bin nhìn nó, ánh mắt thật trù mến yêu thương.

Vờ suy nghĩ, nó nhăn mặt.

- Em nhớ là hai đứa mình có chạy dưới mưa, chứ chưa hôn dưới mưa bao giờ.

- Thế thì bây giờ thực hiện luôn nhá.- Bin tỉnh ranh.

- Hâm! Có mưa đâu. - Nó huýt nhẹ vào hông Bin.

- Muốn là được. - Bin nhướn mày nhìn nó cười cười.

Nó không nói gì, chỉ cười. Tập trung hết sức vào việc thưởng thức món ăn, nó không hề để ý rằng Bin đang nhìn nó rất chăm chú.

Một suy nghĩ vụt qua trong đầu, nó ngẩng lên nhìn Bin:

- Có gì đó hơi lạ!

- Đồ ăn sao hả em? - Bin dò hỏi.

- Không, em đang nói anh đó. - Nó khịt mũi - Có mùi lạ!

- Mùi?!- Bin vội vàng đưa hai tay lên ngửi, khịt mũi - Anh có thấy gì lạ đâu.

- Em có nói anh có mùi đâu mà ngửi. - Nó cười khúc khích - Ý em là tự nhiên hôm nay anh lại lãng mạn thế này, đừng nói là anh... - Nó bỏ lửng câu nói, cúi mặt, mỉm cười.

Bin cũng cười, anh biết là Năm đã đoán ra ý nghĩa của buổi tối hôm nay, nhưng vẫn làm mặt lạnh:

- Anh thấy quán này hay, dắt em ra cho biết, bữa trước có cô bé dẫn anh vào đây, anh mới biết đó.

- Cô bé à? - Nó cười cười, nói chậm rãi - Thế sao không dẫn cô bé ấy vào đây lại, dẫn em vào làm gì.

- Em ghen à? - Bin cười nheo mắt.

- Ai thèm. - Nó khoanh tay.

- Rõ ràng là đang ghen. - Bin tiếp tục nhìn nó.

- Không rảnh vậy. - Nó quay mặt đi.

- Trông em ghen mới yêu làm sao. - Bin nịnh.

Nó bật cười, đúng là Bin mà.

Rời khỏi nhà hàng, ngồi sau lưng Bin, nó siết chặt vòng tay, vùi mặt vào lưng anh, ầm!

- Em xem thằng nhóc kia xinh không kia? - Bin đập nhẹ vào tay nó, rồi chỉ về chiếc xe phía trước.

Nó ngẩng đầu lên nhìn, một thằng cu khoảng hai tuổi, được mẹ cho đứng trên xe, cái mặt trắng hồng, múp múp trông thật dễ thương, nhìn là muốn véo má, nó reo vang:

- Ôi, dễ thương quá đi!

- Dễ thương thua anh. - Bin tự cao.

- Xì, anh già rồi, đẹp lão. - Nó trề môi.

- Trời ơi, người ta mới có ba mươi mà la già. - Bin la lên.

- Già rồi, lo lấy vợ rồi sinh một thằng nhóc tí dễ thương như thế đi cho ba má vui lòng. - Nó châm chọc.

- Hay em sinh cho anh một đứa nhá? - Bin đề nghị.

- Mơ đi! Em không lấy anh đâu, ở đó mà ham hố. - Nó tự cao.

- Anh có nói lấy đâu, sinh cho anh một đứa thôi- Bin ma mãnh.

- Anh điên quá. - Nó ngất vào hông Bin.

- Ái, đau anh.

Nụ cười hạnh phúc của họ hòa lẫn vào trong tiếng gió.

Dừng xe trước nhà, nó bước xuống, vẫy tay chào Bin, quay đi.

Bin nắm lấy tay nó kéo ngược lại.

Chớp mắt, nó nhìn Bin, chờ đợi.

Anh nắm lấy bàn tay của nó, vuốt nhẹ, mỉm cười, anh nói:

- Ngón này nó bị sao vậy em?

- Đâu sao đâu? - Nó vội vàng nhìn xuống bàn tay mình.

- Nó bị sao đó em? - Bin vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay trái của nó, vẻ mặt hơi suy nghĩ.

- Em thấy bình thường mà. - Suy nghĩ, chợt nó cười, rút tay lại - Em đi ngủ, bye anh.

Nhìn vẻ mặt ngại ngùng của Nấm, Bin bật cười. Cánh cửa đóng lại, ánh đèn phòng lầu hai của Nấm đã bật. Bin dựng chân chống xe, anh bước tới, đẩy cửa bước vào khuôn viên. Đứng dưới sân, Bin ngóng lên ban công, anh hét to:

- Bảo Nguyên, anh yêu em!

Nó đứng trong nhà, nghe thấy tiếng anh, bật cười. Mở cửa ban công, bước ra, dựa vào lan can, nó nhìn xuống.

- Khuya rồi, anh về ngủ đi!

- Không ngủ được, nếu chưa làm xong việc này. - Bin cười cười nhìn nó.

- Việc gì? - Nó ngạc nhiên.

- Em nhắm mắt lại đi. - Bin đề nghị.

Nó cười, mím môi, nhắm mắt.

- Không được tí hí đâu nhé. - Bin nói.

- Không thêm. - Nó trả lời.

- Xong rồi, em mở mắt ra đi.

Nó mở mắt, nhìn xuống, một quả bóng đang bay lên, đưa tay nắm lấy sợi dây, phía dưới quả bóng màu hồng là một chiếc hộp nhỏ màu tím. Nó cột quả bóng vào lan can, gỡ chiếc hộp khỏi sợi dây, từ từ mở sợi dây ruy băng, rồi mở nắp hộp, nó mỉm cười.

- Ý gì đây?

- Thì anh đã nói là tay em thiếu một thứ và anh mang đến cho em rồi đó. - Bin cười ngược mặt lên nhìn nó.

- Chỉ có thể thôi à?! - Nó chờ đợi.

- Làm vợ anh nhé, Bảo Nguyên? - Bin quỳ xuống, ngẩng lên nhìn nó.

Chạy xuống khuôn viên, đứng trước mặt anh, nó chìa tay ra:

- Đeo cho em đi!

- Tuân lệnh nữ hoàng. - Bin nhẹ nhàng lồng vào tay nó chiếc nhẫn bằng bạch kim, bên trên có đính kim cương màu trắng.

Nó cười, Bin cũng cười, anh ôm nó vào lòng, cả hai đang say trong hạnh phúc, có trăng sao, gió, cây cỏ minh chứng cho tình yêu của họ.

14. Chương 11

11. Khi hạnh phúc là....

Tiếng kim đồng hồ tích tắc vang lên trong không gian im lặng chứng tỏ thời gian đã bắt đầu vào khuya, nó ngã người dựa lưng vào ghế, lắc đầu sang phải bẻ khớp cổ, một mũi nhắm mắt sau hơn mấy tiếng đồng hồ chăm chú nhìn màn hình máy tính để viết báo cáo cuối tháng.

Reng reng reng - Tiếng chuông điện thoại khiến nó phải bật dậy, chồm người lên bàn bắt điện thoại, cố lấy giọng ổn định để nghe:

- Alo, Nguyên nghe máy!

- Nguyên ơi, thằng bé trực Room service tối nay bị đau bụng, đang viếng thăm Rest room rồi, em qua bên chị lấy đồ ăn mang lên phòng khách nhé. - Tiếng chị nhân viên bộ phận bếp truyền qua điện thoại.

- Dạ! Em qua liền! - Gác điện thoại, nó đứng dậy, vươn vai, mỉm cười chỉnh lại quần áo, bước ra khỏi văn phòng đi về phía khu vực bếp.

Ding! - Cửa thang máy mở ra tại tầng mười, nó đẩy xe đến cửa phòng 1024.

Bấm chuông cửa xong, nó lùi về phía sau xe đẩy, nở một nụ cười chuyên nghiệp.

Cửa phòng mở ra, đập vào mắt nó là hình ảnh một cô gái trẻ, gương mặt trang điểm kỹ càng, tóc có phần hơi rối loạn, trên người cô đang khoác hờ áo choàng, vẽ vội vã hiện lên trên gương mặt. Thoảng nhú mào, nó thấy người phụ nữ này rất quen, nhưng đang giờ làm việc, nó vội xua tan suy nghĩ, mỉm cười nói:

- Xin chào chị! Thức ăn mà chị đã gọi, em có thể để ở đâu được ạ?

Người phụ nữ không nói gì, chỉ thoáng nhếch môi, lách người qua cho Bảo Nguyên đẩy xe vào.

Trên sàn nhà, một chiếc giày tây của nam rơi ngay gần cửa phòng, tiếp đến là chiếc giày phụ nữ, rồi lại áo sơ mi nam màu xanh da trời, dây nịt của nam, đồ đạc vương vãi khắp nơi trong phòng.

Nó vẫn giữ nụ cười trên môi, đẩy xe theo sau người phụ nữ, đến gần cửa phòng ngủ, nó nhíu mày, ánh mắt dừng lại nơi chiếc caravat màu xanh đậm caro trắng đang nằm trên sàn, rất giống với cái caravat sáng nay nó đã thất cho Đăng Nguyên. Tốc độ đẩy xe chậm lại, nó quay đầu xác nhận lại lần nữa, áo mơ mi xanh, giày, caravat... nó nuốt nước miếng, cảm giác cổ họng thật khô.

- Để ở đây được rồi. - Người phụ nữ mở cửa phòng ngủ, nép mình đứng sang bên rồi ra hiệu dừng xe lại.

Nó ngừng xe, ánh mắt lướt nhanh qua chiếc giường, nơi ấy, Đăng Nguyên của nó đang nằm, tóc tai lộn xộn, nửa thân trên để trần, phía dưới là chiếc chăn bao phủ nhưng xung quanh toàn là quần áo lót của nam và nữ.

Nó chớp mắt, cắn môi, cố gắng nở một nụ cười yếu ớt, quay sang nhìn người phụ nữ:

- Chúc chị ngon miệng!

Cảm giác lúc này hình như là chân đang đưa nó đi, còn tinh thần của nó thì đã ở lại nơi cửa phòng ngủ, từ cái giây phút thấy Đăng Nguyên cùng chị ta một chỗ.

Đóng cửa phòng lại, nước mắt nó rơi hai bên má.

...

- Em nghĩ cả hai chúng ta đều cần một khoảng lặng, để cùng suy ngẫm về tình cảm của mình. Em sẽ đi học Master ở Sing mười tám tháng, em nghĩ đó là khoảng thời gian tốt nhất cho chúng ta suy nghĩ. - Nó nói nhanh rồi quay bước đi, để mình anh ở lại, sững sờ, ngồi bất động giữa ghế đá công viên.

Lại một lần nữa em ra đi, vì em không tin vào tình yêu của chúng mình. Em cho rằng anh và em, tình cảm của chúng ta chưa đủ vững chãi để đi đến một kết thúc tốt đẹp. Em lại một lần nữa rời xa anh, cảm giác lạnh thật lạnh, như có tuyết đóng trong tâm hồn. Đau!

Nó bước đi, mỗi bước đi gần như mất hết sức lực, nó muốn ra đi cho lòng thanh thản và cũng để kiểm chứng lại tình cảm của mình. Lần thứ hai nó chọn giải pháp ra đi. Trốn chạy ư?! Không lần này nó không hề trốn chạy, nó can đảm đối mặt với sự thật rằng nó đang có một tình địch.

Nhìn cô ta chăm sóc chu đáo cho anh ở công ty, nó không đành lòng. Nhưng cũng không làm gì khác được, vì cô ta có tài, lại là thư ký cho anh, nhưng cô ta cũng là một người có nhan sắc. Trước một người đàn ông thành đạt và có địa vị xã hội như Đăng Nguyên, lại còn chưa vợ thì đó là ước mơ của nhiều cô gái.

Dù biết Đăng Nguyên không có tình cảm gì với Trâm Thư, nhưng nó vẫn thấy khó chịu khi thấy cô ta ở gần anh, nó đã quyết định đi học cao học cùng với Hiếu theo đề cử của khách sạn.

Nhắm mắt, nó đang cố nhớ lại những hình ảnh vui vẻ của hai người trong ngôi nhà thân thương.

Nhìn chuyến bay cất cánh, mang em rời xa anh, lòng Bin đau như cắt. Anh không thể làm gì cho tình huống này, vì chính anh là người có lỗi. Nếu như buổi tiệc chiều đầu hôm đó, anh không quá chén thì đã không xảy ra chuyện. Anh chỉ biết câm lặng, tiễn em đi, giờ đây, anh phải có trách nhiệm với những gì mình đã làm, đám cưới với Trâm Thư đang được gấp rút chuẩn bị.

Nhớ lại gương mặt cười như mếu của Đăng Nguyên khi tuyên bố lễ cưới với Trâm Thư, Linh cảm thấy bực bội. Cô không tin Đăng Nguyên lại hồ đồ như thế và Bảo Nguyên ra đi như vậy càng làm xấu thêm tình hình. Nhưng biết thế nào được khi cô quá hiểu bạn mình, là một đứa cứng đầu, đã nói là làm, vì thật sự Bảo Nguyên đã bị sốc trước sự việc và quyết định đám cưới của họ.

Rời khỏi sân bay, Linh đầy hy vọng với những suy tính của mình.

Nhân viên trong khách sạn Romance vốn là những học trò cũ của Linh, cô không khó để có thể xem xét lại sự việc từ khía cạnh khách quan nhất.

Và sự thật đã được phơi bày trước giờ phút Đăng Nguyên tiến vào cửa Ủy ban nhân dân để chuẩn bị đăng ký kết hôn. Anh không tin vào những gì mình được nghe từ Linh, rằng Trâm Thư đã gài bẫy anh.

Đầu tiên, cô ta cố tình chúc anh uống thật say, sau đó gọi một chiếc taxi chở anh và cô ta tới khách sạn.

Trâm Thư đã toan tính phải qua đêm với anh hôm đó, hình như ông trời cũng giúp cô ta, người mang thức ăn lên lại chính là Bảo Nguyên. Trâm Thư chẳng hề lạ gì Bảo Nguyên, vì bức ảnh cô và Đăng Nguyên chụp cùng nhau luôn ngự trị trên bàn làm việc của sếp. Mỗi khi cô bước vào phòng, hoặc vô tình hoặc cố ý đều thấy anh mỉm cười hạnh phúc nhìn bức ảnh đó.

Cô biết, một người phụ nữ cho dù yêu sâu đậm đến đâu cũng không thể tha thứ cho hành vi phản bội và kế hoạch đã được cô dựng nên. Nếu tối hôm đó Bảo Nguyên không có mặt thì hôm sau cô cũng sẽ có cách khiến cho Đăng Nguyên rời khỏi Bảo Nguyên.

Nhưng vô quá tay thì có móng tay nhọn, Linh chính là người vạch trần bộ mặt thật của cô ta, bằng chứng chính là những hình ảnh qua camera của khách sạn.

- Những tấm hình này đủ chứng tỏ cô sắp tâm hãm hại Đăng Nguyên! - Linh ném những bức ảnh được rửa ra từ camera ghi hình về phía Trâm Thư - Một người say như thế không thể nào có đủ tỉnh táo mà thủ tính với cô để có thai được.
- Cô dám lấy thông tin khách hàng, tôi sẽ kiện. - Trâm Thư trợn mắt, quát lớn.
- Cô kiện đi, xem ai bẽ mặt, hơn nữa, nếu cô không ngại cùng tôi đi khám bác sỹ một phen, tôi tin cái thai trong bụng cô cũng là một bằng chứng, lúc đó chẳng biết ai mất mặt. - Linh ném ánh nhìn sắc bén về phía đối phương.
- Cồ! - Trâm Thư cứng họng.
- Cô cái gì mà cồ! Mau gọi điện thoại cho Đăng Nguyên nói rõ sự tình, tôi sẽ không truy cứu, còn không thì cô cứ chuẩn bị hóa trang khi ra đường để khỏi ai nhận ra vì xấu hổ. - Linh cười đắc thắng.
- Tôi sẽ kiện. - Trâm Thư vẫn còn nói cứng.
- Kiện ai? Đây đâu phải hình trong phòng mà cô nói là lấy thông tin, đây là hình ảnh an ninh, cô nhìn cho kỹ nhé. - Linh xòe những bức ảnh ra.
- Cồ... tôi...!

Sự thú nhận của Trâm Thư đã đánh một đòn mạnh vào Đăng Nguyên. Anh tự hỏi liệu có phải anh và Bảo Nguyên tình yêu chưa đủ lớn? Hay vì ông trời còn muốn anh phải qua thêm một ải nữa để chứng tỏ tình yêu của mình.

Mười tám tháng sau.

Cộc cộc cộc - Tiếng gõ bàn của Hiếu kéo nó ngẩng đầu lên khỏi máy tính và tài liệu.

Nó nhướng mày nhìn Hiếu, ngụ ý hỏi có việc gì?

Hiếu nhìn nó cười cười, kéo ghế ngồi xuống trước mặt nó nói nhỏ:

- Đang chạy tiến độ luận văn với anh chàng John của em đấy hả?
- Cái gì mà anh chàng John của em? - Nó nhướn mày nhìn Hiếu.
- Chứ còn gì, anh thấy anh chàng ấy cứ quẩn quýt em mãi. - Hiếu nhìn nó cười, nụ cười vô cùng gian tà.
- Anh lại nghe nhỏ Linh nói bậy bạ gì đó! - Nó lườm Hiếu, mắt nheo lại.
- Cần gì mà phải nghe Linh nói, anh có hai con mắt, đủ để nhìn thấy em có cái đuôi. Hay em quên quách thằng cha Đăng Nguyên đi, anh thấy John cũng được lắm đó. - Hiếu đứng dậy, đẩy ghế về vị trí ban đầu, vẫy tay chào nó rồi đứng định bước ra khỏi thư viện.

Nó nhìn theo Hiếu, thở dài, lại tiếp tục vật lộn với luận văn để kịp nộp bài.

Ngày tốt nghiệp.

Sau khi nhận bằng, nó và Hiếu đi ra khỏi hội trường.

Từ xa, nó đã nhìn thấy anh chàng người Mỹ đẹp trai John Carter, là tiến sỹ giảng dạy cũng là người mà nó phải gặp mặt liên tục trong tháng cuối cùng trước khi tốt nghiệp để làm luận văn.

John cũng nở nụ cười đẹp như nắng mặt trời, vẫy tay với nó.

Nó và Hiếu cùng dừng lại trước mặt John, anh chàng đưa cho nó một bó hoa hồng màu vàng thật đẹp. Nó cười cảm ơn rồi nhận lấy đóa hoa, chưa kịp nói gì thì nó đã thấy John quỳ xuống trước mặt nó, ở giữa sân trường xung quanh là rất nhiều sinh viên đang mặc lễ phục tốt nghiệp và người thân.

Anh rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp màu đỏ, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bằng vàng đính ba hạt kim cương sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

- Bảo Nguyên, I love you, will you be my valentine? - John nhìn nó chờ đợi.

- Are you joking? - Nó ngạc nhiên.

- No, I'm serious. - John nhìn vào mắt nó.

Nó bật cười, lâu lắm rồi nó mới cười như thế.

15. Chương 11 Phần 2

Sân bay Tân Sơn Nhất một ngày mưa lạnh.

Về lại Việt Nam sau hơn mười tám tháng, nó đã là thạc sỹ kinh tế, đắp máy bay chung với nó là Hiếu và John.

Ocean Bar nằm giữa con đường Ba Tháng Hai nhộn nhịp, bên trong là không gian của mùi rượu tây, thuốc lá, nước hoa, tiếng nhạc nhảy vang đầu.

Nó dắt John vào quán, đây là lần đầu tiên một giảng viên người Mỹ như anh đặt chân đến Việt Nam.

Vì trót đem lòng yêu cô học trò của mình, nên John đã quyết định rời Singapore để đến thăm quê hương của nó và cũng là lần đầu tiên theo chân nó đi Bar ở đây.

Cái không gian ngọt ngào và đầy âm thanh cường độ lớn khiến nó thấy chóng mặt, khẽ đưa tay xoa hai bên thái dương.

Thấy vẻ mệt mỏi của nó, John lo lắng nắm lấy tay nhưng nó đã cố gắng cười để trấn an anh.

“Xoảng” - Tiếng chai rượu vỡ ở góc bàn VIP gây sự chú ý. Nó cũng quay sang nhìn. Trong ánh sáng mờ ảo, nó nhận ra người đàn ông đang bị bốn thanh niên đánh tới tấp vào người mà không hề phản ứng lại chính là Đặng Nguyên.

Nó lao lại chỗ anh vừa kịp lúc bảo vệ giải quyết vụ việc.

Đỡ Bin đầy mùi cồn ra khỏi bar, nó bảo John đi taxi về khách sạn, còn mình thì chở Đặng Nguyên về nhà.

- Anh có leo lên xe hay không thì bảo? - Nó nghiêm giọng.

- Anh! - Bin cố gắng đứng thật vững, nhưng anh cứ như người không xương, ngã nghiêng.

- Leo lên, em đưa về. - Nó dịu giọng.

Ngồi sau lưng Nấm, anh rút đầu vào lưng nó, lâu lắm rồi mới lại có cảm giác gần nhau, Bin cố gắng lấp đầy nỗi nhớ, vòng tay ôm chặt lấy eo nó.

Đỡ Bin nằm xuống giường, nó như trút được gánh nặng trên vai. Tháo giày, nới lỏng caravat, nó véo má Bin một cái thật đau cho bỏ tức, nó không nghĩ mình lại gặp anh trong tình huống đó, thật mất hình tượng.

- Em còn yêu anh không? - Bin nói với giọng lè nhè - Em có biết một năm qua anh sống như thế nào không? ... Một cái xác không hồn, không hơn không kém... Vì sao?!... Vì linh hồn của anh đã đi theo em rồi... Nhưng mà hôm nay, anh biết rằng... một thằng như anh thì chẳng làm nên trò trống gì... Em đã có người khác... mười tám tháng không liên lạc... Em về với một thằng tây... tay em đeo nhẫn... em cười với nó...

- Anh có thôi đi không? - Nó cáu - Mùi rượu nồng nặc, dậy mau, đừng có giả bộ với em - Nó đánh Bin một cái rỗ đầu.

Bin chồm người, kéo nó nằm xuống, hôn lên môi nó, nụ hôn xa cách nhưng nhớ.

Nó để yên mình, nằm cạnh anh, nó biết anh không say như anh thể hiện, vì vốn dĩ anh uống rất khá, nhưng nó không hiểu tại sao anh lại cố biến mình thành một kẻ sâu rượu như thế.

Anh thim thiếp ngủ, lâu lắm anh mới bắt đầu ngủ với nụ cười, anh chưa say đến mức không biết gì, nhưng anh chấp nhận làm kẻ gây sự chỉ để bị đánh, chỉ mong em nhận ra anh và em đang ở cùng một nơi mà thôi.

Nó rời khỏi giường khi thấy Bin đã thở đều đều. Đến tủ thuốc, nó lấy bông băng và thuốc sát trùng những vết thương cho anh. Nhìn khuôn mặt gầy gộc của Bin, lòng nó xót xa. Cuối cùng thì nó cũng được thỏa mãn nỗi nhớ da diết trong mười mấy tháng qua. Từ cái ngày quay bước đi, nó đã cảm thấy hối hận. Hối hận vì nó đã không thành thật với bản thân mình, hối hận vì nó xử sự quá lý trí, hối hận vì nó đã rời xa anh. Nó đã nhớ anh đến cồn cào, quay quắt. Ở Singapore mà lòng nó thì luôn ở tại Hồ Chí Minh, nơi có Bin của nó.

Lúc nghe tin anh hủy bỏ đám cưới, nó đã cười thật rạng rỡ nhưng từ khóe mắt nước mắt nó rơi, những giọt nước mắt hạnh phúc. Đã có lúc, vì nhớ anh, nó đã muốn bay về ngay, đến bên anh và nói rằng, em chấp nhận được, anh đừng cưới cô ta. Đã có lúc vì nhớ anh, nó muốn lao ra sân bay, mua vé ngay lập tức, trở về đứng trước cửa nhà, hít hơi, bước vào nhìn thấy anh, nở nụ cười và nói “em đã về”. Đã có lúc, vì nhớ anh, nó đã khóc ướt gối, tìm nhói như thể có ai đó đè vật gì thật nặng trên ngực. Đã có lúc, vì nhớ anh, nó đã bấm điện thoại gọi đường dài, để rồi vội vã tắt máy. Đã có lúc, vì nhớ anh, nó buộc mình phải mạnh mẽ, phải hoàn thành thật xuất sắc khóa học để ngày trở về bên anh nó sẽ nói “em không bao giờ rời xa Bin của em đâu, em hứa đó”. Và ngày đó đã đến, nó nhìn Bin thật kỹ, gom hết những gì trên gương mặt anh vào tâm trí, như thể nó sợ chỉ một dây chớp mắt, mở mắt ra, nó không thấy anh đâu cả.

Bin của nó, người mà nó hằng nhớ, lại cả gan uống rượu, đánh nhau. Bin của nó, người mà nó hằng nhớ, lại cả gan không tin tưởng nó, dám nói nó đeo nhẫn của người khác. Quả thật cái con người này hết thuốc chữa rồi, vì không muốn có bất kỳ cái đuôi nào theo như Hiếu nói, nó đã lấy chiếc nhẫn anh cầu hôn ra để đeo, thế mà hắn ta dám nói nó đeo nhẫn của người khác. Đã vậy, phải cho hắn biết tay.

Bình minh của một ngày mới đã đến, nó rời khỏi chung cư sau khi đã chuẩn bị cho Bin một tô cháo lòng nóng và một ly sinh tố dưa hấu.

Vừa ra khỏi chung cư, tiếng chuông điện thoại đã reo vang.

- Alo, tao nghe nè.

- Mà đang ở đâu đó, nhanh qua studio, trễ giờ rồi. - Giọng Linh cáu trong điện thoại.

- Chết thật, tao quên mất, qua liền đó. - Nói rồi nó chạy xe nhanh qua chỗ hẹn với Linh.

Bin đến công ty với gương mặt rạng ngời, ai cũng thấy lạ, hôm nay Giám đốc “Nước Đá” tươi cười, khác hẳn bộ mặt lạnh tanh như mọi ngày.

Bin đang rất vui trong lòng, anh hiểu rằng Năm vẫn còn yêu anh và chắc chắn những gì anh thấy tối qua giữa Năm và ông tây đó là không đúng. Nếu không cô ấy đã không chăm sóc cho anh cả đêm như thế, anh hiểu rằng, anh vẫn còn cơ hội.

- Sếp! Anh có thư. - Anh thư ký chuyển những bức thư đến cho Bin.

- Ừ, để đó cho anh. - Bin vẫn chăm chú với cái máy tính.

18:00. Tiệc sảnh khách sạn Romance.

- Tụi mày chuẩn bị xong chưa? - Cường lo lắng hỏi.

- Yên tâm, Vân ta mà đã ra tay là phải chuẩn không cần chỉnh. - Vân cười đắc ý, lâu lắm rồi cô mới có dịp hội ngộ với đám bạn tại Việt Nam. Nếu không có đám cưới này, chắc cô cũng không về được vì chỉ còn hai tháng nữa là cô sinh con thứ hai.

- Sao giờ này ông Nguyễn chưa tới, chả lẽ thằng chả không còn yêu Bảo Nguyên nữa à? - Tuấn lo lắng, đi qua đi lại.

- Để tao gọi cho chồng tao xem sao. - Chi lấy điện thoại, điện cho ông xã - Anh! Lên xem sếp Nguyễn sao mà giờ này chưa thấy tới.

Gập điện thoại lại, Nhu, chồng của Chi, đồng thời cũng là thư ký hiện tại cho Đăng Nguyên, vội vàng đi lại phòng giám đốc. Đèn trong phòng vẫn còn sáng, ánh gỗ cửa.

- Mời vào. - Bin nói vọng ra.

- Sếp! Anh không đi dự đám cưới à? - Nhu vờ hỏi ngay khi ló đầu vào phòng.

- Đám cưới? - Bin ngạc nhiên.

- Anh chưa xem thiệp mời sao, thôi anh xem đi rồi tranh thủ, em xin phép đi trước, không thôi kẹt xe. - Nhu nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ngạc nhiên, Bin vớ đồng thư từ, quả thật là có một cái thiệp hồng. Anh mở ra đọc, không tin vào mắt mình, những chữ cái đang bay nhảy trước mắt anh.

“Trân trọng báo tin lễ thành hôn của con chúng tôi là Nguyễn Bảo Nguyên và John Carter.”

Anh nhìn kỹ lại một lần nữa, đứng dậy, lao ra khỏi công ty.

- Nhanh lên, sao anh đi chậm vậy?! - Bin bực tức quát anh tài xế.

- Sếp thông cảm, đang giờ tan tầm, kẹt xe dữ quá. - Anh tài xế nhẹ nhàng trả lời, người cũng toát cả mồ hôi với ông sếp đang ngồi sau xe.

Không chờ được nữa, Bin mở cửa, anh chạy thật nhanh, thật nhanh. Mồ hôi ướt đầm áo sơ mi, caravat tháo tung, anh chạy, chạy và chạy. Vừa chạy anh vừa cầu nguyện.

Anh không muốn mất đi Nấm, anh không tin là những gì anh cảm nhận tối qua là mơ, anh biết Nấm vẫn còn yêu mình, nhưng sao lại đám cưới với người khác. Chưa một lần nào anh thật sự giữ Nấm lại bên mình, chưa một lần nào anh kéo em về phía mình. Chẳng lẽ giờ đây anh lại để em vượt mất như thế! Không được, anh không muốn mình thất bại trong tình yêu và càng không muốn mất đi người anh yêu quý nhất.

Chẳng lẽ tình cảm bao nhiêu năm qua đã xóa sạch, thay vào đó là đám cưới với ông tây anh thấy hôm nọ. Không thể nào, Bảo Nguyên không phải là người dễ quên như thế. Nhất định anh phải gặp Nấm, phải ngăn cản đám cưới này lại. Anh chạy, chạy và chạy.

Tới trước khách sạn, Bin thở hổn hển, cố gắng hít thở, anh đi vào khách sạn.

Tầm hình cưới của em và hấn sao mà tình tứ thế!

Bin đau lòng, anh chạy nhanh vào hội trường.

Mọi người đang tập trung hướng về phía sân khấu, nơi mà cô dâu và chú rể đang cử hành hôn lễ.

- Phê-rô John Carter, con có đồng ý lấy Maria Nguyễn Bảo Nguyên làm vợ và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cô ấy, cho dù có ốm đau, bệnh tật? - Cha xứ cất tiếng hỏi.

- Thừa cha, con đồng ý. - John nói.

- Maria Nguyễn Bảo Nguyên, con có đồng ý lấy Phê-rô John Carter làm chồng và nguyện suốt đời yêu thương, chăm sóc cho anh ta dù có ốm đau, bệnh tật? - Cha xứ quay sang hỏi nó.

- Thừa cha, con...

- Không, em không được lấy hấn ta. - Bin hét to giữa hội trường, anh chạy đến, nắm lấy tay Nấm, kéo đi ra khỏi buổi tiệc trước sự ngạc nhiên của mọi người.

- Bin, buông tay em ra. - Nó vừa nắm váy cưới, vừa chạy theo Bin.
- Anh sẽ không bao giờ buông tay em ra, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì anh mãi mãi yêu em. Em đã đồng ý làm vợ anh rồi, không ai có thể tách em ra khỏi anh. - Bin nắm lấy đôi vai của nó, anh nhìn sâu vào mắt nó, ánh mắt nồng nàn, chan chứa yêu thương.
- Nói hay lắm, phải vậy chứ. - Tiếng vỗ tay của mọi người vang khắp hội trường.

Bin ngạc nhiên nhìn xung quanh, lúc này anh mới nhận ra có tới hai cô dâu, một là Bảo Nguyên của anh và người còn lại chính là Linh đang mặc chiếc váy cưới trắng muốt bên cạnh chú rể là Hiếu.

Đám bạn nó cười vang vang, cuối cùng thì Bin nhà ta cũng đã sập bẫy của tụi nó, đúng là đám quỷ chà đĩa.

- Chúc mừng mày, trao hoa cưới lại ày, năm sau đám cưới nhé. - Linh đưa bó hoa cho nó.
- Chúng ta đã thành công, yeah! - Duy hô to, đám tụi nó quay lại đập tay với nhau.

Bin còn chưa hiểu mọi chuyện, mặt anh ngêhếch ra.

Nó cười, tựa đầu vào vai anh, nhỏ nhẹ:

- Tụi nó chọc anh đó, Linh bảo em với anh cứ chơi trò trốn tìm hoài, nó bực mình nên rủ mấy đứa làm đám cưới cho em để xem tấm lòng của anh như thế nào.
- Váy còn lúc này? - Bin thắc mắc.
- Bây giờ là 20:30, em với Linh đã đãi tiệc xong cách đây một tiếng rồi anh Đăng Nguyên à. - Hiếu nắm lấy tay Linh, nhìn nhau cười hạnh phúc.
- Tấm hình cưới là photoshop thôi. - Kim nhún vai.
- Cảnh làm lễ là một màn kịch, mà chúng ta cần phải cảm ơn sự hợp tác quá ăn ý của John. - Cường đập vai John.
- Dù chỉ là giả, nhưng tôi vẫn thấy mãn nguyện, chúc em hạnh phúc. - John bắt tay nó.

Bin bật cười, quả thật anh gần như đứng tim khi thấy Năm sắp nói “con đồng ý”, vì thế lúc đó anh chỉ biết bằng mọi cách ngăn không cho em thốt lên ba từ ấy.

Và giờ đây, trước sự chứng kiến của mọi người, một lần nữa Bin quỳ xuống, nhìn vào người con gái anh yêu, đang đứng trước mặt với bộ si-rê cưới trắng tinh, váy xòe xếp tầng, mái tóc búi cao, mỉm cười hạnh phúc với bó hoa cưới từ tay bạn, anh nói lớn:

- Mình cưới luôn em nhé!

16. Chương 12: Ngoại Truyện

- Năm ơi, anh về rồi!

Vừa vào nhà, Bin đã cất tiếng gọi, khóa cửa xong, anh xoay người nhìn vào trong nhà, không gian im lặng quá. Khẽ nhíu mày, Bin vội vàng đổi đôi dép đi trong nhà, kéo caravat khỏi cổ áo, thấy chiếc cặp lên ghế sofa, ánh mắt Bin đảo nhanh qua phòng ngủ, vẫn không thấy bóng dáng Năm đâu.

Bin vội tiến lại phòng làm việc, mở cửa, không có Năm trong này. Hướng mắt về phía ban công, cửa mở, Bin mỉm cười, bước nhanh về phía ban công, vừa tính hù nhóc Năm thì lại nhìn thấy vợ yêu nằm ngủ trên ghế sofa, úp cuốn sách trên ngực.

Bin nhẹ nhàng tiến lại gần, rồi ngồi xuống bên cạnh, đưa tay rút cuốn sách vô cùng chậm. Cầm được cuốn sách trên tay, Bin thở phào nhẹ nhõm, mắt liếc sang Năm, vẫn ngủ ngon lành, Bin phì cười.

“Giờ đây thì nó đã biết mình không mơ, nước mắt nó lăn dài, hít thật sâu, nó không quay đầu lại, nói lớn:

- Xin lỗi, nhưng người em yêu không phải là anh....”

Bin nhú mày, đóng cuốn sách lại, nhìn tựa đề Xin Lỗi Nhưng Người Em Yêu Không Phải Là Anh. Một giọt mồ hôi rất lớn đổ ra từ phía thái dương bên trái, Bin lắc đầu, anh quên mất Nấm là một tín đồ của tiểu thuyết.

Ngày đó, tại sân bay, nghe Nấm nói câu ấy, lòng anh đã tan nát. Bây giờ nghĩ lại còn thấy đau, hóa ra cô nhóc của anh lại dám lôi tiểu thuyết ra áp dụng với chính mình. Anh mở cuốn sách ra, bắt đầu đọc. Anh muốn xem xem, toàn bộ trong cuốn sách đó đã nói những gì mà vợ anh dám ngay giữa sân bay từ chối tình cảm của anh chứ.

Khi gấp cuốn sách lại, Bin nhắm mắt, thả lỏng cơ thể. Trong truyện, cuối cùng nhân vật nam chính vẫn không thể có được người anh ta yêu thương. Bin phì cười, ngẫm lại, cũng may là ngày đó anh đến kịp, cũng may là hôn lễ đó không phải là thật, nếu không anh đã mất Nấm, em sẽ làm vợ người khác. Cũng may là vợ không chọn một cái kết giống truyện, cũng may là tình yêu của anh và Nấm đủ lớn. Anh mở mắt ra, quay đầu sang nhìn Nấm, lại thấy cô chống tay, nằm kiểu nàng tiên cá nhìn anh, môi thì nhếch lên cười rất đều.

- Nấm, anh đói! - Đó là câu đầu tiên Bin thốt ra.

Nó thở dài, rồi lại phì cười.

- Anh thật là biết phá hỏng không khí, những lúc thế này anh phải nói câu nào cho lãng mạn vào chứ.

Nó đứng dậy, bước về phía bếp, mở tủ lạnh, tìm nguyên liệu chuẩn bị nấu bữa tối.

Bin nhìn dáng Nấm làm việc, anh mỉm cười, trong lòng đã vạch ra phương án xử phạt vợ vì dám hành hạ trái tim anh trong hai năm trời, chỉ vì học theo tiểu thuyết.

Được lắm, vợ à! Tí nữa em sẽ biết tay anh.

Trong lúc ngồi ăn cơm tối, nó suy nghĩ một việc, cuối cùng cũng quyết định hỏi cho bằng được. Nó liếc mắt sang nhìn Bin, hắn ta đang vừa ăn vừa xem ti vi. Nó háng giọng lấy hơi rồi hỏi:

- Bin! Nói cho em nghe anh gọi em bằng những nick name gì?

- Hả? - Bin quay lại nhìn nó, anh không để ý lắm câu hỏi của Nấm.

- Nói xem anh gọi em bằng những nick name gì? - Nó lặp lại câu hỏi, mắt vẫn không rời chén cơm.

Bin nhìn Nấm, thấy thái độ giả lơ của cô nhóc, anh biết vợ đang âm mưu gì đó trong lòng.

- Để anh xem nào! Ừm, cô nhóc này, cô bé, nhóc, nhóc con, Nấm, vợ yêu, vợ Nấm, ... hết rồi! - Bin nở nụ cười thật tươi nhìn nó, còn chớp chớp mắt.

Nó nheo mắt, nở nụ cười nguy hiểm với Bin.

- Anh nói xem, có ai gọi vợ bằng một đồng biệt danh như anh không hả?!

- Chẳng phải em muốn lãng mạn sao? - Bin gãi đầu.

Thở dài, nó tiếp tục ăn cơm.

Có ai như chồng Bin của nó không vậy, lãng mạn kiểu gì mà cứ réo inh ỏi bầy cái biệt danh của nó kia chứ, làm mỗi lần gặp hàng xóm, nó lại thấy ngại.

Nói đến cái vụ lãng mạn của dân IT mà điển hình là chồng nó đây thì còn phải tính đến cả phi vụ đặt tên cho nhóc tí đang nằm trong bụng nữa chứ.

- Anh quyết định rồi, là con trai thì tên Huy Nguyên, con gái thì tên Kim Nguyên. - Bin nằm nghiêng người, nhìn Nấm, một tay anh gối đầu, tay còn lại đặt trên bụng vợ.

- Sao lại là Nguyên nữa! - Mặt nó méo xẹo, cũng quay sang nhìn Bin - Hai đứa mình tên giống nhau chưa đủ hả anh?

- Anh thấy cả nhà tên Nguyên, hay đấy chứ! - Bin cười tít mắt.

- Hay cái gì, mai mốt ai gọi điện thoại nói cho gặp Nguyên thì biết gặp đứa nào. Rồi lữ đi ngoài đường, người ta kêu Nguyên thì cả nhà mình đều quay lại à? - Nó chun mũi.

- Chuyên đó dễ thôi mà, em cứ hỏi gặp Nguyên nào, còn ai gọi thì cả nhà quay lại, anh thấy thể mới lãng mạn!

Nó bật cười, lắc đầu chịu thua sự lãng mạn của chồng Bin.

- À mà vợ này, sao anh thấy em lúc mới về nước hay xoay mặt chiếc nhẫn xuống lòng bàn tay vậy? - Bin chống tay cao hơn, tay còn lại khẽ đưa lên búng mũi nó.

- Anh còn dám hỏi, vì ai mà em phải ngụy trang thành người có chồng hả, anh có biết là vợ anh có hàng tá cái đuôi theo đuổi, vì anh mà em phải đeo nhẫn rồi xoay cái mặt xuống cho nhìn giống nhẫn cưới chứ sao. - Nó cắn môi, bất mãn thể hiện rõ trên mặt.

- Ôi! Vợ, anh yêu em! - Bin vùi mặt vào hõm cổ Năm, anh thấy thật có lỗi vì ngày đó anh quá ấu trĩ mới nghĩ là vợ đeo nhẫn của người khác, làm xấu hình ảnh của chồng Bin đẹp trai trong mắt vợ và tình địch tại Ocean Bar.

Rồi Bin thì thâm vào tai vợ Năm:

- Anh hứa, luôn luôn tin tưởng vào tình yêu của vợ, cũng chính là tin tưởng vào tình yêu của anh dành cho vợ, cho người phụ nữ bên anh suốt đời, anh hứa đó.

- Anh mà dám để em thấy một Trâm Thư số hai nữa thì đừng nhìn mặt em. - Nó nghiêng răng nói với Bin.

- Tuân lệnh vợ Năm! - Bin vòng tay ôm chặt nó.

Hạnh phúc của Bin và Năm đã nở hoa trong căn hộ chung cư tầng mười ba này.

HCM, một ngày của tháng bảy, 2013.

Viết kỷ niệm cho ngày xưa thi đại học.

The end - hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-buong-tay-em>